

ЛИНДЗИ КЕЛК АЗ ОБИЧАМ ПАРИЖ

Част 3 от „Аз обичам“

Превод от английски: Антоанета Дончева-Стаматова, 2010

chitanka.info

*На Мейбъл, Кара, Джоел и Клоуи —
надявам се да не се срамувате прекалено много от мен,
когато пораснете и прочетете тази книга.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Порой от благодарности към всички от издателство „Харпър Колинс“, особено на Лин, Виктория, Клеър и Сара. Кейт и Луси, вие сте невероятни! Лий, благодаря ти, заедно направи кориците толкова зашеметяващо красиви, че хората си избират книгата ми първо заради тях! Уенди, благодаря ти, заедно убеждаваш собствениците на книжарници да слагат книгите ми на витрините си, за да могат всички да видят тези великолепни корици! Лиз и Кийра, отлична работа, дами! И на всички останали, като бивш служител в английско издателство аз прекрасно си давам сметка каква страхотна работа вършите за мен и съм изключително горда, че мога да работя с вас!

Искам да изкажа суперграмадни благодарности и на Сам Хътчинсън „Касапина“, и на Джейн Грифитс „Гага“, заедно превърнаха проучванията ми за Париж в такова огромно удоволствие, но не е като да не съм ви го казвала и други път, нали?! Благодаря на Джени Джейкъби и всичките ѝ приятели за идеите и подсказките, както и за „бляскавото сладко помиярче на име Хю“, и на онзи човек от Рю Оберкамп с бутилката водка... Отговорът ми все още е „не“, благодаря.

На всички, които ми помогнаха да почувствам Ню Йорк като свой дом — на най-добрите съквартирантки в света Ро и Ширин, на Бет, Джанет, Кари, Сара, Ерин, Брена, Рейчъл — за колективното гледане на „Следващият топмодел на Америка“, и на всички, които се смяха заедно с мен, а не на мен. Благодаря ви! И накрая, на всички червенокоси тексаски поети в моя живот! В никакъв случай не мога да си позволя да пропусна тяхното неизчерпаемо вдъхновение, поощрение и физическа привлекателност! Както и фактът, че имаха куража да ми предложат да събера всичко това на хартия. Искай и ще ти се даде!

ПЪРВА ГЛАВА

И през трите дена, в които ме нямаше, Ню Йорк пак не си бе направил труда да се поохлади. Когато приятелката ми Ерин предложи да се изнесем в крайбрежната ѝ вила за един дълъг уикенд, един бог знае как не се хвърлих от прозореца на офиса ѝ на осемнайсетия етаж, само и само да стигна по-бързо там. Обаче единствената полза от трите дена на плажа бе, че бяха направили завръщането ми в този лепкав град още по-трудно. Бях изминала само някакви си две пресечки до спирката на метрото, а токчетата ми вече бяха потънали в размекнатата смола между плочките три пъти. Ужас! Почти започнах да си мечтая за дъждовна лятна събота в Уимбълдън. Почти.

Единственият начин, по който бих могла да оцелея в тази пресищаща жегата, бе да изляза навън колкото е възможно по-символично облечена, а след това да прекарвам колкото е възможно по-дълго време пред олтара на климатика. Днешният ми екип за оцеляване се състоеше от нищо повече от едно бледорозово потниче от „Американско облекло“ (въздългичко) и гривна. Гривната идваше да покаже, че съм вложила известен замисъл в облеклото си, а не съм се измъкнала от нас просто по белъо. Ако бях в Лондон, никога не бих си позволила да изляза от къщи толкова разголена, обаче днес бе прекалено горещо за прояви на благоприличие. Пък и когато излязох от нас, нямах усещането, че съм забравила да се облека. Точно сега обаче бях само на една лента за коса разстояние от онази лудата, дете обичаше да посяда пред денонощния магазин срещу квартирата ми по прозрачен халат и сутиен.

Но веднъж попаднала в хладната безопасност на климатизираната мотриси, аз отново се превърнах в елегантна дама — хванах се с една ръка за дългия прът в центъра и смених обувките си с високи токчета за вечните чехли, почиващи в чантата ми на Марк Джейкъбс. Това ме върна към онзи незабравим миг, когато чантата се бе появила в моя живот. За мен тя бе по-ценна от всичките ми други притежания. Никога не я оставях на пода, винаги проверявах дали съм

сложила капачетата на химикалките, преди да ги пусна в нея, следях гланцовете за устни да не текат и в онези години за нищо на света не бих сложила вътре чифт мръсни обувки. А сега, докато ровех в търсене на левия чехъл, ми се прииска да пролея една горчива сълза за разшиващата се подплата и отдавна изтеклите карти за метрото, за смачканите салфетки и десетките хартийки от дъвки, които днес се боричкаха на дъното ѝ. Стилно, няма що.

На Юниън Скуеър направих смяната и усетих, че започвам да се усмихвам. В дълбините на стомаха ми се събуждаше онова познато потрепване, което никога не пропускаше да ме атакува в мига, в който се прекачвах на мотрисата за Бруклин. Е, може би имаше и известен плюс от връщането ми в града. Алекс. От друга страна, надали щях да изпитвам това потрепване така често, ако се преместех да живея при него. Или поне това ми бе обичайната мантра през последните месеци. Според моите приятели било адски абсурдно, задето съм продължавала да държа връзката ни „двупристанищна“. Този уикенд се бях уморила да обяснявам на Ерин — заклета жителка на Манхатън, чийто крак никога не стъпва отвъд 14-та улица, освен ако не е крайно необходимо, — че от Мъри Хил до Уилямсбърг надали може да се нарече точно „двупристанищно“ разстояние. Освен това не бях особено убедена, че съм готова за подобна стъпка. Да, обичах Алекс. Да, исках да прекарвам с него колкото е възможно повече време. Но това не означаваше, че трябва автоматично да се приютя в неговото гнездо, нали така? Именно.

След като изгътружих крака от влака и се изнесох с пъшкане нагоре по стълбите, спрях за момент и се огледах. Исках очите ми да се пригледят отново към ярката слънчева светлина. Както винаги, Алекс бе кацнал на ъгъла на Бедфорд и Северна 7-ма улица, поклащайки глава в такт с онова, което излизаше от айпода му. Гъстата му черна коса бе отметната назад, но иначе изглеждаше абсолютно рошава, сякаш току-що беше станал от леглото. Което, предвид факта, че бе едва един следобед, най-вероятно бе точно така. И независимо че бе август, и независимо от лепкавата жегга гардеробът на Алекс си оставаше неизменно същият. Тесни черни дънки, впити в краката му, плътно прилепнала към кръста му тениска и вечното кафе в ръка.

Поклатих глава. Как може да пие нещо толкова горещо в такъв горещ ден?! Само като погледнах чашката в ръката му и пак се

препотих. Но дори един-единствен поглед към Алекс бе напълно достатъчен, за да накара потрепването в стомаха ми да се превърне в тръпки, пълзящи по цялото ми тяло. Прокарах, безименните си пръсти под очите си, за да изчистя евентуални петна от спиралата (дори и най-силно водоустойчивите спирали не биха могли да оцелеят на трийсет и пет градусовите температури на Ню Йорк), извадих слънчевите си очила от чантата и тръгнах напред.

— Здравсти! — приветства ме Алекс, хвърли чашката в близкото кошче за отпадъци и се приведе, за да ме целуне. — Как беше с Ерин?

— Възхитително! — отговорих и вдигнах, глава за още една, по-дълга целувка, от която изгубих ума и дума. — Следващият път трябва да дойдеш с нас. Провинстаун е много красиво местенце!

— Препичанията на слънце не са за мен — отбеляза той, хвана ме за ръка и ме повлече надолу по улицата. — А като гледам раменете ти, не са и за теб.

— Така си е — кимнах, наместих дръжката на чантата си върху презрамката на потничето и разкрих зачервена като на рак кожа. — Мисля, че може би ще бъде най-добре, ако не си подавам носа навън поне до септември.

— Хммм — стисна ръката ми Алекс. — Това малко ще пообърка плановете ми, но иначе не съм съвсем против подобна идея.

Хайде пак, онова смешно потрепване!

— И какви точно са плановете ти, ако смея да попитам? — изрекох, докато изминавахме пресечката до неговия апартамент. Той беше само на пет минути от спирката на метрото, но в тази непоносима жегата ми се струваха като пет часа.

— Ами, поканиха нашата банда да свирим на един фестивал — отговори той и бръкна в прилепналото за тялото му джобче на дънките. Очевидно търсеше ключ, който отново не беше там.

— Така ли? Ама това е страхотно! — възкликнах, бръкнах в малкото джобче на чантата си и извадих оттам ключа за апартамента на Алекс. Той го пое от ръката ми с обезоръжаваща усмивка. Направо не можех да повярвам колко много го харесвам. Откакто се познавахме, колкото и време да прекарвах с него, ако ни се наложеше да се разделим само за няколко часа, имах чувството, че е изминала цяла вечност. А после, само като го погледнех, изгубвах ума и дума, сякаш го виждах за първи път.

— Ето, виждаш ли защо те каня да се преместиш при мен! — изтъкна той, плъзна ръка през кръста ми и ме привлече към себе си за нова, по-страстна целувка, докато същевременно се опитвахме да се катерим по стълбите към апартамента му. Кожата ми настръхна от шока на надутите климатици в коридорите.

— Нищо не ти пречи да се научиш просто да си вземаш ключа, преди да тръгнеш вратата на апартамента зад гърба си — прошепнах, отдръпвайки се с леко болезнени устни. Да не забравя да си купя балсам за устни с по-силен слънцезащитен фактор! — Та какво казваше за този фестивал?

— Първо ти ми кажи, че този уикенд съм ти липсвал! — прошепна той и прокара пръст по долната ми устна.

Замълчах и за момент сведох очи към краката си. Тъкмо такива моменти ме караха да се чувствам като пълна идиотка, задето още не съм се върнала в Манхатън, не съм нахвърляла всичките си неща в няколко чанти и не съм се нанесла в апартамента му в Бруклин.

— Разбира се, че ми липсваше — промърморих, измъкнах ключа от ръката му и отключих вратата на апартамента. — А ти не си ли изплака очите по мен?

— Всяка нощ, когато не си при мен, си изплаквам очите по теб — отвърна ми ухилено той и се насочи директно към хладилника, откъдето извади две студени бири. — Но тъй като все още отказваш да се преместиш при мен, ще ми се наложи да свиквам.

Пуснах чантата си на един от неговите раздърпани дивани (по-добре там, отколкото на пода) и поех бирата. Това бе идеалният момент за Важния разговор. Да му кажа, че много ми се иска да се преместя при него, но всъщност мъничко ме е страх. Обаче моментът отмина.

Алекс изчезна в спалнята, но аз не тръгнах след него. Огледах се. Миниатюрната кухничка — ако нишата изобщо можеше да се нарече така — обсипана както винаги с кутии от храна за вкъщи и празни чашки за кафе. Два огромни, меки дивана, обърнати към високите от тавана до пода прозорци, от които се откриваше къпещият се под ярките слънчеви лъчи Манхатън. Отвътре не изглеждаше никак лепкав, омразен и потискащ. Изглеждаше много красив. И за случаите, когато на човек му писне да се наслаждава на гледката (ако това изобщо беше възможно), в ъгъла го чакаше огромният плосък екран на

телевизора, чието записващо устройство вече бе настроено да съхрани всичките ми любими програми.

Дали наистина не се държа абсурдно? Какво толкова би могло да се случи? Когато се преместя, в кухнята няма да има толкова кутии от храна за вкъщи, а в банята ще има повече разкрасителни продукти. Ще си лягаме заедно всяка вечер, ще се събуждаме заедно всяка сутрин, ще излизаме, ще се връщаме вкъщи, ще гледаме телевизия, ще готвим, ще пазаруваме, ще чистим, ще се оплакваме, ще си писнем, ще спрем да правим секс, ще спрем да си говорим, ще започнем да си изневеряваме и накрая ще се намразим.

Божичко! Реших да последвам примера на чантата си и се отпуснах бавно на дивана. Надали тази моя вътрешна реакция спрямо предложението на гаджето ми да се преместя при него може да се определи като особено здравословна.

— Та за фестивала! — провикна се откъм спалнята Алекс. — Много е готино, свирили сме там и преди, обаче сега ни поканиха отново да отидем, на нещо като втора премиера.

— Това е страхотно! — провикнах се в отговор, докато същевременно се опитвах да изтрия онези отвратителни мисли от тъпата си глава. — Та кога ще бъде? Другото лято ли?

— Не точно. Другата седмица — отговори той, появявайки се на прага на стаята. — Не е ли страхотно?! Някой се отказал и веднага решили да го заместят с нас!

— И какво от това? — отвърнах, но усетих, че вниманието ми се насочва по-скоро към бицепсите, издули тясната му тениска. — По-добре, отколкото да ви забравят, нали така? В града ли е?

— Това е другото нещо, което исках да ти кажа — изрече той и се приближи към мен. — В Париж е. Франция.

— В Париж, Франция?

— Да. В Париж, Франция.

— Че има ли друг Париж?

— Париж, щата Тексас — отговори ухилено той.

— Така значи, умнико — промърморих и разтрих чело. — Значи следващия уикенд заминаваш за Париж, така ли? — Е, поне това ще ми спечели още две седмици, за да осмисля тази работа с преместването.

— *Ние* заминаваме за Париж следващата седмица! — натърти многозначително той. — Ще дойдеш, нали? Не ми се иска да те оставям сама в големия град след всичко, случило се в Холивуд!

— Нищо не се е случило в Холивуд! — отсякох аз и го плеснах по крака. Независимо от шеговитото му отношение към злощастното ми пътешествие до Лос Анджелис аз пак не можех да се отпусна, когато ставаше въпрос за това. Колкото и примамливо да звучи едно пътуване, при което са ти поели абсолютно всички разходи и при което трябва да вземеш интервю от прочут британски актьор, който на всичко отгоре се оказва гей и се опита да ме направи свой пиар, то едва не ми струваше работата, американската ми виза и Алекс. Затова смятам, че е напълно разбираемо да съм все още докачлива по този въпрос, нали така?!

— Добре де, добре! — Алекс сграбчи ръката ми, за да отклони удара. — Какво ще кажеш тогава да го приемеш като едно романтично пътешествие до Париж, а? Никога досега не сме ходили заедно на пътешествие!

— Прав си — кимнах и го оставих да плъзне пръсти надолу по ръката ми, за да ги вплете в моите. — Пък и открай време си мечтая да отида в Париж.

— Досега не си ли ходила? — погледна ме изненадано той. Аз само поклатих глава. — Ама това е на две крачки от Англия!

— Изпуснах екскурзията, след като паднах в един понор по време на практиката по география — признах си аз. — Един от онези моменти в живота ми, които не желая да си спомням.

— Нямам представа какво е понор, но ми звучи абсолютно в твой стил — изломоти той и ме целуна по устните. — Знаеш, че те обичам, нищо, че си ходещо природно бедствие, нали?

— Е, благодаря все пак! — усмихнах се, без да се обидя. Защото си беше самата истина — само тази седмица вече бях счупила две чаши. — Но това ходене до Париж няма ли да излезе суперскъпо? Още не съм се възстановила от разорението след Лос Анджелис.

„Разорена, обаче перфектно облечена — допълних си с усмивка наум. — С изключение на днес, де.“

— Няма нужда да се притесняваш за нищо — промърмори Алекс и започна да сплита една част от косата ми. — Как можеш да си

помислиш, че ще те поканя да дойдеш с мен, а после ще очаквам от теб да си плащаш?!

— Но аз *настоявам* да си платя! — отбелязах смръщено. — Не можеш ти да плащаш за всичко! Знаеш, че не съм такова момиче!

— А аз си мислех, че всички момичета очакват някой да ги заведе в Париж, като им поеме всички разноски — подхвърли закачливо Алекс, като дръпна леко косата ми. — Или това е просто начин да се измъкнеш от пътуването така, както непрекъснато се измъкваш от поканата ми да се преместиш при мен?

— Не се измъквам от нищо — сопнах му се аз и издърпах косата си от ръката му. — Наистина искам да дойда с теб в Париж, само дето не искам ти да ми плащаш за това удоволствие! Ще измисля нещо, гарантирам ти! Но като казваш, че е следващия уикенд, значи ще съвпадне с рождения ти ден! С твоята велика трийсета годишнина!

Трийсетият рожден ден на Алекс бе надвиснал над хоризонта от месеци и макар той да се преструваше, че му е все едно, официалната линия на поведение ми забраняваше „да правя от мухата слон“, което, преведено от мъжки на нормален език, означаваше: „Щом аз не му обръщам внимание, значи няма да се случи“. Типична мъжка логика, която той прилага към почти всичките си действия.

— Че кой не си мечтае да прекара рождения си ден в Париж! — сви рамене той с престорено безразличие. — Просто звукозаписната компания очаква от нас да направим два концерта, а самият фестивал е в неделя, но ще гледам да освободя петъка си, за да можем да отидем на вечеря или нещо подобно. Каквото можем да направим в Ню Йорк, можем да го направим и в Париж, нали така?! Или може би още по-добре?

Целуна ме леко по устните и зачака реакцията ми. Ама че подла тактика има този човек! Отлично знае, че не мога да размишлявам нормално, когато се включи и целуването.

— Не знам. Казах ти, че никога не съм ходила в Париж — успях да изломотя между две целувки. — Кога тръгваме?

— В понеделник.

Изтръгнах косата си от ръцете му и се опитах да си спомня какъв ден сме днес. Това е проблемът, когато работиш вкъщи — губиш представа какъв ден е. Но все пак се сетих.

— Но днес е вторник, а аз имам толкова много работа и в квартирата, и на работа, и... ама това са само шест дена!

— Никога няма да престана да се дивя на завидния ти интелект! — промърмори той, но без да спира с целувките. Вече се бе преместил към врата ми и ме буташе назад на дивана. — Няма нужда да се паникьосваш, Анджела! Просто си приготвяш един сак багаж, казваш на твоите хора от работата, че ще им пращаш текстове за блага ти от Париж, оставяш Ванеса в квартирата и отлитаме за Париж! Толкова е просто! И ако смяташ да ми излизаш с разни феминистични номера и да настояваш да си платиш билета, по-добре си запази тези пари, за да ми купиш подарък! Така де! Колко пъти ще ти казвам да престанеш да преиграваш!

— Вероятно още веднъж няма да навреди — смотолех и се предадох. Обвих ръце около врата му и се поместих под него на дивана, докато неговата ръка се движеше по бедрото ми и под памучното ми потниче. — Значи казваш, че този уикенд съм ти липсвала, така ли?

Усетих дъха му в ухото си и тръпките, които този път плъзнаха по тялото ми, бяха вече от съвсем друго естество.

— Сякаш не го знаеш!

ВТОРА ГЛАВА

— Какво е това бърмчене? — простена на следващата сутрин Алекс изпод завивките.

— Телефонът ми — изломотих, едва успях да се надигна и се затътрих обратно към дневната, следвайки посоката на звука. — Ти заспивай! — Плъзнах ръка към тъмнината в посоката, в която се надявах да е диванът, и най-сетне напипах вибриращият ми телефон.

— Да? — изрекох, същински образец на красноречието.

— Здравей, Анджеела!

— Ммммм? — изфъфлих, разтривайки очи. Колко часът е все пак?

— Анджеела, обаждат се Сиси. От офиса. Да не би още да спиш, сънливке?

Нищо чудно, че бях толкова шокирана. Ако трябва да посоча моя най-голям нийоркски кошмар, това е Сиси. Тя е асистентка на шефката ми от списание „Look“ — висока, кльоцава, надута, задължително модерна и, да ме прости Господ, а и тя може би ще ме намрази жестоко, ако разбере, но поне винаги съм можела да разчитам на абсолютно последователното ѝ поведение. До днес. Мамка му!

— Хммм... Бях под душа — излъгах аз без абсолютно никаква причина. И свалих телефона от ухото си. Според телефона, който примигваше на масичката, беше осем и трийсет сутринта. Следователно нямаше никаква човешка причина защо да не съм все още в леглото. Нали така? Да не би да съм забравила някоя важна среща? — Какъв е проблемът, Сиси?

— Няма проблеми. Всичко си е наред! — изкиска се тя. Ама наистина се изкиска! — Мери просто ме помоли да ти звънна, за да проверя дали днес ще успееш за една ранна обедна среща. Е, не точно среща, по-скоро съвместен обяд. Дванайсет, в „Пастис“, става ли?

Едва не изпуснах телефона. Мери Стайн, моята главна редакторка в „Спенсър Медиа“, дори не си е правила труда да ме изпрати до вратата на офиса си, а какво остава — да ме води на обяд!

— Да? — продължих със словоохотливостта си аз, надявайки се да е достатъчно за потвърждение.

— Жестоко! — изкиска се пак Сиси. За втори път! — А, да! Мери поръча да ти предам също така, че ще ви прави компания и господин Спенсър — като в „Спенсър Медиа“. Затова... и държа да знаеш, че го казвам само с най-добри чувства, но държа да те предупредя, че е добре да се облечеш официално! Така де, искам да кажа, избери нещо по-различно от обичайните неща, с които се появяваш тук! Или каквото и да било друго от този род. Твърде свободно е.

Ето ти отново онази Сиси, която познавах и обичах. Преди да успея дори да въздъхна в отговор, тя ми затвори. Седнала по гащи върху студения ламинат на пода, аз се вторачих към прозореца и към града пред мен. Обяд с господин Спенсър като в „Спенсър Медиа“? Какво би трябвало да означава това? Трябва да е хубаво, нали така? Не може да е лошо. Ами да!

Лошото в момента бе собственият ми отвратителен вид. Това ми подсказа отражението ми в прозореца, докато се изправях на крака. Така де, не можех да се появя в „Пастис“ по потник и чехли и с потна от чукане коса! На теория разрешената коса може и да звучи приятно, но на практика тя си изглежда такава, каквато си е — мръсна.

— Имам ли тук някакви дрехи? — обърнах се към сънения Алекс, който ме наблюдаваше с премрежени очи как заставам на четири крака и се пъхам под леглото, за да потърся някоя блудна официална рокля отдолу.

— Почти сигурен съм, че дойде с някакви дрехи — изломоти той и закри очи с ръка. — Знаем, че непрекъснато губиш какво ли не и къде ли не, но не вярвам да си успяла да загубиш дрехите си само за една нощ, при това в едностранен апартамент!

— Много смешно — промърморих нацупено и измъкнах потничето си, функционираше като рокля, изпод купчината дрехи на Алекс. — Обадиха ми се от работата. Трябва да се срещна с Мери в „Пастис“ за обяд. Затова трябва да се прибера у дома и да се преоблека.

— Ако живееше при мен, нямаше да ти се налага да тичаш като изоглавена към другия край на града! — отвърна той, без да помръдне.

— Разумен довод — рекох, докато се намъквах в рокличката си. После се приведох над леглото, целунах го набързо и го плеснах леко по главата. — После ще ти звънна.

— Да бе, да — усмихна се той, но все така без да отваря прекрасните си зелени очи. — Знам, че за теб съм нищо повече от едно телефонно обаждане, ти, безсърдечна британска разбивачка на мъжки сърца!

Поспях на прага, докато нахлузвах хавайските си чехли, и се загледах в него как се намества блажено под тънката бяла завивка на леглото си. Голяма глупачка съм наистина. Представете си какво би било да се будя до тази разрошена черна коса всяка сутрин. И да не се налага да търча чак до Манхатън, за да се измия със свестен шампоан, балсам — независимо какъв, и да намеря нещо нормално за обличане. Как мъжете успяват да поддържат косите си толкова меки без балсам? Да не би цялата козметична индустрия да е огромна измама? Тръснах глава, опитвайки се да се концентрирам. Сега не бе моментът да се притеснявам за ефективността на „Пантен“.

— Смяташ ли скоро да тръгваш или си решила цял ден да стоиш на прага и да ме наблюдаваш, като ми изкарваш ангелите? — обади се Алекс изпод завивките и ме стресна не на шега.

— Тръгвам, тръгвам — извиках, грабнах чантата си от дивана и допълних: — Ето, няма ме вече!

— Довечера ще дойда при теб и ще поговорим за Париж, нали? — подвикна той.

— Да, до довечера — съгласих се аз и затворих вратата след себе си.

Първо да се изкъпя и да стигна навреме до ресторанта. С Алекс и Париж ще се занимавам по-късно.

Приготвянето и настройката ми за предстоящия обяд вероятно щеше да бъде значително по-лесно, ако не бях започнала да си представям какви ли не ужасяващи сценарии по пътя за вкъщи, по време на душа, при всяка смяна на тоалета и докато си слагах символичното количество грим, което може би нямаше да се разтопи, докато стигна до центъра и до „Пастис“. Спях едно жълто такси пред квартирата си, облечена в нарцисовожълтата рокля на Филип Лим,

която си купих в Лос Анджелис, и обути в сандалите със златисти каишки, като се опитвах да не мисля за всевъзможните причини, поради които господин Спенсър би поискал да ме види. Може би просто иска да се запознае с момичето, което бе взело интервю от Джеймс Джейкъбс и би запознало целия свят с истината за него. Доста хора искаха да се запознаят с мен по същата причина. Но бяха предимно жени — млади и стари, които първо ме оглеждаха мръснишки, а след това ми даваха скандално неприлични въпроси за неговия приятел.

Или може би е просто фен на моя блог. И много обича да чете несвързаните брътвежи на англичанка, преместила се да живее в Ню Йорк. Да, това определено би се понаравило на медиен магнат в средата на шейсетте. Или може би е запален фен на обзора за новия албум на Шакира, който току-що бях изпратила? Надали, защото се постарях да бъда невероятно мила в отзивите си. Не, възможностите са прекалено много, за да се сетя за какво точно би могло да става въпрос.

През целия път към центъра се молех Сиси да ни е резервирала маса вътре в ресторанта, близо до климатиците, а не навън, където всички можеха да те видят. Но в мига, в който таксито сви в уличката, веднага зърнах стоманеносивото кокче на Мери на масичка пред ресторанта, поклащащо се срещу една още по-авторитетна, снежнобяла глава. Така. Значи не само пристигам последна, но и ще ме гледат как се потя като прасе на улицата. Фантастично! Опитах се да изляза като дама от колата, но не ми се получи — препънах се, сандалът ми се приклеци между паветата, но все пак в последната секунда успях да се овладеея. Изпънах гръб, оправих роклята си и помахвах весело на Мери. Иззад огромните ѝ черни очила не се виждаше нищо, но бях почти сигурна, че усмивката, с която отвърна на помахването ми, не измина пътя до очите ѝ.

— Анджела Кларк, запознай се с Робърт Спенсър — изрече тя, надигайки се от стола, докато аз заобикалях масичката.

Господин Спенсър подаде ръка и стисна моята болезнено силно. Ох!

— Здравей, Анджела! — изрече той и ми направи знак да седна до Мери. — Не мога да не призная, че от известно време с нетърпение очаквам да те видя. Моля те, наричай ме Боб.

Погледнах косо Мери, обаче тя бе твърде заета да плюе водата обратно в чашата си, за да отговори.

— Много благодаря хммм... Боб — отговорих и поставих чантата си на земята между краката си. — И за мен е голямо удоволствие да се запозная с теб! По-скоро — привилегия! Даже истинска чест!

Мери ме скрита под масата, за да озапти излишните ми излияния. Беше напълно права.

— О, нищо подобно! — махна с отработен жест ръка той и даде знак на сервитьора до него да налее три големи чаши бяло вино. — За мен е правило да отделям време, за да се срещам с изгряващите звезди на моята „Спенсър Медиа“!

Вдигна чашата си и добави:

— За теб, Анджеела!

— Благодаря! — кимнах. Постарах се да не си представям какво би се случило, ако започна да се наливам с вино на напълно празен и паникьосан стомах, затова отпих съвсем мъничко.

— Господин Спенсър искаше да се срещне с теб, за да поговорите за някои нови възможности — обади се Мери и затвори менюто, с което очевидно бе отлично запозната. — Неща, които би могла да вършиш извън блога, извън нашия „Look“.

— Така ли? — възкликнах и се вторачих в непрозрачното стъкло на слънчевите ѝ очила. Ама тя сериозно ли?

— Дами — намеси се господин Спенсър, затвори своето меню и го постави пред себе си. — Какво ще кажете първо да поръчаме, а след това да говорим за бизнес, а?

— Разбира се, Боб... — усмихна се през стиснати устни Мери и отпи от виното си. Всичко беше адски странно. Никога досега не я бях виждала извън офиса, но сега можех да кажа едно — не изглеждаше никак ма мястото си. Всъщност нищо в цялата тази сцена не ми изглеждаше на мястото си. Започвах да се чувствам така, сякаш съм седнала на масата с мама и татко, прекъсвайки някаква тяхна голяма кавга. Ако човек веднъж преживее подобно нещо, гаранция, че никога повече не би си помислил да го повтори.

— Идвала ли си друг път в „Пастис“, Анджеела! — обърна се към мен Боб.

Поклатих глава и изгълтах половината от виното си наведнъж. Имах усещането, че най-добрият подход в случая е да се обаждам колкото е възможно по-малко.

— Тогава бих препоръчал миди като начало, а после може би спагети „Путанеска“? — изрече по-скоро риторично Боб, разтваряйки пак менюто си.

— Нали знаеш, че спагети „Путанеска“ означава „Спагетите на проститутката“? — подхвърлих небрежно.

Мери се закашля, изплювайки обратно виното в чашата си.

— Четох някъде, че такива спагети приготвяли проститутките, след като... знаете... са си свършили работата — поясних и погледнах първо Мери, а после Боб и накрая пак Мери. Да, определено трябваше да се придържа към първоначалния си план и да си затварям устата.

— Тогава може би пържени миди — изрече тихо Боб.

Преди да успея да се съглася, нечий мобилен телефон започна да звъни. Боб избута назад стола си, извади миниатюрен телефон от малкото джобче на сакото си и рече:

— Извинете ме, дами, но това е за мен. Връщам се след минутка.

— Разбира се, Боб — изрече Мери през стиснати зъби, докато той се отдалечаваше.

— Как издържа с това сако?! — възкликнах аз и се обърнах, за да го проследя как излиза на тротоара. А когато се обърнах отново към масата, главата ми вече се въртеше. — Тук е такава непоносима жегга!

— Ако бях на твое място, не бих пила толкова бързо, Анджеला! — отбеляза Мери и назидателно ми наля чаша вода. — Това не е приятелски обяд.

— По дяволите! Толкова се надявах да е точно такъв — промърморих и неохотно замених моята наполовина пълна чаша с вино за чаша с вода. — Е, какво става?

— Стават големи проблеми за мен, ето какво става! — отсече Мери, пресуши чашата си с вино и отвърна на погледа ми с повдигане на вежди. — Аз си знам мярката, не се тревожи за мен! Това, Анджеला, е твоят „Голям пробив“? Както става ясно, една от внучките на Боб ти е „най-голямата фенка“, която като че ли смята, че ти трябва да работиш повече... как да се изразя... „истинска журналистика“ за някое от другите списания на „Спенсър Медиа“ като „Icon“ или „Belle“.

— Истинска журналистика ли? — Никак не ми допадна броят на думите, които тя сигнализира с въздушни кавички. — За... „Belle“? Искат да пиша за модно списание?

— Очевидно е така. Лично аз нямам представа точно какво, така че не ме питай нищо! — промърмори шефката ми и си наля още вино. — Тук съм само защото чух за това от Сиси и се обадох на Боб, за да разбера какво, по дяволите, става.

— Чакай малко! Откъде накъде си го разбрала от Сиси? Тя пък откъде го знае? — Вече бях тотално объркана.

— Сиси Спенсър! Тя е една от внучките на Боб!

Автоматично изтрезнях.

— Разбира се — смотолевих.

— Да не би да си мислиш, че съм я наела на работа заради ума ѝ, а? — отбеляза Мери и ме погледна многозначително. — Просто двамата с Боб сме стари приятели.

Наложи се да впрегна цялата си воля, за да не повдигна вежди. Стари приятели значи. С това дърто магаре.

— Но аз съм сигурна, че Сиси ме мрази! — рекох и смених водата си с вино. Това определено беше момент за вино. Но ако исках да съхраня контрола над изражението си, както и да държа устата си затворена, трябваше да избягвам алкохола. — Откъде накъде ще казва на дядо си да ми даде повече работа?

— Сиси не те мрази — отговори Мери и смени виното ми с вода. — Просто ти завижда. Наясно е, че е моя асистентка само заради дядо си. Откакто завърши колеж, непрекъснато се опитва да влезе в журналистическия екип, но дори и Боб е наясно, че тя не може да напише дори и некролог!

— О, боже! Но това е ужасно!

— Изобщо не я съжелявай, Анджела, тя е кучка! Трябва да знаеш, че Сиси би се отървала от теб, без да ѝ мигне окото, ако е сигурна, че може да вземе работата ти!

— Разбирам — кимнах и побързах да си върна назад едва напъпилата симпатия към асистентката на Мери. — В такъв случай още повече не мога да разбера защо ще ме препоръчва за повече проекти?

— Все още се надявам някой ден да ѝ писне и да предпочете да се заеме с източването на попечителския си фонд, както направи

сестра й, обаче това момиче просто не се предава! — рече Мери и кимна по посока на Боб, който вече се връщаше на масата. — Чудя се обаче дали щеше да бъде толкова непреклонна, ако работеше за някого друго, а не за мен. А по повод твоя въпрос — не бъди глупачка! Не беше тя, а братовчедка й!

В този момент Боб зае мястото си срещу нас и ордъврите пристигнаха. Храната изглеждаше много вкусна, но аз като че ли изведнъж бях изгубила апетит.

— Отново се извинявам, дами! Помолих секретарката си да отклонява разговорите ми през следващите два часа, така че съм изцяло ваш! — заяви големият шеф с широка усмивка.

— Какво облекчение — промърмори Мери, докато разтваряше една мида.

Погледнах притеснено първо единия, после другия. Добронамерената усмивка на Боб влизаше в остро противоречие с неприкритата неприязън на Мери. И се пресегнах към виното. По дяволите!

— Позволи на мен! — извика Мери, грабна бутилката от ръката ми и покри едва дъното на чашата ми.

По-неловко от това — здраве му кажи.

* * *

— Не знам дали ти е известно, Анджеела, но в лицето на една от моите внучки имаш голяма почитателка — благоволи да стигне до най-главното Боб едва по време на кафето. След като Мери бе отказала десерта от името и на двете ни. Да му се не види!

Духнах лекичко капучиното си и се усмихнах нервно. Беше си все така прекалено горещо за кафе, но ситуацията не бе от онези, дето се преживяват на диетична кола.

— Така ли? Нямах представа — излъгах. Надявам се — убедително.

— Ами да! А и Мери има изключително високо мнение за писането ти!

— Така ли? — Този път вече нямаше нужда да се преструвам на изненадана. — Вярно ли е, Мери? — обърнах се към нея.

— Напълно — отговори неохотно шефката ми. — Блогът ти е много добър.

— И онова интервю, което направи за „Icon“, Анджела. Прочетох го. Наистина много добро. Имаш много забавен стил на писане, много личен — допълни Боб, като остави чашата си с кафе в чинийката. — Доколкото разбирам от Мери, в момента не си на щат при нас, а на свободна практика.

— Е, да, наистина не работя в офиса — отговорих, като се опитах да разгадая изражението на Мери, което тя много успешно скриваше под маската си на покерджия. — Но работната ми виза е обвързана само с писането на блога за „Look“, така че...

— Ние я притежаваме. Боб, така че давай по същество! — прекъсна ме Мери. — Искаш да ми кажеш, че ми я отнемаш, така ли?

— Нищо подобно! — поклати глава той и постави ръка върху нейната. — Знаеш, че никога не бих те настъпил по мазола, Мери. Макар, от друга страна, да смятам, че за Анджела би било добре да поразпери мъничко криле. Да придобие по-богат опит в империята „Спенсър Медиа“. Как ти звучи това, Анджела?

Аз прехапах устни и кимнах. Страхувах се, че ако издам каквото и да било звук, Мери ще ме залее с кафето си. Може и да не беше останало много в чашата ѝ, но определено беше горещо.

— Фантастично! — възкликна Боб. — Тогава може би следващата седмица ще можеш да дойдеш да се срещнеш с екипа на „Belle“, а? Тъкмо дотогава ще помислиш за някоя и друга идея, с която да допринесеш за новия брой. Знаем, че Емилия няма търпение да се запознае с теб!

Тук вече беше ред и на мен да се задавя с кафето си в синхрон с шефката ми. Емилия Кит, главната редакторка на списание „Belle“ — месечното издание за мода на „Спенсър Медиа Груп“, беше прочута с липсата си на желание да се запознава с когото и да било. Разбирайте когото и да било. Преди няколко седмици отидох на среща с Мери и видях Анджелина Джоли да чака във фойето. Когато си тръгнах, тя все още беше там. Чакаше да бъде приета от Емилия.

— Може и да ви прозвучи глупаво от моя страна, но всъщност следващата седмица смятам да отскоча за малко до Париж — изрекох внезапно, макар да не бях сигурна дали не допускам огромна грешка. — Тръгвам в понеделник и ще бъда там цяла седмица.

— Така ли? И кога го реши? — изненада се Мери.

— Разбрах за това вчера — отговорих и се обърнах към нея с искрената надежда, че схваща намека ми да ме измъкне от тази ситуация. Изражението на Боб не се бе променило особено по време на целия обяд, така че нямах представа какво мисли той. — Става въпрос за трийсетия рожден ден на приятеля ми.

Никой от присъстващите не беше особено впечатлен.

— Той е вокалист в рокгрупа и бяха поканени да свирят на един фестивал в Париж.

Все така не особено впечатлени. И Боб вече ме гледаше така, сякаш съм някоя групарка.

— Реших, че това би се отразило изключително добре на блога ми. Не си ли спомняте колко много се беше вдигнал рейтингът му, докато бях в Холивуд?

— Да, но само защото лицето ти беше по кориците на всички клюкарски издания в Лос Анджелис — напомни ми Мери нещо, което нямаше нужда да ми напомня. — Да не би този път да си решила да пренесеш излагацията си на международно ниво, в Париж?

— В Холивуд не го бях планирала, така че откъде да знам какво ще стане сега?! — направих жалък опит да се защитя аз.

— Мисля, че звучи страхотно — обади се накрая Боб и разтопи леда, който се бе настанил между мен и Мери. — Емилия и без това планира един европейски брой след два месеца. Може пък да успееш да подготвиш един весел пътеводител на Париж за списание „Belle“, а? Нещо извън обичайните туристически маршрути, да ни покажеш някои от готините местенца, известни само на местните?

— Да, като че ли бих могла да го направя — отговорих бавно.

— Тогава още утре ще се запознаеш с екипа на „Belle“! — отсече Боб и се изправи. — Ще поръчам на асистентката на Емилия още днес да се свърже с теб.

Мери се изправи след него и тъй като нямах представа какво трябва да направя, аз реших да последвам примера ѝ. Тъкмо навреме, за да приема преиграните въздушни целувки на Боб.

— Много ми беше приятно да се видим, Анджеела и Мери! Огромно удоволствие! — изрече с усмивка магнатът и се насочи към огромната черна лимузина, която току-що се бе измъкнала иззад ресторанта.

Мери се отпусна обратно на стола и пресуши на един дъх чашата си с вино.

— Стиснатото копеле дори не погледна сметката! — просъска през зъби и измъкна огромен портфейл от още по-огромната си чанта. — Е, надявам се, че вече си много доволна, Анджела Кларк!

— Не трябва ли да бъда доволна? — погледнах я изумено, опитвайки се да осмисля станалото. Както и да реша дали Мери продължава да спи с Боб. Защото повече от сигурно е, че в миналото е било точно така.

— Писането за списание „Belle“ няма да бъде същото като писането на блог за мен — рече тя, извика сервитьора и му подаде черна карта „Американ Експрес“. — Трябва да си абсолютно наясно какво правиш!

— Но това ще мога да го направя — имам предвид пътеводителя на Париж, нали? — изгледах я с надежда. — И всичко ще бъде наред, нали?

— Анджела, знаеш, че те харесвам — отвърна шефката ми, докато поставяше сложния си подпис върху касовата бележка. — Но ако оплескаш тази работа, за нищо на света вече не бих могла да те измъкна от кашата! Защото момичетата от „Belle“ нямат нищо общо с момичетата от „Look“ или „Icon“.

— Но те нали искат от мен да се включа? — възкликнах, но не особено убедително. — Така де, нали идеята е била тяхна?

— Не, идеята е на Боб — поправи ме Мери. — И което е още по-лошо — на внучката на Боб! И преди да си се появила в офиса им, трябва да знаеш, че момичетата от „Belle“ считат Сиси за пълна идиотка. Всяка от тях е разрушила кариерата на някого друго или е преспала най-малко с трима различни женени мъже, за да се добере до местенцето си!

— Звучи интересно.

— В такъв случай очевидно не съм успяла да ти опиша с точност какви кучки са всъщност — отсече Мери, докато връщаше портфейла в чантата си. — Бъди сигурна, че на никоя от тях няма да ѝ хареса, че се появяваш в офиса им с командировка в Париж в джоба, без да си счупила нито един нокът в Седмицата на модата! Не че някоя от тях някога е чупила нокът, де. Освен за да издере очите на колежката си.

— О, господи! — хванах се за главата аз. — Някакви идеи как да се измъкна от всичко това?

— Не и когато е намесен Боб — отсече Мери и пак се изправи. — Виж какво, може би попрекалих малко с цинизма. В крайна сметка приключението може да се окаже страхотно за теб. Просто внимавай какво правиш, разбра ли ме? И между другото, вероятно няма да е зле, ако преди срещата утре минеш през някой фризьор.

Дръпнах едно кичурче от косата си, погледнах нацъфтелите крайчета и въздъхнах. Е, поне ще видя Париж. Нали там е приказно?

ТРЕТА ГЛАВА

Три часа по-късно, след набързо уреден час при фризьора и няколко кофи чай с лед, аз успях да открия последната останала сенчеста кръпка от Сентръл Парк и вече бях погълнала два традиционни пътеводителя за Париж, като в момента бях в средата на третия. Страниците на бележника ми се пълнеха с адрес след адрес, но не знам защо пред очите ми непрекъснато изникваха картини как двамата с Алекс се разхождаме по бреговете на Сена — той в черно поло и цигара в ръка, а аз — в адски готина памучна рокличка с презрамки и баретка. Понякога държах в ръце багета. Друг път ни виждах на върха на Айфеловата кула. Все едно бяхме Том Круз и Кейти Холмс. Само че не толкова призрачни.

От мечтанието ми ме измъкна някакво досадно бръмчене. Огледах се, но незнайно по каква причина всички останали гледаха мен. Трябваша ми няколко секунди, докато осъзная, че моят телефон е този, който звъни, и още толкова изчервени секунди, докато го открия на дъното на чантата си.

— Ало? — изрекох накрая.

— Анджела Кларк ли е? Аз съм Есме от списание „Belle“. Имате среща с Дона Грегъри утре в девет. Моля, бъдете на рецепцията на „Belle“ в осем и четирийсет и пет.

— Ами... окей? — бе единственото, което успях да изрека. — Емилия ще бъде ли на срещата?

— Моля? — Суперделовата Есме от списание „Belle“ бе порядъчно объркана.

— Емилия. Боб, тоест господин Спенсър, ми каза, че нямала търпение да се запознае с мен — обясних, чувствайки се почти като пълен идиот.

— О, не! — На практика Есме от списание „Belle“ потвърди, че съм идиот. — Имате ли нужда от указания за местоположението на офиса?

— Не. Аз всъщност работя за „Look“, така че...

— Страхотно! В такъв случай ще ви видим утре в осем и четирийсет и пет — потвърди Есме от списание „Belle“. И затвори.

Отпуснах се по гръб на тревата и се загледах в ясното слънчево небе над мен. Това определено ще изисква известно мислене. Писането за блога беше велика работа, но да пиша за „Belle“? От друга страна, може пък да се окаже страхотно. В крайна сметка всички четяха „Belle“. Това бе списание с глобално влияние, буквално колосално. Нищо чудно, че Мери е толкова вкисната — сигурно е бясна, че Боб е решил това, без да се консултира с нея. Което напълно се връзваше, защото тя не желаше нейните автори да бъдат отмъквани от поголеми издания. Все пак тя беше само главен редактор на някакво си интернет издание на „Look“. При „Belle“ обаче вече ставаше въпрос за печатните страници на най-голямото месечно модно списание в света. Значи в момента си имах други, по-важни грижи, вместо да се притеснявам дали не съм обидила егото на Мери — на карта бе заложена кариерата ми и бъдещото ми издигане. А с притеснения за Мери нямаше да стигна особено далече. Да не говорим пък, че когато бях предала толкова добро интервю с Джеймс Джейкълс, тя ми бе предложила луната на тепсия, но, честно казано, засега не съм виждала нищо друго освен отделни части от тепсията. Къде е месечната ми рубрика в печатното издание на „Look“? Все още „се обсъжда“. А, не! Сега имам нова възможност, която не смятам да изпускам!

Телефонът бе все още топъл в ръката ми след краткото ми бърбрене с Есме, когато го усетих, че отново вибрира.

„Подстрига ли се най-сетне? Миналата седмица косата ти беше ужасна!“

Разбира се. Джени. Погледнах часовника си, за да изчисля часовата разлика между Ню Йорк и Лос Анджелис. Така, щом тук е пет следобед, значи там е два. Като си я знам каква е, сигурно току-що е станала от сън. Моята най-добра приятелка и първа съквартирантка в Ню Йорк Джени Лопес вече от пет месеца живее в Лос Анджелис и от постоянния поток снимки, с които ме залива, разбирам, че си прекарва доста приятно. Стига да смятате постоянните купони с поп звезди, мотаенето с прочути актьори и денонощното пазаруване с нечия чужда

кредитна карта, наречено „работа“, за приятно. Което за нея със сигурност е така. И въпреки че сега успях да свърша далеч повече работа в квартирата си без Урагана Джени наоколо, тя ужасно ми липсваше. Дори и с непрестанния порой текстови съобщения, имейли, телефонни обаждания, а откакто си купи лаптоп — и с видеовръзка, Ню Йорк пак се усещаше празен без нея. А маратоните със „Следващият топмодел на Америка“ изобщо не бяха същите без подвикванията ѝ в стил: „Лъжеш, кучко!“ Иначе за мен бе добре да знам, че винаги мога да разчитам на нея да се притеснява за големите въпроси на деня. Претърколих се по корем и набързо написах отговора си:

„Да. И знаеш ли какво? Другата седмица отивам в Париж, с Алекс!“

Докато чаках отговора ѝ, се извърнах, за да се уверя, че полата ми все още покрива бикините ми. Поддържането на приличието не е никак лесна работа, когато полата ти дори по принцип едва покрива бельото ти.

„Браво. В Париж? Наистина? Да не би да е пътешествие преди окончателното събиране?“

Задържах за малко отговора си, за да си вдигна току-що подстриганата коса. Загубата на нацъфтелите крайчета бе страхотна работа, но днес просто беше твърде горещо, за да търпя косата си да подскача по врата ми.

„Просто пътешествие. Ще говорим после.“

След като успях да се настаня в сравнително неудобна, сравнително скриваща бикините ми поза, при това — слава на бога —

скрита от слънцето, плъзнах курсора на телефона си през указателя, за да проверя дали не мога да си побърря с някого, без да помръдвам.

„Здрасти, Лу! Будна ли си?“

И преди да успея да изпратя друго съобщение, телефонът ми пак започна да бръмчи и на дисплея се показа името на Луиза.

— Здрасти! — извиках щастливо. — Как си? Какво става с теб?

— Здрасти и на теб — отговори Луиза. — Просто бях влязла в интернет. Опитвам се да намеря добра фирма за кетъринг за годишнината ни.

Луиза е най-добрата ми приятелка от детството, но не съм я виждала на живо, откакто съвсем случайно провалих сватбения ѝ прием. Не че исках да чупя ръката на съпруга ѝ, обаче бях малко разстроена, защото заварих годеника си да вири задник над някаква мръсница на задната седалка на общия ни рейндж роувър. Аз, разбира се, веднага си обрах крушите и още на следващия ден побягнах за Ню Йорк. Че кой на мое място не би сторил същото?!

— Божичко, няма мина цяла година?! — Направо не можех да повярвам. Толкова много се бе случило оттогава насам. — Времето буквално лети!

— Да, мина една година — отговори Луиза. — Готова ли си да повториш великия си номер от тогава?

— Може би не точно сега. Значи организираш прием, така ли?

— Ами... да. Тим е на мнение — започна приятелката ми и дори оттук ми ставаше ясно, че се старее да подбира думите си много внимателно, — че може би няма да е зле да направим нещо по-голямо като компенсация за миналогодишните... фойерверки.

— Ясно — стиснах здраво устни аз. — Е, кажи му, че няма нужда да се тревожи от моята поява. Защото по това време ще бъда в Париж.

— Ще ходиш в Париж? — изпищя Лу. — Ама това е толкова близо! Непременно трябва да дойдеш на приема!

Наложи се да отдалеча телефона от ухото си.

— С удоволствие бих дошла — рекох. Днес ми се налагаше да ръся лъжа след лъжа. — Обаче Алекс ще свири на някакъв фестивал, а

аз трябва да пиша обзорна статия за „Belle“, така че надали ще успея да се измъкна от всичките си задължения.

— Сериозно? За „Belle“? Ауууу! — Тук вече Луиза издаде някакъв леко квичаш звук, който предпочетох да игнорирам. — Но не може да си толкова наблизко и да не минеш да ни видиш! Какво казва майка ти по въпроса?

— Майка ми все още не е казала нищо, защото не съм ѝ съобщила — побързах да поясня. — И не съм убедена дали изобщо ще го направя, така че, моля те, мълчи си, когато я видиш!

— О, Анджела! — Усетих, че се задава лекция. — Знам, че понякога майка ти може да бъде непоносима, но все пак ти е майка и ти ѝ липсваш!

— Този номер с майка ми и чувството за вина е най-неправилният начин, по който можеш да ме убедиш да си дойда вкъщи. И мисля, че никой не го знае по-добре от теб! — предупредих я аз. — Освен това, откакто двамата с татко изкараха онзи интернет курс, вече не мога да се отърва от тях! Знаеш ли, че имат „Скайп“?

— Да, чух за това — отвърна Луиза. — Непрекъснато говори за това с майка ми в супермаркета. Значи Алекс ще свири на фестивал, а? Направо не мога да повярвам, че излизаш с рокзвезда! Жестоко е! Той написа ли вече някакви песни за теб?

— Той не е рокзвезда — изрекох механично добре отработената скромна фраза. — Той си е просто Алекс.

И усетих, че се изчервявам от глава до пети. Това не бе напълно вярно. Аз бях на седмото небе, че Алекс е в роксъстав. Бях на седмото небе, че мога да го гледам как се поти на сцената, изливайки душата си в песни, които е написал за мен. Обичах да гледам залата, пълна със закоравели рокаджии и ококорени момичета с иронични татуировки и роклички от седемдесетте, всичките прехласнати по него, докато той правеше нещо, което обича, нещо, в което е неповторим. Но иначе, в ежедневието, той не беше бог на рока. Беше мъж, който ми купуваше чай, без да съм го молила, въпреки че мразеше чай. Беше мъж, който записваше сериите на „Клюкарката“ заради мен, дори и повторенията, въпреки че не можеше да понася този сериал. Беше мъж, който седеше с кръстосани крака на пода в дневната и пишеше нови песни, прегърнал акустичната си китара — с бретон, паднал над очите, с връхче на езика, стърчащо в ъгълчето на устните му, с неизменната

диетична кутийка „Доктор Пепър“. Да, ежедневието ни не беше само рокендрол, но пък беше прекрасно.

— Да бе — отбеляза иронично Луиза. — Обаче на теб ти е гот, че е рокзвезда.

— Е, сигурно. — Няма смисъл да лъжа точно нея. — Всъщност той вече ме покани да се преместя при него.

— Аууу, сериозно? Вече?

— Не е чак толкова скоро. Все пак се познаваме вече цяла година! — изтъкна доста шашната най-сетне да се сблъскам с човек, който не подскача от радост при тази вест и не търчи да ми стъква багажа за преместването.

— Но не може да се каже, че всичко е било по мед и масло през тази година, нали така? — изтъкна дипломатично приятелката ми от детството. — Никак не ми се иска да прибързваш с решението си. Все пак знаеш, че не си сама. Знаеш, че винаги можеш да се върнеш при нас. Само кажи и веднага ще приготвя стаята ти!

— Луиза, успокой се! Всичко е наред! — Горката ми приятелка. — Аз съм добре и ти гарантирам, че не прибързвам с нищо. Всъщност още не съм решила дали да се преместя при него.

— Просто се тревожа за теб, това е — отговори Лу. — Както и да е. Та щом ти не можеш да дойдеш при мен, какво ще кажеш аз да дойда при теб? Дали ще можеш да си освободиш някой обед за обяд? В съботата там ли си?

— Това звучи прекрасно! — отбелязах внезапно зарадвана, че ще мога да видя Луиза извън ситуации като сватби, сватбени приеми, годишнини от сватби и въобще всичко, свързано със сватби. — Много ще се радвам!

— Фантастично! — изквича отново Лу. — Какво ще кажеш да подходим мелодраматично и да се срещнем под Айфеловата кула или нещо подобно?

— Окей, става — усмихнах се аз. Това е точно едно от онези неща, които би направила и Джени. Да не дава господ двете да се съберат някъде! Току-виж вселената избухнала или нещо подобно. — Наистина не мога да повярвам, че измина цяла година!

— Да, така е — съгласи се Луиза. — Преди това най-дългият период, през който не сме се виждали, беше около четири дена.

— Не повече от три — поправих я аз и с изненада установих, че се изпълвам с носталгия. За първи път, откакто побягнах към Ню Йорк, изпитвах носталгия по дома. — Окей. Когато пристигна в Париж, ще ти пратя есемес. Обичам те, Лу!

— Аз теб също, скъпа. Нямам търпение да се видим! А защо не вземеш да доведеш и тази твоя рокзвезда за одобрение, а?

— Може — свих устни аз. — Стига да не е на репетиция или нещо подобно. Ако е свободен, ще го взема. — Не е ли странно, че леко ми се зави свят дори само от мисълта изведнъж да смеся двата си живота? — Добре, до скоро!

Затворих и се усмихнах. Би било страхотно да се видя с Луиза. Би било страхотно да отида в Париж. Би било страхотно да пиша за „Belle“. Би било страхотно да замина на пътешествие с Алекс. Всъщност тази сряда май се очертава доста приятна, не мислите ли?

* * *

След още един час излежаване в парка слънцето най-сетне завоюва и моето скрито местенце и ме накара да се завлека у дома. Ванеса — временната ми съквартирантка, беше на работа в хотел „Юниън“, така че апартаментът ни беше призрачно тих и непоносимо горещ. Натиснах докрай копчето на климатика, висящ на прозореца в дневната, извадих една ледена близалка от фризера и се настаних пред лаптопа си. Какво ще разкрият днес „Приключенията на Анджела“? Влязох в сайта TheLook.com, минах през всички линкове и накрая се озовах на страницата на моя блог.

Когато преди близо година започнах да списвам този блог, ми беше изключително трудно както да излагам мислите си на хартия (е, не съвсем), така и да разказвам за случващото се в живота ми пред очите на целия свят. Но постепенно започнах да приемам това занимание като катарзис. Воденето на този блог ми помагаше да си прочистя ума и да си подреда нещата. Отдавна се научих какво мога да пиша и какво — не, как да споделям случващото се с мен, без да издавам тайните на другите, така че отзивите и имейлите, които получавах, бяха по принцип приятелски. Не знам колко ме обича публиката, но поне не ме преследва по улиците с вили и пламтящи

факли. Освен това на майка ми най-сетне ѝ писна да следи блога ми, а по-хубаво от това — здраве му кажи!

Сега поставих курсора в началото на празната бяла кутийка и започнах:

„Приключенията на Анджеела: О-ла-ла!

Днес е един от онези дни, в които всичко се случва наведнъж. Гаджето ми ме покани да замина с него за Париж следващата седмица. Имах ужасно важна делова среща, която доведе до невероятно вълнуващ нов проект. Уредих си среща с най-добрата ми приятелка от Лондон. И се подстригах. Наистина голям ден!

Но като изключим драматичното събитие по отнемане на един сантиметър от великолепната ми прическа, какво ще кажете за Париж? Знам, че е истинско престъпление, задето досега не съм стъпвала там, особено като се има предвид, че пет години живях в Лондон, обаче ето че най-сетне и аз ще видя този град! И — въздиш! — с приятеля ми! А това е единственият начин, по който се ходи в Париж, нали така? Предстоят ни романтични разходки по левия бряг на Сена, ще си държим ръцете пред Нотрдам, ще съзерцаваме залеза от върха на Айфеловата кула. Е, тревожи ме въпросът с гардероба ми, тъй като опитът ми с Париж се ограничава до «Смешно лице», «Мъжете предпочитат блондинки» и последната трета от «Дяволът носи Прада». Поради това мога да си представям само двете крайности — черно поло плюс ластици за панталони и висша мода. Хммм. Мътните го взели!

И така, докато се опитвам да разреша тази внезапна криза с гардероба ми, ще ви бъда изключително благодарна за всеки парижки съвет, който бихте могли да ми дадете! Бих искала да знам точно къде се пие най-добрия горещ шоколад и къде се купуват най-вкусните багети. Идеите за подходящи местенца за пазаруване също са добре дошли. Сърцето ми казва «Шанел», обаче главата и джобът ми подсказват по-скоро битаците. Защо не ми изпратите

предложенията си и в двете посоки, пък видим какво ще стане?!“

Но преди да започна да мисля сериозно за пътуването си до Париж, първо трябва да оцелея по време на срещата си в „Belle“. Вероятно няма да бъде зле да съставя някакъв предварителен проект за този „Пътеводител отвътре“. Вероятно няма да бъде зле да намеря някои вътрешни хора в Париж. Вероятно няма да бъде зле да прекарам три часа, сгърчена над лаптопа си в разходки из интернет. Проверих обичайните сайтове: „Таим аут Париж“, „Гридскипър“, „Ситисърч“ и постепенно планът ми започна да придобива вид на изглед. Няколко часа по-късно вече разполагах с... нещо. Поради липса на по-нататъшно вдъхновение, смених намачканата си рокля с удобно потниче на „Сплендид“ и бикини „Хелюу, Кити“. И без това бе твърде горещо за каквото и да било. Извадих си от хладилника една леденостудена диетична кола и се строполих на дивана, оглеждайки се за дистанционното. Може пък да отделя петнайсетина минути за „Е!“, а след това да продължа с проучванията. А защо не и половин час. А после за един епизод от „Следващият топмодел на Америка“. Два часа по-късно, изпълнена с дразнещо чувство за вина, извърнах поглед към лаптопа си, който си стоеше със заспал екран на масичката. И се постарях да се самоубедея, че има такова нещо и като прекаляване с подготовката. След което върнах вниманието си към телевизора. Направо не е истина как понякога започвам сама да си вярвам за някои неща!

На следващата сутрин обаче вече не ми беше толкова лесно да си повярвам, че прекаляването с подготовката е огромна грешка. Твърдо решена да не се поддавам на обичайния си навик да се успя и после да изрисувам лицето си като клоун, аз се надигнах с първи петли, измих си косата, направих си истински грим като голямо момиче и си избрах най-подходящия тоалет като за пред редакцията на списание „Belle“ — семпла небесносиня ефирна рокличка, която Джени ми бе подсказала да си взема от един антикварен бутик в Уилямсбърг. По мое мнение дори и най-заклетите кучки на модата биха се озорили да намерят някакъв недостатък в този тоалет. И не можеше да се окаже от неподходящия дизайнер, тъй като въобще не беше дизайнерска. Както

ще да е. И без това въобще не ми пукаше какво ще си помислят онези жени за моя вкус. Това нямаше никакво значение. Нали не се очакваше от мен да пиша статия за най-новите модни тенденции от дефилетата в Милано? Ами да! Но въпреки това, докато пъхах проекта си в най-новата си яркосиня чанта на Марк Джейкъбс (добре де, очевидно бях малко притеснена), си казах, че съм гледала и „Грозната Бети“, и „Дяволът носи Прада“ (дори съм го чела), така че няма начин онези момичета да бъдат такива, нали така? Да, Мери действително се бе изказала доста цинично по техен адрес, но, от друга страна, никога не бях виждала Мери облечена в нещо друго освен дънки и ризи. Сигурно просто не може да понася феновете на модата. Да, значи всичко ще си бъде идеално. Всичко ще бъде наред. Пък и разполагам с подкрепата на Боб. На добрата ми стара дружка Боб. Боб Бобеното зърно. Би-боп, би-боп, би-боп. Божичко, откачам!

Един последен поглед в огледалото. Приглаждане на косата, изтриване на невидимата линейка размазана спирала. Ще се справя! Разбира се, че ще се справя! Все пак пиша за „Look“ вече цяла година! И си имам рубрика в британското му издание. И съм вземала интервю от филмова звезда, за бога! Пък и единственото, което искат от мен, е туристически справочник за Париж. Град, в който надали някоя от читателките, поглъщащи това списание, някога ще отиде. Значи всичко ще бъде брилянтно. Даже лесно.

* * *

— Това няма да бъде никак лесно! — излая срещу мен Дона Грегъри, докато мачкаше проекта ми. — Читателките на „Belle“ не се интересуват от някакво си трагично очевидно туристическо излияние за изкачване на Айфеловата кула или за разходка с лодка по Сена! Нашите читателки искат да научат най-ексклузивните, най-стилните, най-скритите тайни на Париж! А не откъде могат да си купят най-добрите пердета според „Гридскипър“ или къде са най-добрите паркове според „Таим аут“!

Свих се в стола си като ударена от плесница. Доколкото можех да преценя, през десетте минути, откакто бях в кабинета ѝ, Дона дори не

бе погледнала проекта ми, а ето че вече съвсем точно го разнища, дума по дума!

— Анджела, защо, според теб, трябва да пишеш за „Belle“?

— Ами аз...

— Питам съвсем сериозно: какво те кара да мислиш, че ти... —

Тук направи пауза и плъзна ръка към мен от горе до долу, показвайки ми, че критиката ѝ включва цялата ми визия. — ... че точно на теб трябва да бъде позволено да пишеш за „Belle“?

Мълчание. Позволено ли? И защо пък трябва да ми бъде позволено?

— Чакам отговора ти — обади се Дона.

Бях сащисана.

Дона не беше никак мила дама.

— Ами, може и досега да не съм писала някакъв конкретен пътеводител, но в блога си съм писала за много и различни неща, а и преди няколко месеца взех интервю от Джеймс Джейкъбс за „Icon“ така че съм убедена, че ще мога да се справя с тази задача — изстрелях накрая. Почти светкавично. Цялата ми трудно събирана самоувереност се бе изпарила и сега единственото, за което си мечтаех, бе да се измъкна оттук колкото е възможно по-скоро, да заровя лицето си в плато с шоколадови кексчета и да се нарева — като същинско прасе и човешко недоносче, за каквото безсъмнено ме мислеше Дона.

Не би било справедливо да не отбележа обаче, че Дона Грегъри не бе от онези бляскави амазонки, които можеш да очакваш да видиш зад бюрото на отговорния редактор на едно модно списание. Първо, не беше особено висока, бляскавата ѝ (дори прекалено бляскава) кестенява коса бе вдигната на конска опашка и дори бе облечена с дънки. Вярно, изключително впити и безсъмнено адски скъпарски дънки, но все пак дънки. И макар да не бе облечена в „Прада“, успешно се въплъщаваше в ролята на дявола. Още от мига, в който прекрачих прага ѝ, тя не бе сторила почти нищо друго, освен да ме засипва с обида след обида.

Първо, не ми беше позволено да приема кафе, защото съм изглеждала така, сякаш имам спешна нужда от продължителен сън и кофеинът нямало да ми се отрази добре. После ми бе отказана и вода, защото можело да се наложи да използвам тоалетната, която, видите ли, била само за персонала. С което ми се показваше, че аз не съм от

персонала и никога не мога да се надявам да стана такава. Но все пак не пропусна да ме посъветва извън нейния офис да започна да пия поне по два литра вода на ден, защото съм изглеждала доста по-стара от трийсетгодишна. А когато ѝ напомних, че съм само на двацет и седем, тя буквално ахна и сложи ръка на устата си.

Кучка.

— Хммм. Чувала съм за онова интервю в „Icon“ — изрече сега тя, като разлистваше няколко принтирани имейла. — Ти си момичето, което направи Джеймс Джейкъбс гей, нали?

— По дя... искам да кажа — не точно. — Питам се защо изобщо продължавам да стоя в този кабинет. Очевидно нямаше никаква вероятност да получа работата. — Напълно сигурна съм, че си беше гей много преди да налетя на него и приятеля му в обществената тоалетна. Но, от друга страна, човек никога не знае. Възможно е моите непоносими нива на дехидратация да са го накарали да обърне резбата.

Дона застина и вдигна очи към мен.

После рече:

— Тази рокля — не разпознавам дизайнера. Откъде е?

— Взех я от „Бийкънс Клозит“, антикварна е — изрекох аз не без известна гордост. Антикварно означава готино, нали така?

— Естествено — въздъхна тя и се облегна назад в стола си, като опъна тясната си, намачкана тениска на Александър Уонг, разкривайки няколко сантиметра добре поддържан във фитнеса корем. Знаех, че тениската е на Александър Уонг, защото тя се бе постарала надълго и нашироко да ме уведоми за това още в мига, в който се появих в кабинета ѝ. — Разбира се, че е антикварна. И гаджето ти е в някакъв роксъстав, така ли?

— Алекс ли? Да — отвърнах леко объркана. Кое то, предвид гадното отношение на кучката към мен, не беше никак трудно да се постигне. Имах чувството, че ѝ доставя удоволствие да ме наблюдава как се гърча. — Обаче не виждам какво общо има това с някакъв пътепис.

— Напротив, има, при това много, Анджела! — натърти Дона и се приведе към мен през бюрото си. — Ще се постарая да ти го кажа колкото е възможно по-мило, но колкото и да ми се иска, няма как да го избегна. Ти просто не си от типа хора, които бих наела да пишат за „Belle“!

— Сериозно?

Това вече започваше да става непоносимо. Аз мазохист ли съм, какво ли? Защо продължавам да седя тук?

— Сериозно — кимна Дона, изобщо не успяла да схване сарказма ми. — Обаче господин Спенсър много настоява да те използваме за нещо. И не ме разбирай погрешно, не че хората, които носят антикварни рокли, нямат място в „Belle“, но... обикновено не пишат за мен. Веднъж едно момиче от художествения отдел беше облякло удивителна рокля на Даян фон Фюрстенберг — за партито по случай Хелюин. Виж чантата ти е много красива.

— Благодаря, подарък ми е — изрекох и влюбено погалих синята кожа, автоматично забравяйки за пороя от обиди, който допреди малко се сипеше върху мен.

— Разбира се, какво друго да е — отбеляза Дона с облекчение. Сякаш дори самата мисъл, че аз сама мога да си купя чанта на Марк Джейкъбс, би довела до свършека на света. — Та в основни линии единственият начин, по който, според мен, това може да стане, е ако го направим като пътепис от две части. Ще възложя на някой друг да напише изисканата статия за Париж на висшата мода и важните забележителности, а ти, странното момиче с антикварните рокли и гаджето рокаджия, можеш да ни осигуриш другата гледна точка — онази... как да се изразя... готината, битническата страна на Париж?

— О, но аз въобще не съм готина! И не съм битник! — изрекох като че ли малко прибързано. — Дори нямам татуировки. И не живея в Бруклин. Аз съм си типична, традиционна англичанка!

— Е, в такъв случай имаме проблем — отбеляза Дона и пак се облегна назад в стола си. — Защото или ще ми дадеш списък на най-добрите битаци на Париж, на най-готините антикварни бутици и среднощни квартални кафенета, или няма да видиш нищо от нас!

Олеле!

* * *

След като издържах още един час указания на Дона как точно иска да изглежда материалът ми — странен, но не много странен, хаплив, но не много хаплив, подземен, но не мрачен, просто в стила на

„Belle“, — най-сетне бях пусната да си вървя от офиса ѝ. Може би не поумняла, но далеч по-наперена. Може и да не бях получила комплименти, но поне получих работата. А това е добре, нали?

Имаше само един човек на този свят, с когото можех да говоря по този въпрос. И дано този човек не си е настроил телефона на изборно допускане на обажданията.

— Вдигни телефона, Джени! — промърморих тихичко, като се шмугнах под сянката на първия изпречил се на пътя ми небостъргач и тръгнах по нея по посока на 42-ра улица.

— Анджи, скъпа, но сега е едва седем и половина! — изгъгна приятелката ми от другия край на континента. — Да не би да умираш?

— Не, слушай! Имах среща в редакцията на „Belle“ и...

— Ти не умираш, аз си легнах само преди два часа, така че ще ти звънна по-късно — прекъсна ме Джени.

— Не, Джени! Чуй ме, имам страхотни новини! Чу ли ме изобщо какво казах? Получих поръчка да напиша материал за списание „Belle“! — Надявах се, че като натъртя името на една от нейните модни библии, ще успея да я задържа на телефона поне още пет минути. — „Belle“! — повторих пак. — Любимото ти списание! „Б-Е-Л“!

— Не се обиждай, Анджи — върна се към живот с прозявка Джени, — но какво можеш да напишеш пък ти за „Belle“?

— Много благодаря — нацупих се аз. Ама какво толкова ми има, та да изглеждам толкова неподходяща за „Belle“?! Все пак през изминалата година бях подобрила значително външния си вид! Вече можех сама да си слагам очната линия и всичко останало. Можех да издържа цяла вечер в истински високи обувки, стига да си носех в чантата ниските пантофки. — Поръчаха ми да напиша пътеводител на Париж от първа ръка. Някое друго момиче ще напише за бляскавата страна на нещата — щяла да вземе интервю от... кой беше... някой си Балмен като че ли? Така ли е? После от „Шанел“ и останалите, а аз ще напиша за готините неща от парижкия ъндърграунд. Но не бих имала нищо против помощта ти, разбира се. Искам да стане добре. Познаваш ли някой стилист в Париж? Някой, който би могъл да знае най-готините магазини за дрехи втора употреба или битаците?

— Балмен? — ахна тя. — Аууу!

— Джени, чуй ме! — изрекох бавно. Трябваше да проявя малко повече здрав разум, преди да ѝ споменавам някакъв си велик дизайнер. — Познаваш ли някого в Париж, който би могъл да ми помогне?

— О, скъпа, знаеш, че по мое мнение ти наистина измина дълъг път — заговори най-сетне нормално Джени, — но не си стигнала чак толкова далече, че да пишеш модна статия! Особено модна статия за *Париж*, и то за списание „Belle“!

Е, сега вече поне бях привлякла вниманието ѝ.

— Първо, благодаря ти за доверието, и второ, въобще не става въпрос за модна статия! — срязах я аз. — Вече ти казах, че ще бъде пътепис! Пътеводител! Трябва да опиша няколко антикварни бутика, няколко квартални кафенета, а после да разкажа и за фестивала на Алекс — това е! Мисля, че ще бъде страхотно! И мислех, че ще се радваш заради мен!

— Но това е „Belle“, Анджи! И не искам да изглеждаш глупаво! — продължаваше в същия стил Джени. — Защото, нали знаеш, скъпа, че някои хора знаят, че ме познаваш!

— Виж какво, вярата ти в мен е изключително окуражаваща! Обещавам ти, че по никакъв начин няма да те споменавам, при условие че благоволиш да отговориш на моя въпрос и да ми кажеш дали познаваш някой стилист в Париж!

— От „Belle“ няма ли да ти осигурят стилист? Не са ли ти дали списък с местата, където би могла да отидеш? — все така не ми обръщаше внимание тя. — Ще има ли твои снимки в материала?

— Не, няма да ми осигурят стилист. Не, не са ми дали списък с местата, където мога да отида — все пак това е част от самата ми задача. И, разбира се, няма да ми позволят да се появя в шибаните им снимки!

— Е, поне една добра вест — въздъхна Джени с нескрито облекчение. Крава. — Окей, имам идея. Ще ти събера няколко неща. Кога тръгваш?

Това беше първата реплика от телефонния ни разговор, която не ми беше неприятна. Фактът, че Джени бе на милиони километри от мен, в Лос Анджелис, бе гадост. Но фактът, че Джени вече беше стилист и имаше неограничен достъп до милион красиви тоалети, въобще не беше гадост.

— В понеделник, но не искам да ти създавам грижи. Няма нужда да го правиш заради мен. — Напротив, имаше нужда!

— Скъпа, ще те направя като кукличка! Впити дънки, леко размазана очна линия, барета. Вече си те представям! Ще те направя най-добрата битничка на списание „Belle“! Нещо като „бел-битничка“! — Смехът ѝ бързо се превърна в прозявка. — Само ми дай още няколко часа да се наспя, става ли? Изпрати ми детайлите по имейла — какво ще правиш, къде ще го правиш и кога ще го правиш, а аз ще ти пратя някои неща. И все трябва да познавам някого в Париж, просто трябва да си помисля.

— Сериозно?

— Сериозно, Анджи. В крайна сметка нали това ми е работата?! А сега остави ме да се наспя, моля те!

— Разбира се! Заспивай веднага! — засмях се аз. — Ти направо ме попиля, Лопес!

— Да бе! Да ти го начукам, Кларк! — Нова прозявка. — Сега върви си купи новия брой на „Belle“ и ще разбереш какво значи попиляване и унижение! Чао! Обичам те!

— Аз също. Чао!

* * *

Или поне си мислех, че я обичам, докато на следващата сутрин не получих три гигантски пратки по „Ди Ейч Ел“. Оказа се, че не съм имала никаква представа какво значи приятелска обич. Приятелската обич се материализира под формата на един кашон, обозначен като „Вечерни“, друг като „Дневни“ и трети със странния етикет „Нямам представа кога, по дяволите, можеш да ги носиш тези, обаче са разкошни“. В нетърпението си да видя какво има вътре, използвах ключовете си, за да срежа тиксото, и с треперещи ръце започнах да вадя един красив тоалет след друг. Във всеки един от кашоните имаше по един изящен пощенски плик с ръчно написани (добре де, надраскани) бележки, придружени от скици, за това как всяка от дрехите се съчетава с някоя друга. Дънките „Джо“ трябваше да вървят с лекото сако „Елизабет и Джеймс“ и с пантофките „Тори Бърч“. Коприненият гащеризон в кралско синьо на „Ди Ви Еф“ си вървеше с

отворените обувки на платформа на „Уай Ес Ел“. Мънистената рокля балон на Баленсиага си вървеше с обувките с високи токове и платформи на Джузепе Дзаноти. Чантата на Миу Миу си вървеше с всичко. След около час и половина, прекаран в събличане и обличане, аз кацнах на страничната облегалка на дивана, облечена в копринен тоалет на Ланвин в бледосиньо — силно развълнувана, зачервена и ухилена до уши. На самото дъно на кашона с етикет „Кога по дяволите“, точно под медальоните и гривните на Кенет Джей Лейн, имаше бележка от Джени:

„Знам, че ми каза да не се притеснявам, но все пак отиваш в Париж! От името на «Belle»! И хората знаят, че ме познаваш, така че за нищо на света не мога да те пусна в световната столица на модата изтипосана от глава до пети в «Американско облекло» — не ми казвай, че не си била с нещо такова, когато отвори кашоните, дори и вече да си в онзи гащеризон на Нарциса Родригес...“

Прекъснах, за да огледам тоалетите, подредени на дивана. Има ли подобен гащеризон? Да не би да съм го пропуснала?

„... защото е жесток! Ще се справиш прекрасно, Анджи! Толкова се гордея с теб! Просто вземи дрехите, носи ги, изпоти ги, направи си снимки с тях и НЕПРЕМЕННО МИ ГИ ВЪРНИ, за предпочитане — в цялостен вид и без кетчуп по тях!

Целувки:

Джей Ло“

В Лос Анджелис сега бе едва осем сутринта, което ще рече четири часа преди разрешения ми час да звъня на Джени, без риск да вляза в списъка ѝ „За мен ти си мъртъв“. Три грешки — и изхвърчаш, а аз вече имам една такава от времето, когато ме хвана да гладя яката на една риза на Томас Пинк, която ми бе заела, с пресата ми за коса.

Стана ясно, че тя никога не го беше пробвала. Не ѝ повярвах. Но онова, на което с чиста съвест можех да повярвам, бе, че колекцията от тоалети, функционираща като скъпарско изложение на дивана ми, беше: а) жестока, б) струваше повече от квартирата ми и в) щеше да ме превърне в най-добрия търсач на намалени стоки в цял Париж.

Позволих си да ѝ изпратя само есемес, за да ѝ съобщя, че пратките са пристигнали и че ще пазя тоалетите като зениците на очите си, сякаш са ми първородно дете. Кое то с радост бих заменила, само и само да можех да запазя тези дрехи завинаги. Притиснах към гърдите си едни бледосини широки панталони на Стела Маккартни и се вторачих в безценната си купчина. Това действително бе една от най-красивите гледки, които съм имала честта да наблюдавам. Пред нея бледнееше дори самият Париж.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Макар че никога не съм имала проблем с пътуването в самолет, винаги съм ненавиждала аерогарите. Вълнението от попадането в безмитната зона набързо се изпари в мига, в който си спомних, че съм разорена. Не ми стана по-леко и от факта, че си седя сам-самичка на неудобен метален стол и ръфам подгизнал сандвич от „Макдоналдс“, докато Алекс вече е в самолета си и лети. Сиси се кълнеша, че е направила всичко възможно да ни резервира билети за един и същи полет, обаче неговият вече бил пълен. Макар неговият мениджър да бе резервирал техните билети в същия ден, в който тя резервира и моя.

И така, вместо сега да се подготвям за членство в клуба „На миля височина“ заедно с моя приятел, бях принудена да изкарам следващите девет часа пресована между абсолютно непознати хора. Напъхах поредната шепа чипс в гърлото си и проверих наскоро връченото ми служебно блекбъри, за което плащаше „Спенсър Медиа“. Поредното съобщение от Есме. Какво щастие! Бях успяла да избегна всякакви вторични контакти с прелюбезните хора от редакцията на „Belle“, обаче от грубите, често обидни имейли на Дона и Есме просто нямаше спасение. Ето и поредният от тях. Чудничко!

„Анджела,

Френското издание на «Belle» изпраща своя асистентка, която да те държи в течение на нещата. Бъди в лобито на хотела си в десет и половина, за да се запознаеш с Виржини.

Есме“

Господи боже мой! Изпращат ми някоя суперготина, суперфешън френска специалистка, само и само да ме накарат да се почувствам неадекватна. Мери се оказа напълно права. Момичетата от „Belle“ изобщо не бяха щастливи, че им бях натресена на главата от Боб.

Обаче аз бях твърдо решена да се докажа. Все пак аз съм истинска журналистка с истински талант и напълно заслужавам този шанс. Точно това заяви и приятелят ми. Именно.

И не е като всички в „Спенсър Медиа“ да са против мен. Тъй като всичко във връзка с командировката ми беше някак си в последната минута, Сиси великодушно се бе намесила и ми бе предложила услугите си относно детайлите по пътуването ми. Макар че не бе успяла да ме качи на самолета на Алекс, все пак каза, че ще помоли една приятелка, която работела за авиолиниите, с които пътувах, да ме уреди с по-добро място и освен това бе изпратила по куриер пакет със служебното ми блекбъри, корпоративна кредитна карта, карта на Париж и дори дивиди със „Смешно лице“. И като че ли това не беше достатъчно плашещо, та бе завършила придружителната бележка с „Хо-хо-хо! Сиси“. Или бе претърпяла някаква пълна трансплантация на характера, или дядо Боб имаше сериозно влияние върху това момиче.

Нямаше никакво съмнение обаче, че влиянието на дядо Боб се простираше до всички кътчета на „Спенсър Медиа“. Получавах имейл след имейл от Дона Грегъри, която следеше изкъсо напредъка ми с проучванията и ми напомняше отново и отново какво не иска да види в моя материал. Но почти нищо относно нещата, които иска да види. Не ми помагаше особено. Бях прекарала цялата седмица в проучвания, обаче вече няхах търпение да кацна в Париж, за да се захвана с истинската работа. Не можех да не разглеждам този неочакван шанс като големия си пробив. Искан да кажа, че да, преди разглеждах и блога си като своя голям пробив и може би в известно отношение си беше точно такъв, защото именно той ми беше помогнал да бъда избрана за онова интервю с Джеймс Джейкъбс. После пък реших, че именно интервюто ми с Джеймс Джейкъбс е големият ми пробив, ала ето че то се бе оказало едно травматично и потенциално разрушаващо живота ми преживяване. Макар че в известен смисъл пък бе довело до тази поръчка. Материал за списание „Belle“. И нова чанта на Марк Джейкъбс. Така че в крайна сметка не се бе оказало толкова лошо, нали така?! Но това сега определено бе големият ми пробив. Усещах го с мозъка на костите си. Каквото и да означава това. От друга страна, сравнението като че ли е малко злоещо, не мислите ли? Хммм.

Изчаках търпеливо съобщението за качване на пътниците, разлиствайки за милионен път най-новия брой на „Icon“. Съжалявах, че не си бях взела бележките и пътеводителите на Париж като ръчен багаж, за да мога да работя по тях в самолета. Знаех си, че за нищо на света няма да мога да заспя — бях толкова притеснена. Притеснявах се за статията, притеснявах се, че не мога да говоря френски, притеснявах се, че трябва да се добера до хотела съвсем сама и — това вече не знам по каква причина — притеснявах се, че ще трябва да изкарам цяла седмица в чужда държава заедно с Алекс. Бях сигурна, че това, последното, беше хубаво притеснение, но това не го правеше по-малко притеснително. Но моето притеснение въобще не можеше да се сравни с това на Алекс, който през последните три дена ставаше все по-необщителен, докато накрая не се превърна в ходеща сянка в доста привлекателен нюанс на бледозеленото. Съобщи ми най-малко двайсетина пъти, че не обича да пътува със самолет и независимо колко пъти Греъм и Крейг — басистът и барабанистът на бандата му „Стилс“, го тупваха по гърба и му предлагаха да го нокаутират, преди да влязат в самолета, на него изобщо не му олекна.

Огледах вратата на ръкава за някакви издйнически следи от повръщано, които биха ми подсказали, че той е минал оттук, но там цареше безупречна чистота. От друга страна, на летище „Кенеди“ сигурно оправяха подобни неща за нула време. Американците са големи манияци на тема чистота.

Всъщност в известна степен ситуацията ми допадна. До този момент винаги, когато набирах скорост за нещо, Алекс запазваше невъзмутимо спокойствие, така че да го видя как се паникьосва преди полет беше донякъде успокояващо. Това ми показваше, че в крайна сметка и той е човек. Дори и когато се опитвах да го успокоя с довода, че „ежегодно повече хора умират от нападения на хипопотами, отколкото при катастрофи на самолет“ — шаблонен цитат за подобни моменти (не че бях сигурна, че това е вярно, разбира се), — той просто ме целуваше по челото и продължаваше да си самовнушава, че в крайна сметка няма да пътува със самолет.

Най-накрая извикаха и пътниците за нашия полет и аз надигнах себе си и моята обилно препълнена и очукана чанта на Марк Джейкъбс към ръкава на самолета. Бях сложила новата синя чанта в големия си багаж и бях решила да нося като ръчен багаж стария си ветеран (така

де, бях с нея близо година), защото се опасявах да не би новата да бъде очукана, одраскана, изпоцапана или докосвана от други човешки ръце, освен от моите. Освен това почти бях успяла да си повярвам, че очуканата чанта всъщност изглеждаше още по-добре, именно защото беше очукана. Може би. Изминах ветровития ръкав към вратата на самолета, където една стюардеса с успокояващо отегчен вид пое билетите ми, провери паспорта ми, а после посочи към дясната страна на самолета в усмивка в стила на Жокера. Отвърнах ѝ с не по-малко стисната гримаса и затътрих крака по пътеката, като се стараех да не отривам задника си в главите на всички пътници, които вече бяха седнали. Поради което ми се налагаше да се въртя като пумпал.

Както и можеше да се очаква, бях благословена с миниатюрно, тясно икономично местенце в средата на редица от четири места и всичките три вече бяха заети. Според подозрително искрената Сиси политиката на „Спенсър Медиа“ изисквала всички полети под дванайсет часа да бъдат в икономичната класа на самолета. Но по някаква моя си причина аз не ѝ вярвах. Освен това едно е икономията, а съвсем друго — деветте часа в самия ад, които ми предстоеше да изтърпя. Напъхах чантата си под седалката пред мен и погледнах наляво. Един изумително едър мъж тъкмо се прекръстваше със затворени очи, а в скута му лежеше възголемичка Библия. Вдясно от мен двойка влюбени младежи се кискаха и се държаха за ръце. Улавяйки погледа ми, момичето (което всъщност не се оказа чак толкова младо) набута лявата си ръка под носа ми и изписка:

— Току-що се оженихме! — И размаха пред очите ми огромния диамант, очевидно надявайки се да ме заслепи с блясъка му. — В Ню Йорк! Представяте ли си? Оженихме се! Иначе сме от Англия! Обаче се оженихме в Ню Йорк! Не във Вегас! Хитро, нали?

— Абсолютно — промърморих и се опитах да издърпам главата си по-далече от твърдото, блестящо нещо, което би могло да ми извади очите. — Поздравления тогава!

— О, ама вие също сте англичанка! Дейв, тя е англичанка! — продължаваше моята спътница в пълно неведение за неприязънта, с която се бях изпълнила към нея. — Беше просто в градския съвет, тиха сватба, обаче абсолютно стилна! И отседнахме в „Уолдорф Астория“! Още не сме казвали на никого у дома. Така де, те знаят, че сме сгодени, обаче нямат представа, че вече дори сме женени! Защото Дейв вече е

бил женен веднъж, затова решихме, че няма нужда да се изсилваме толкова.

— Да, наистина съм бил женен веднъж — потвърди Дейв, приведе се и ми показа масивната си брачна халка, инкрустирана с диаманти. Хммм, добър вкус. — Обаче тя беше вечно правата дърта крава. Не като тази сега.

— Е, поздравления! — повторих аз и се заех да пристягам колана си като учтив сигнал да бъда оставена на мира. Обаче на места 47 F и G до мен се развихри бурна след брачна дискусия.

— Беше прекрасно — промърмори съпругата на Дейв, като избута влюбения си съпруг. — Нали купих на всичките лубутенки, а? Нали, Дейв? Лубутенки, моля ти се!

— Така си е — кимна Дейв. — Лубутенки.

Опитах се да изобразя някакво подобие на усмивка, за да не се разрева. Та колко време щеше да продължи този полет? Ако Джени беше на мое място, сигурно досега да е зашлевила един шамар на досадницата. Обаче моите нива на търпение са далеч по-високи.

— А сега отиваме на меден месец в Париж. Готино, нали? Моят Дейв си е голям романтик. Винаги съм казвала, че ще се омъжа за романтик. Вие омъжена ли сте, скъпа?

— Не — отвърнах с усмивка и поклатих глава. — Не съм омъжена.

— Сгодена?

— Не съм.

— Приятел?

— Всъщност да.

— Е, значи няма страшно — постави майчински ръка тя върху коляното ми. — Все още има надежда.

Усмяхнах се ведро и побързах да запуша уши със слушалките, преди да е започнала отново поредната си тирада. Но само за да чуя гласа на стюардесата, която ме уведоми, че не трябва да бъда със слушалки по време на излитането. Тъпа крава. За щастие съпругата на Дейв се оказа не особено привикнала с летенето, поради което ѝ се наложи да захлупи лице върху силното рамо на мъжа си по време на цялото излитане и още петнайсет минути след него, до което време аз вече си бях сложила слушалките и се преструвах на заспиваща. Не особено лесна задача обаче, когато мъжът от другата ми страна се

оказа: а) обилно потящ се и б) четящ шепнешком отделни пасажи от Библията, което обаче бе достатъчно, за да ме убеди, че е сериен убиец. Чудничко!

Примижах по посока на дисплея на моя айпод, като се стараех да отворя очи само толкова, колкото да не бъда изловена в симулация, и прегледах списъка с песни в него. Алекс ми беше обещал да ми качи „нещо различно от Джъстин Тимбърлейк и Ключарката“, за да ме настрои за пристигането в Париж. Усмихнах се и включих на „Приключенията на Анджела — парижкият брой“ и се постарях да не изглеждам твърде самодоволна, че имам страхотен приятел, който ми е записал специален микс — международно признатият „Символ на истинската любов от момче“. Отпуснах се назад и се подготвих да слушам някаква *мюзик ан франсе*, но вместо това бях рязко събудена от гласа на Алекс.

„Здрасти, Анджела, ей сега следват няколкото песни, които ти обещах за приятно прекарване на полета, макар че като че ли аз съм този, който се нуждае от помощ, а? Както и да е. Много ми се искаше да летим заедно, но знам, че ще те видя, когато пристигнеш в хотела, и ти обещавам, че това ще бъде страхотно преживяване. А, да, това е една нова песен, върху която от известно време работя...“

Тихият му, дрезгав глас премина в кашлица, обаче после китарата взе връх. Затворих бързо очи, защото не исках да давам на втората госпожа Дейв възможността да ми развали точно този момент. Не че би могла. Усетих как бузите ми постепенно пламват, стомахът ми пада в краката, а сърцето ми се разтуптява. Имах чувството, че в съня си падам от бордюра, само че в добрия смисъл на думата. Беше същото, както когато отварях очи и виждах до себе си Алекс. Същото, както когато излизах от станцията на метрото и го зървах да ме чака. Същото, както се чувствах, когато знаех, че е на три крачки от мен. Ама какъв ми е проблемът, наистина? Та той е невероятен! При това въобще не прилича на бившия ми. Първо на първо, бившият никога не би ме поканил да отида с него в Париж, най-вече защото би предпочел да отиде с любовницата си.

Разбира се, че трябва да се преместя да живея с Алекс!

Чувствах се така, сякаш някой току-що ме бе праснал по главата с Великата тояга на очевидните прозрения. Ама, разбира се, че трябва да живея с него! Та аз го обичам! В гърдите ми се надигна невероятно

вълнение — ще заживеем заедно! И сега мога да му го съобщя на рождения му ден! Което би било много полезно, особено в случай че не хареса часовника, който му купих...

Останалата част от полета мина относително безсъбитийно. Аз се лутах между пристъпи на заспиване и събуждане, щастливите младоженци от едната ми страна не спряха да се опипват (като от време на време докосваха и мен по коляното — случайно, надявам се), а религиозният ми приятел вдясно обърна успешно цели две книги от Стария завет, преди да се появят стюардесите, за да ни сервираат закуската. Прозинах се широко, протегнах се (доколкото можах), поместих се малко на седалката си и отметнах залепналите кичури коса от лицето си. Знаех си, че спането по време на полет не подчертава най-доброто от мен. През илюминаторите от другата страна и над главите на няколко пътници успях да зърна земя. Поради което натъпках „Най-тежката датска паста на света“ за норматив, мацнах на устните си малко балсам и се отпуснах назад, изпълнена с нетърпение най-сетне да стъпя на твърда земя.

— О, значи вече си будна, сънливке!

Чудничко!

— Вече реших, че ще се наложи да те оставим в самолета — отбеляза госпожа Дейв и дружески ме ръгна в ребрата. — Е, да не би да имаш среща с този твой приятел в Париж, а?

— Ами... да — отговорих, докато се опитвах да си сложа спирала, без да си извадя очите. Не ми се смейте, моля ви се! Съвсем наскоро се научих как се прави това на твърда земя, а какво остава по време на спускане от въздуха!

— Ааа, хубаво — въздъхна тя, затегна колана си и се отпусна в успокоителните обятия на Дейв. — Е, кой знае, може пък тъкмо тук да ти предложи?

Реакцията, която последва, бе инстинктивна. Наистина няхах намерение да замахвам с ръката, в която държах спиралата си, към лицето на моя библейски настроен приятел. И наистина няхах намерение да го принуждавам да излива врялото си кафе върху панталоните си.

— Света Дево, Майко Божия! — бе единственото, което последва.

Опа! А досега се справях толкова добре, без да обиждам или наранявам когото и да било. Гледала съм достатъчно епизоди на „Приятели“, за да знам, че потупването на чатала му със салфетки няма да помогне, затова просто му се извиних човешки, облегнах се на седалката си и затворих очи. Ако това е най-лошото, което може да ми се случи, докато се добера до Париж, от мен няма да има по-щастлива на тази земя.

— Какво искате да кажете с това, че багажът ми е трябвало да бъде „унищожен“?

Стоях пред гишето за изгубен багаж на летище „Шарл дьо Гол“ и слушах как един отегчен до смърт митнически служител повтаря същото за четвърти път.

— *Мадам* Кларк, както вече ви обясних — въздъхна човекът, — вашият куфар не е издържал скрининга за безопасност и затова е бил унищожен. Трябвало е да ви уведомят за това още на летище „Кенеди“. Всъщност дори не е трябвало да ви позволяват да пътувате.

— Когато казвате „унищожен“... — започнах, разтривайки слепоочията си, и примигнах няколко пъти с надеждата да се събудя. — Освен това съм *мадмоазел*.

— *Пардон, мадмоазел*. Унищожен. Няма го.

Бръкнах в очуканата си чанта, за да проверя какво имам при мен. Слънчеви очила, балсам за устни, две червила, телефон, фотоапарат, портфейл, паспорт, лаптоп, списание „Ю Ес Уийкли“. Е, поне няма да страдам от липса на образователно четиво. Слава богу!

— Ама защо? — изрекох и чух как гласът ми започва да ми изневерява. Очевидно едва сега започвах да осъзнавам с пълна сила случилото се. — Защо е трябвало, за бога, защо е трябвало да бъде унищожен?!

— Причините биха могли да бъдат много, *мадам*, знаете, че напоследък мерките, за сигурност са особено строги. Вероятно сте имали нещо забранено в куфара си? Нещо опасно?

— Най-опасното там бяха чифт обувки, замесени в случай на лека телесна повреда — отговорих и свих устни, твърдо решена да не се разплача. Това трябва да е някаква огромна грешка. — С кого мога да говоря по този въпрос?

— Опасявам се, че точно с мен — въздъхна служителят. За пореден път. — Може би сте имали вътре нещо... например включена батерия?

— Включена батерия ли?

— Може би вибрираща? — подсказа ми дискретно той.

— Вибрираща ли? Вибратор?! — изпищях. Божичко, ама аз съм можела сериозно да пищя, ако се наложи! А предвид смръщените погледи на хората наоколо очевидно думата „вибратор“ се разбираше на всички езици. Чудничко!

— Но когато казвате „унищожен“...

— Контролирано детониран.

— Контролирано...

— Да.

— Взривен?

— Уи.

— Аз... какво... — Внезапно краката ми вече отказваха да ме държат.

— Съжалявам, мис Кларк. Мога да ви пусна да влезете в страната, тъй като за вас няма предупреждение за опасност, обаче багажът ви е бил унищожен. Това е единственото, което мога да ви кажа. Ще желаете ли да ви ескортирам до някое такси?

— Ама наистина, как може да... — пробвах още веднъж, обаче служителят ме хвана здраво за ръка, поведе ме към огромните стъклени врати и ме изтика от летището.

* * *

Докато стигна до града, вече бях навлязла в третата фаза на скръбта. Бях във фазата на невъзможността да повярвам в мига, в който митническият служител буквално ме натика на задната седалка на едно такси, а до средата на магистралата се намирах във фазата на гнева. Но след като приключих с проклятията и ругатните от всякакъв характер срещу първородните отрочета на всеки отделен член на летищата „Кенеди“ и „Шарл дьо Гол“, преминах във фазата на депресията. Моите лубутенки. Моята красива синя чанта на Марк Джейкъбс. Всичките ми дрехи. Всичките! О, боже, че и дрехите, които

ми бе изпратила Джени! Всички, взривени във въздуха от някой як потен мъж с риза с къси ръкави. Който сигурно има мустаци. Обикновено са с къси ръкави и мустаци.

Някъде в дълбините на мозъка ми някаква част от мен се опитваше да ми напомни за всичките магазини за дрехи и за магазините за обувки, и за магазините за бельо, в които бих могла да пазарувам с командировъчните си, но всеки път, когато затворех очи, виждах нарцисовожълтата си рокля на Филип Лим да се разлива на парчета във въздуха, докато няколко френски охранители с барети са се подредили около нея и се хият злорадо. С бронирани барети. И роклята, на Ланвин. Божичко, роклята на Ланвин! Болното ми въображение като че ли предпочиташе да си представя как всичко това се случва във Франция.

Според последното текстово съобщение, което получих от Алекс, към седем той вече би трябвало да се намира в някакво място, наречено Кафе Шарбон, затова ме канеше да се срещнем там. Вече беше твърде късно, за да се отбивам в хотела, а освен това в какво можех да се преоблека? Това не беше програма от типа „От нищо нещо“. Надали щях да успея да постигна вечерно парижко излъчване със страниците на списанието в чантата ми и тубичка гланц за устни.

Опитах се да обясня на шофьора къде искам да отида, обаче накрая бях принудена да му покажа есемеса на Алекс. Той изсумтя и се понесе по някакви тесни калдъръмени улички, от двете страни на които се виждаха миниатюрни масички и още по-миниатюрни момичета, с невероятно дълги коси и нацупени, нещастни изражения. *Да живее Франция.*

Накрая таксито спря и шофьорът се обърна към мен. И макар да си знаех, че надали съм особено приятна гледка, отвърнах на погледа му. Да не би и той да беше изгубил всичко, което някога е притежавал и което е било блясково, хубаво и красиво? Не, не беше. С цялата грубост, която успях да събера, аз извадих от чантата си шепа евро и ги изсипах в ръката му с вид на тотален невежа. Макар че като че ли развалих ефекта от грубостта си, когато непохватно започнах да му благодаря и му казах да задържи рестото.

Твърдо решена да се хвана в ръце преди срещата с Алекс, аз поспрях пред красивото остъклено бистро и започнах да дишам дълбоко и бавно. Пред бистрот се бяха подредили десетина души,

които пушеха и се смееха. Всички до един бяха красиви. Ако трябва да бъда честна, роклята с пайети на Балмен, която ми прати Джени, щеше да изглежда твърде официална за тази обстановка, но от тази мисъл не ми стана по-добре, нито ми помогна да се почувствам по-малко парцалива в дрехите си за път. Всъщност в единствените ми дрехи. Всички момичета бяха облечени в толкова тесни дънки, че независимо колко мръснишки ги оглеждаха всички тъмнооки и тъмнокоси момчета наоколо с надеждата да ги изчукат, бях повече от сигурна, че това бе физически невъзможно. Но как, за бога, успяваха да влязат и да излязат от тях, без специализирано оборудване? Докато всички кимаха и жестикулираха с цигарите си, забелязах, че прическите им изглеждат така, сякаш току-що са станали от сън (за разлика от моята омазнена от пътя коса), но вместо покрити набързо с пудра петна от спирала по бузите и кръгове под очите, всяко едно от момичетата изглеждаше така, сякаш презираше грима и бе всъщност истинска, естествена красавица. Кучки! Освен това като че ли всички се бяха наговорили да ми натрият носа с факта, че не съм в състояние да изпия и една чаша червено вино, без да я излея върху себе си. Или да залеея някой в непосредствена близост до мен. Да, както установих, нямаше никакъв начин тук да ме сбъркат с французойка. С някой френски гаврош — може би, но с някоя секс бомба? Абсурд. Писук!

Накрая въздъхнах дълбоко и се запровирах през тълпите към входа на кафенето. Забелязах Алекс почти моментално. Дори и сред морето от кльоцави, тъмнокоси момчета, които почесваха брадички и кимаха, той беше първото нещо, което видях. За нещастие второто, което видях, бе някакво невъзможно красиво русо момиче, седнало в скута му и обвило ръце около врата му, заливащо се от смях. А третото нещо, което видях, бе вътрешността на клепките ми, защото някъде по това време припаднах.

ПЕТА ГЛАВА

— За бога, Анджела! Добре ли си?

— Да, заспивай — промърморих в отговор на познатия глас. Бях толкова уморена. Не може ли просто да ме остави да спя?

— Мамка му! Някой да донесе вода! — Някаква ръка отметна косата от челото ми и докато се опитвах да се обърна настрани, не можах да не осъзная, че това легло е крайно неудобно. И студено. Приличаше по-скоро на под.

— Не се тревожете, на нея това ѝ е нещо като навик — каза Алекс, докато ми помагаше да се изправя на крака. После пъхна под мене стол и ми подаде голяма чаша с вода. — Поне този път не повърна.

— Не съм пияна — промърморих, докато гълтах жадно водата. — Просто съм уморена от часовата разлика. И адски стресирана.

— Между другото, здрасти! — усмихна ми се накриво Алекс и постави кичур перушинеста коса зад ухото ми. — *Биенвеню а Пари!*

Огледах се, обаче загадъчната блондинка, която бях зърнала да седи в скута на гаджето ми, се бе изпарила. Да не би да ми се е привидяло?

— Мммм?

— Добре дошла в Париж — повтори той. Но после усмивката му бе заменена от смръщване. Зелените му очи се вторачиха напрегнато в мен. — Анджела, добре ли си? Имаш ли нужда от лекар?

— Не — прошепнах и си поех дълбоко дъх. Да, никакви блондинки наоколо. — Добре съм. Просто имах кошмарно пътуване.

— Гадна турбуленция, а? — попита нечий американски глас от другата страна на масата. Обръщайки се една идея по-бързо, за да предотвратя раздиращата болка в слепоочията си, аз зърнах Греъм и Крейг, колегите на Алекс от групата, да ми помахват дружески.

— Жестока поява, няма спор! — усмихна ми се успокояващо Греъм и надигна чашата си. — Но можеше просто да ни повикаш, ако не си ни видяла.

— На мен пък ми хареса — обади се Крейг. — Но без да се обиждаш, Анджи, можеше поне да се преоблечеш. Това е Париж все пак, не Бруклин.

— Благодаря, Крейг.

Той не беше толкова учтив като Греъм, но, от друга страна, не беше и толкова гей. За една спасителна секунда почти бях забравила за факта, че съм с едни и същи дрехи вече близо двацет часа. И че приблизително за същия период от време не съм се поглеждала в огледало. Въпреки че второто бе въпрос на избор, а не защото всичките ми вещи са били „контролирано детонирани“.

— Нищо подобно! Изглежда страхотно! — намеси се Алекс и от мое име възнагоди с мръснишки поглед Крейг. — Но наистина ли не си имала време да се преоблечеш? Така де, не че имаш нужда да се преобличиш, и така си много красива!

Обгърнах с две ръце главата си и им разказах цялата грозна история, като правех паузи, за да може Крейг да се изхилва на подходящите места, и накрая да попита дали това означава, че нямам със себе си дори друго бельо.

А Греъм поклати съчувствено глава и промърмори:

— Но това е ужасно, Анджела! От друга страна, сега поне ще можеш да смениш целия си гардероб в Париж! Какво по-добро място за лудо пазаруване, а?!

— Само дето кредитната ми карта е все още на червено от Лос Анджелис — усмигнах се унило аз.

— Добре де, все ще измислим нещо! Много съжалявам, че ти се е наложило да преминеш през всичко това — изрече тихо Алекс, прегърна ме и постави главата ми на рамото си. Ухаеше толкова приятно! Кое то още веднъж ми напомни, че за мен надали можеше да се каже същото. — Сега вече се отпусни. Тук си. В Париж. И всичко ще бъде страхотно!

— О, да — въздъхнах и затворих очи. — Дано. Макар че наистина имам нужда от някакви дрехи. Защото нямам никакви. В най-буквалния смисъл на думата. Обаче не знам и кога ще имам време да си купя. Утре сутрин трябва да се срещна с някаква асистентка от френския „Velle“, а всичките ми бележки заминаха.

Всичките ми бележки, камерата, зарядните за телефона и лаптопа. Всичките проучвания, на които посветих толкова време и

сили, за да си извадя от списания и пътеводители. Няма ги. Всичките ми вещи от куфара — няма ги. Усетих как ме връхлита втората вълна на мъката и не можех да сторя нищо, за да я спра. Очите ми се напълниха със сълзи, докато Алекс галеше ръката ми и слушаше Крейг, който четеше менюто. Какво ще правя в Париж близо седмица без никакви дрехи? Без обувките ми? Без пресата за коса? Стомахът ми сякаш пропадна от стола и се удари в пода. И дрехите на Джени! Боже господи! Как сега ще ѝ кажа, че съм изгубила всичко, което ми е дала назаем? Не исках да я въвличам в неприятности, обаче просто нямаше начин да отскоча до Балмен и да купя минирокличка с пайети за три бона, за да ѝ върна онази, за която стопроцентово бях сигурна, че въобще не трябваше да вземам с мен!

— Ти и без това ще имаш нужда от някои готини парцалки за фестивала, Анджи — обади се Крейг. — Трябва да видиш момичетата от другите банди — жестоки са!

— Така ли? — възкликнах и погледнах за потвърждение към Греъм.

Той сви рамене и почти кимна.

— Може би. Но какво знам аз, за бога!

Чудничко! Още едно нещо, за което да се притеснявам.

— Не се коси, Анджи. Ти вероятно си не по-малко жестока от тях — опита се да замаскира обидата си Крейг. Спря да дъвче, примижа и ме погледна. — Дори в обичайните си дрехи. Но може би няма да е зле да си вземеш някакъв грим или нещо подобно.

— Хей, кой тиран е умрял, та е направил теб тиран? — изгледа го възмутено Греъм. — Не му обръщай внимание, Анджи! Изглеждаш страхотно!

— Така си е. Даже си много красива — обади се и гаджето ми, целуна ме по темето на главата и се изправи. — Отивам до тоалетната. Искаш ли да останем и да се нахраним или предпочиташ да се връщаме в хотела?

— В хотела — кимнах. — Мисля, че ще спя поне един месец.

Алекс кимна и се понесе през претъпкания бар. Дори и отзад изглеждаше разкошно. Може и да бях предубедена или може би малко луда, но той наистина беше готин от всеки ъгъл. Умението да забелязвам неговата леко прегърбена фигура дори в сумрачно

помещение, при това от двайсет крачки, бе един от най-големите ми таланти.

— Извинявайте, че ви вкиснах вечерта — обърнах се към Крейг и Греъм с измъчено изражение аз и изгълтах още една стабилна порция вода. — И за да не продължа да ви я развалям, наистина трябва да си легна.

— Напълно те разбираме. Имаш нужда от малко сън за разкрасяване — махна с ръка Греъм, опитвайки се да ме успокои. А аз предпочетох да не обръщам внимание на коментара относно разкрасяването. — Сигурен съм, че и Алекс не би искал да остава с нас тази вечер. Крейг ни опъна нервите по време на полета.

— Да бе, защо ще иска да виси с най-добрите си приятели, когато най-добрата му приятелка вече кацна — отбеляза саркастично Крейг и отпи от бирата си. Исках да изглеждам смутена, но незнайно защо се изкисках. Срамота, Анджела! — Освен това мацките пак започнаха да го преследват.

— Пак ли? — изгледах го неразбиращо.

— Например онази френска кучка, с която ходеше едно време — кимна Крейг над чашата си с бира, като се направи, че не забелязва предупредителното покашляне на Греъм. Кое то обаче не убягна от вниманието ми.

— Френска кучка ли? — Това беше нова информация. Не знаех нищо за никаква френска кучка. — Алекс никога не ми е споменавал, че е излизал с някаква френска куч... с францужойка.

— Така ли? — продължи Крейг, без да обръща внимание на Греъм. — Ами тя беше...

— Много отдавна. Всичко това беше много отдавна! — намеси се най-сетне Греъм. — Той отдавна го е загърбил. Тотално.

— Излизал е с нея в Ню Йорк? — попитах, местейки поглед между двамата крайно подозрително изглеждащи мъже.

— Ами... — започна Крейг.

— Да. И беше много отдавна! — отсече вместо него Греъм. — Точно затова никога не е говорил за нея. Сигурен съм, че е така!

В главата ми се въртяха още милиони въпроси, но преди да успея да подредя едно смислено изречение, се появи Алекс, понесъл две чаши червено вино.

— Знам, че искаш да тръгваме, обаче Сам от бара настояваше да взема тези две чаши и аз просто не можах да му откажа. Искаш ли? — попита Алекс, като се плъзна на стола до мен. — Реших, че едно питие може би няма да ти се отрази зле.

От една страна, идеята несъмнено беше много лоша. Аз бях изцедена, вече бях припаднала веднъж, а утре сутрин трябваше да бъда с бистра глава. От друга, едно питие наистина щеше да ми дойде добре. Но като се върна на първата страна, това наистина си оставаше лоша идея.

— Сам от бара? — попитах, кимнах ѝ протегнах ръка за чашата. Е, може би само една глътчица.

— Стар приятел — поясни Алекс и бутна чашата към мен. — Само по едно питие и ще тръгваме.

Кимнах и се облегнах на Алекс, обгръщайки с поглед огледалните стени, високите тавани и безбройните рафтове с бутилки зад бара. Мястото ми напомняше за „Балтазар“ в Ню Йорк, само дето, вместо да се прави на френско бистро, това наистина беше такова. Всички масички бяха пълни и не ми трябваше много, за да схвана защо момчетата бяха избрали това кафене. Тук нямаше нито един грозен човек, а бях повече от сигурна, че никой от присъстващите не беше нито банков мениджър, нито учител по география. Толкова обикновени хора тук не се допускаха. Значи ето къде идваха красивите хора на Париж. Трябва да си го отбележа — за себе си и за списание „Belle“.

Момчетата се заговориха за музика и работа, а аз държах тихо чашата си, концентрирайки се върху усилието да не я излея върху тениската си. Защото шансовете да ми се наложи пак да я облека бяха изключително големи. Мина доста време, откакто за последен път бях прала нещо в хотелска мивка — къде беше майка ми, когато имах най-голяма нужда от нея? Въпреки че нейната сфера на специализация бяха гащи, изпрани в биде на остров Майорка, а не тениска с остро деколте от „Американско облекло“ в парижки бутиков хотел. От друга страна, сходствата са очевидни. Сигурно това умение ми е в кръвта.

Стиснах чашата си с вино, но някак си не успях да се насиля да отпия от него, затова предпочетох да огледам хората. Не можах да не се вторача в четирите момичета, които се изправиха от масичка в ъгъла и започнаха да танцуват около подиума на диджея. Смееха се щастливо, бутаха се една друга на дансинга и точно като всички

останали в кафенето и те бяха със силно впити дънки, дълга, разрошена коса, метната на едното рамо, най-малко двуседмично количество очна линия, размазано по лицата им. Но пък колко разкошни бяха! Никога досега не ми се бе случвало да забележа толкова силно някого от моя пол — дотолкова, че ми се прииска да отида при тях и да оближа красивите им лица.

Най-високата от четирите момичета — крехка блондинка с водопад от платиненоруса коса, надвиснала над ярките ѝ сини очи, погледна към нашата маса, а после изчезна в някаква врата в задната стена. Дали това не беше тя? Момичето, което ми се стори, че видях в скута на Алекс, когато пристигнах? Погледнах момчетата на масата. Обсъждаха програмата си за неделния фестивал и макар и неволно, повече или по-малко ме игнорираха — с изключение на някое инцидентно погалване от страна на Алекс или похотлива усмивка от страна на Крейг. Знаех си, че в мига, в който потъне в „работа“, Алекс за нищо на света не би могъл да бъде измъкнат оттам, докато той не реши. Можех да се разсъблека и да изпълня цял номер на пилон, без да му мигне окото. Най-много би подхвърлил някой ироничен коментар — и толкова.

След като не бях хапвала нищо от... знам ли от кога, усетих, че виното навлиза доста бързо в кръвта ми. Станах от масата и последвах русото момиче през вратата в задната част на бара, надявайки се, че там са тоалетните. Не че исках да я оставям с погрешно впечатление — не бях чак толкова пияна. Въпреки че, от друга страна, един женски бой със сигурност би привлякъл вниманието на Алекс. Божичко, понякога се питах дали не прекарвам твърде много време с Джени. Когато бутнах вратата, русокоската си миеше ръцете.

— О, извинете! — промърморих, сблъсквайки се с нея. Очи в очи, тя се оказа буквално зашеметяваща. Сърцевидното ѝ лице изглеждаше без никакъв грим, с изключение на малко очна линия, а платиненорусата ѝ коса дори не беше боядисана! О, не, въобще не ѝ завидях! — Тъкмо търсех двете нули.

— *Пардон?* — отговори тя.

Да бе, във Франция съм. Забравих.

— *Ами, ла тоалет?* — попитах, бутайки вратата на нещо, което очевидно беше тоалетната.

— Уи? — изгледа ме тя, но без дори капчица от възхищението, с което я гледах аз. Изгледа ме така, сякаш бях бавно развиваща се. Което сигурно беше точно така.

Издадох някакъв звук, наподобяващ смях или грухтене, започнах да ръкомахам като идиот, след което побързах да се затворя в кабинката на тоалетната. Така. Очевидно е, че не мога да се разбера с никого, дори когато се опитвам да намеря тоалетна, но това надали ще бъде проблем, нали така? Защото Алекс говори френски перфектно, а когато няма да бъда с него, ще разполагам с асистентката от френския „Belle“, нали? Няма съмнение, че тя ще бъде във възторг да прекарва с мен всяка минута, за да ми превежда. И да ме развежда по цял ден из града. Няма съмнение, че това е най-голямата мечта на всяка суперготина френска фешънка. По дяволите!

Когато излязох от тоалетната, разкошното момиче се бе изпарило. Макар и с огромна неохота, реших да се погледна в огледалото, полагайки усилия да не се сравнявам с нея. Светлокафявата ми прическа изглеждаше доста по-добре след подстригването миналата седмица, обаче без пресата за коса, без свестен балсам или дори някакъв серум представляваше просто едно бухнало, перушинесто гнездо. Смачкана в корените, пухкава в краищата. Кожата ми беше суха и леко посивяла от полета, обаче по някаква странна причина носът и челото ми пък бяха толкова бляскави, че в челото си виждах отражение на отражението си. Но как е възможно кожата ми да бъде едновременно толкова суха и толкова мазна?! Поради липса на по-добри идеи смъкнах надолу деколтето на тениската си и продължих да го смъквам, докато не зърнах ръба на сутиена си. Знам, че това надали е сред най-достойните ми мигове, обаче една жена трябва да използва всички оръжия, които има под ръка — а докато не мина през някоя дрогерия или нещо подобно и не си взема нормални продукти за коса, моите произведения номер 34 С бяха единственото оръжие, с което разполагах.

Но надали щяха да бъдат достатъчни.

Върнах се обратно в претъпкания бар. Опитах се да отърся мъглата от мозъка си, за да видя нашата маса, но нещо не ми се отдаваше. Най-вече защото масичката, доскоро обитавана от трима много американски мъже, сега бе покрита от четири много френски жени. И преди всичко — от красивото момиче от тоалетната, което

като че ли компенсираше липсата на свободни столове около масата с коленичене на пода. До краката на Алекс. Поспрых край бюрото на управителя и се загледах за момент в тях. Тя пое ръката му в нейната и наклони настрани глава, усмихвайки се. Алекс обаче не се усмихваше. Издърпа безцеремонно ръката си от нейната, извади телефона си от джоба на дънките и се насочи към вратата. После излезе на улицата. Момичето се засмя, каза нещо очевидно много смешно на останалите и скочи, автоматично заемайки мястото на Алекс. Аз сведох глава, стараяйки се да дишам дълбоко. Какви са тези работи? Това ли е момичето, което видях, когато влязох? И защо тук, до телефона, видях номер на „Центъра за натравяния“? Защото на тази ще й трябва номер за бърза помощ, ако още веднъж докосне гаджето ми! Не че имаше подобна възможност, разбира се, като се имаше предвид, че той бе побързал да се махне от нея.

Приближих предпазливо към масата, застанах неловко до Греъм и зачаках той да забележи присъствието ми. Обаче той и Крейг продължаваха да се хият заедно с французойките и да си бърбят. Абе, тук само аз ли не знам френски? Блондинката се вторачи в мен от мястото на Алекс, после вдигна чашата му с вино и отпи голяма глътка. Ако не сте виждали втрещена жена, значи не сте успели да ме зърнете в онзи момент.

— Мари — обърна се към брюнетката вляво от нея. Която, за мое огромно облекчение, поне имаше грим. Нищо, че и тя беше омразно красива. — Това е момичето, с което се сблъсках в тоалетната.

Тук обаче, дори и с моя нещастен френски, успях да схвана две думи: „момиче“ и „тоалетна“. Кое то идваше да покаже, че тя говори за мен. Останалите три момичета млъкнаха, оставиха чашите си на масата и се вторачиха в мен. Чувствах се като деветгодишна, която почуква на вратата в голямата зала и моли големите дали не биха могли, ако обичат, да намалят стереоуредбата, защото не можем да чуем магнетофоните в музикалната стая.

— По дяволите, Анджи, напълно изключих, че си тук! — изрече накрая Крейг, след като осъзна, че всички са млъкнали. — Това са Мари, Лиз, Жаклин и Солен.

Блондинката повдигна вежди и ме огледа от глава до пети.

— Анджела? — обърна се въпросително към Крейг.

Той кимна в ръба на поредната си чаша с бира.

— Солен — изрече с усмивка тя и ми подаде ръка, обаче без да благоволи да стане, за да освободи мястото на гаджето ми. — Ние също свирим на фестивала. Моля, това ваше вино?

Много, ужасно много ми се прииска да я намразя, обаче усмивката ѝ ми се стори искрена, а силният ѝ френски акцент в английския събуди у мен и други желаниа. Поех неловко моята чаша, докато продължавах да стоя права до стола на Греъм. Стараех се да се правя на непукист, но всъщност се молех най-сетне да се усети и да ми го освободи. Той въобще не помръдваше. Ама че кавалер!

— Значи вие сте в състав, така ли? — попитах.

— *Уи* — отговори тя. — Наричаме се „Стерео“. А със „Стилс“ вече сме свирили много пъти.

Останалите момичета продължаваха да се смеят, а брюнетката дори скрита Крейг под масата. Очевидно свиренето не се е ограничавало само до музикалните инструменти.

— Ясно — кимнах, тъй като наистина нямах представа какво друго да кажа.

— Вие не в състав — каза Солен. Не бях много сигурна как да приемам казаното — като въпрос или твърдение. — Вие сте писател?

— Да — отговорих, зарадвана, че тя очевидно знае коя съм. — По-точно журналист.

— Вие пишете за бандата? — усмихна се пак тя. — За фестивала?

О, ясно. Тя си мисли, че съм музикален репортер. Това дали е добре?

— Анджела е тук с Алекс — намеси се Греъм. — Тук е с нас.

— Значи не сте писател? — погледна ме объркано Солен. — Работите за бандата?

— Не, не. Писател съм си. Пиша за списание „Belle“ в Америка — обясних, като се постарях да не звуча високомерно. Обаче много държах да ѝ покажа, че не съм идиот. — Писател съм, само че не пиша за фестивала.

— Съжалявам, но нещо не разбирам — смръщи се тя, сбърчвайки миниатюрното си носле. — Пишете за Алекс в някакво модно списание?

— Не, не е точно така.

Опитах се да измисля някакъв по-прост начин, за да ѝ обясня, чувствайки се напълно неадекватна. Защо не говоря френски, за бога?! Защо избрах специализация по история? Сега на никого не му пукаше какво знам за Индустриалната революция. И надали някога ще се заинтересуват. А никога през живота си не съм имала такава спешна нужда от одобрението на друга жена. Солен беше красива, член на роксъстав и толкова готина! Бях готова да се обзаложа, че свири на китара и всичко останало там. Тя беше същинска руса Карла Бруни, само че без хитрия, нискостъблен съпруг президент. Сигурна съм, че Джени никак не би я харесала.

Преди да се опитам пак да обясня, бяхме прекъснати от почукване по прозореца на бара. Беше Алекс. Погледна към мен, после към цялата маса, а накрая ми направи знак да изляза.

— Извинете — промърморих, оставих виното си, грабнах чантата си и буквално се запрепъвах през кафенето на уморените си от полета крака по посока на вратата.

— Извинявай, трябваше да проведа един разговор — каза Алекс, хвана ме за ръка и ме поведе далече от вратата.

— Ясно — казах и се завъртях, за да погледна към сцената, разкриваща се през прозореца. На Крейг вече му бяха потекли лигите по Мари, докато Греъм беше пуснал на Лиз и Жаклин нещо на айпода си и тримата клатеха дружно глави. Солен се обърна в стола си — точно в стола на Алекс — и ми помаха. Аз ѝ помахах в отговор, обаче Алекс бързо ме издърпа зад ъгъла. — Тръгваме ли си?

Той кимна и продължи да върви.

— Добре ли си? — попитах и се заковах наред улицата. — Какво стана по телефона?

— Извинявай, просто става въпрос за работа. Звукозаписната компания иска от нас да свирим утре вечер, а аз съм толкова уморен. — Обгърна с две ръце раменете ми и направи опит да се усмихне. — Надявах се утре вечер да можем да направим нещо си наше. Тук има милиони места, на които искам да те заведа.

— Няма проблем, имаме достатъчно време — промърморих, повдигнах се на пръсти и го целунах леко по устните. Но после внезапно се дръпнах ококорена. — Да не би да си пушил?

— Брой ли се, ако съм си дръпнал от нечия цигара? — смотолеви гузно той. — Извинявай. Просто шокът ми дойде малко в повече.

Имам предвид — от телефонния разговор.

Постарах се да не се мръщя. Но не ми беше никак лесно да сдържа чисто физическата си погнуса от докосването до устните му.

— Нямах представа, че пушиш — прошепнах леко замаяна. Не беше ли странно задето нямах представа, че някога е пушил?

— Не пуша — отговори той и извади от джоба си дъвка. — Затова просто няма какво да знаеш.

— Хубаво. Защото адски воняш — казах, хванах ръката му и я стиснах. — Само да си забравил да си измиеш зъбите преди лягане!

— Както кажеш — отвърна той и стисна по-силно ръката ми.

ШЕСТА ГЛАВА

— Алекс, не ме разбирай накриво! Не съм неблагодарна! — отбелязах с прозявка, докато влизахме във фойето на хотел „Марс“. Алекс помахна приятелски на момчето на рецепцията. — Очевидно не схващаш какво искам да кажа. Много се радвам, че съм тук — в тотален екстаз съм всъщност. На седмото небе съм, че мога да прекарам една седмица в Париж с теб! Обаче не разполагам с нищо! Намирам се в чужда държава, а нямам нищо! Нито бельо, нито зарядно за телефона, нито внимателно подбрани тоалети. Нищичко!

— Да не би да имаш предвид онези откачени рокли от осемдесетте, дето купи от магазина втора употреба? — попита Алекс, докато го чаках да отключи вратата на стаята ни.

— Това са бутикови антики, а не откачени рокли! — изтъкнах назидателно. — Очевидно не си прочел нито един брой от „Belle“!

— Това проблем ли е вече? Защото наистина не съм — каза Алекс, сритвайки очукания си куфар по посока на гардероба. — А само преди три дена ти също не беше прочела нищичко.

— Изобщо не ми помагаш — нацупих се аз, използвайки последния си грам енергия, за да се хвърля драматично през на пръв поглед нормалната спалня, която обаче не щеш ли, взе, че се раздели по средата и безцеремонно ме тръшна на пода наред купчина чаршафи.

— Анджела?

Надникнах измежду двете легла като един особено объркан сурикат и простенах:

— Вече може ли да си ходя у дома?

— Спокойно, всичко ще бъде наред — рече Алекс, докато се опитваше да сдържи смеха си. После ме измъкна измежду двете легла, събра ги и допълни: — Просто си имала особено гаден ден. Кутсузлийски.

— Кутсуз е падането от леглото — признах аз, като се стоварих върху възглавниците. — Обаче контролирано взривеният ми куфар си е

вече пълен абсурд!

— Така е, но не забравяй, че ти си специалист по абсурда — рече Алекс и се тръшна на леглото до мен. Което, разбира се, под него не благоволи да се раздели. — Може пък това да е от онези хубави неща, които се крият зад лошите.

— Обаче адски добре са се прикрили, да знаеш — промърморих и се претърколих към ръба на леглото.

— Хей, къде си мислиш, че отиваш? — извика той, сграбчи ме за ръката и ме придърпа обратно към себе си. — Връщай се веднага в леглото, Кларк!

— Трябва да си взема душ — извих нещастно аз. Обаче топлата му ръка ме държеше здраво за китката и без особена съпротива аз му позволих да се изкатери върху мен и да обгърне с ръце лицето ми.

— Няма нужда да си вземаш душ.

— Ама аз воня!

— Не воняш.

Една топла, нежна целувка, от която стомахът ми се преобърна, и желанието ми да се къпя набързо отмина.

— Песента хареса ли ти? — попита дрезгаво Алекс в ухото ми.

— Страхотна е! — прошепнах в отговор.

Добре де, денят ми наистина беше адски стресиращ, а нали казват, че сексът е много добро лекарство за умора след смяна на часовите зони? Хммм, това сигурно съм го чувала от същия източник, който ми съобщи и историята за хипопотамите, но пък звучи достоверно, не мислите ли?

* * *

Оказа се, че не е вярно. Известно време дрямах, свита в обятията на Алекс, и имах чувството, че съм спала дни наред, но към четири и половина сутринта, след като погледнах часовника до леглото за петнайсети път, при това само след два часа сън, бях принудена да си призная, че съм напълно будна и изцяло под въздействието на смяната на часовите зони. Алекс пък си спеше толкова блажено, че чак похъркваше, и колкото и забавно да ми изглеждаше да го събудя, реших, че няма да е честно към него.

Вместо това се измъкнах от леглото колкото ми бе възможно по-леко и се свих на фотьойла край прозореца с лаптопа в ръка.

Стаята беше приятна. Вярно, доста малка в сравнение със стаите в „Юниън“ и „Холивуд“, но пък иначе чиста и красива. Бях дотолкова свикнала с чисто белия декор на хотелските вериги, че флоралната кувертюра на леглото и пъстрите възглавнички на дивана в този френски хотел ми навяха спомен за домашна обстановка. Почти като нещата, които би сложила и майка ми, ако имаше някакъв вкус. Което, господ да ме прости, тя нямаше. Можеше да приготвя страхотно печено, но не би могла да избере прилична възглавничка, ако ще от това да зависеше животът ѝ. Въръжена с тази освежаваща мисъл, аз влязох в сайта на „Look“ и започнах да пиша:

„ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА АНДЖЕЛА: НЕ РАЗБИРАМ, ФРЕНСКИ.

Хммм. Може и да не съм много добре запозната с френските суеверия и обичаи, но, мисля, че не греша, като казвам, че взривяването на багажа ти от летищната охрана не е на късмет. Освен ако не е едно от онези налудничави неща, като например когато някоя птица се изцвъка върху дрехите ти, на което би трябвало да се радваш, защото носело голям късмет. Така ли е обаче? Надали.

В такъв случай бих желала да отделя секунда, за да отдам почит на споминалите се хубави неща от моя куфар — на лубутенките, на чантата от Марк Джейкъбс (въздиш!), на дрехите ми. Всички до едно взривени. Сериозно ви казвам. Детонирани. Но след като през последните двайсет и четири часа не съм правила нищо друго, освен да рева и подсмърчам, аз реших, че няма смисъл повече да се връщам назад. Трябва да продължа напред. Аз съм в Париж, тук е много хубаво и имам много задачи, с които да запълвам времето си. Споменах ли ви вече, че ще пиша за списание «Belle»? Казала съм ви? О, извинете. А, споменах ли ви, че приятелят ми ще свири на един фестивал тук (не само ще свири, но ще бъде основният номер на фестивала)? Пак съм ви казала?

Божичко, нямам срам, нали? Е, това последното не беше въпрос, но все пак благодаря.

Та ето ме тук, в Париж. Някакви предложения къде да отида и какво да направя? Както изглежда, целият свят знае Париж като собствената си длан, така че очаквам идеите ви! Освен това очаквам да чуя някакъв съвет за това как да постигна ефекта на пресата за коса без преса за коса — ако някой ме научи, да си знае, че автоматично излиза на първо място в моя списък за коледни картички!“

След като изпратих блога, отворих имейла си и се вторачих в празната страница. Знаех, че рано или късно трябва да го направя и че вече трябваше да съм го направила. Просто нямах представа как. Въведох имейл адреса на Джени и се посветих на още няколко минути съзерцание на белия екран. Но преди да успее да започна, в десния ъгъл на екрана присветна малко прозорче. Мътните го взели! Това е чат!

„Здрасти! Как е Париж? С какво беше облечена днес? Направи ли си снимки? Много ти завиждам! Дж.“

По дяволите! За момент ръката ми се вкамени над клавиатурата. Запитах се дали да не се изключа. Не, трябва да го направя! И почти моментално написах:

„Здрасти, Джени. Окей съм. Париж е прекрасен, но с куфара ми имаше един малък проблем.“

„Забавиха ли го?“

Отговорът ѝ беше доста бързичък. Бях забравила, че Джени е майстор на всички форми на комуникация.

„Да не би да е изгубен? Анджи, всичко наред ли е?“

Останах с отпуснати върху клавиатурата пръсти толкова дълго, че екранът леко притъмня. Нямах как да го увъртам повече. Трябваше да й кажа.

„Не, не е наред. Охраната трябвало да проведе контролиран взрив на моя куфар — не знам защо. Толкова съжалявам! Ще ти възстановя всичко!“

Дори и при автоматичното изпращане на съобщения онемяването на Джени плашеше. Мълчанието не беше обичайно състояние за нея, което означаваше, че работата не е никак добре. Екранът отново притъмня и пред очите ми се зареди скрийнсейвърът със снимките — как с Джени пеем на караоке, как двете обядваме на Родео Драйв в Холивуд, как държа вдигната косата на Джени, докато тя повръща на улицата. Ето че дори и лаптопът ми се опитваше да ме накара да се почувствам зле и много уплашена.

Но преди да съм успяла да се подплаша докрай, екранът светна с отговора на Джени.

„Това е шега, нали?“

Не, поклатих глава, докато пишех.

„Не. Взривиха го. Всичко литна във въздуха.“

Настъпи нова пауза, но този път по-кратка от предишната.

„Какво, мътните те взели, искаш да кажеш с това, че са го взривили?!“

Започнах да пиша обяснението си, колкото и безполезно да изглеждаше то, но по едно време на екрана ми се появи ново дребно прозорче. Подсказваше ми, че батерията на компютъра ми е на изчерпване. Мамка му! Инстинктивно се озърнах, за да си взема зарядното, преди да си спомня, че: а) не съм си у дома и б) зарядното за лаптопа също беше в куфара. И така, изобщо не успях да обясня, защото секунда по-късно екранът почерня и лаптопът се изключи. Поставих го внимателно на масичката, сякаш Джени би могла да ме чуе по някакъв начин, и се насочих обратно към леглото, удряйки коляно в решетката му. Докато се връщах под фините памучни чаршафи, блекбърито на нощното шкафче започна силно да вибрира. Грабнах го бързо, за да не събуди Алекс, но не отговорих. Беше Джени, разбира се. След секунди, които ми се сториха цяла вечност, опитът за връзка приключи. Но беше последван от есемес:

„Вдигни шибания си телефон!“

Колкото и странно да ви звучи, след това очарователно послание някак си изгубих желание да вдигам шибания си телефон, поради което изключих блекбърито и го пъхнах в чекмеджето на нощното шкафче. Ще говоря с нея утре сутрин. Или когато събера смелост за това. Или никога. Претърколих се и се свих отново до Алекс, който инстинктивно ме прибра в обятията си, нищо че спеше дълбоко. Може пък, ако се преместя при него веднага щом се приберем, няма да има нужда дори да се връщам в квартирата си. Като се постарях да забравя засега ситуацията с Джени, аз започнах да се изпъвам — дотогава, докато не усетих цялата дължина на тялото на Алекс плътно до моето. Ще заживеем заедно! Затворих очи и по лицето ми се разля такава усмивка, че на нейния фон дори чеширската котка би изглеждала като мрачен темерут. И зачаках търпеливо съня.

* * *

— Защо изглеждаш толкова щастлива? — попита Алекс на следващата сутрин. — Никога досега не съм те виждал толкова доволна, че си станала.

Обърнах му гръб, за да пооправя малко ухилената си физиономия, като междуременно измъкнах една доста дълга сива тениска от хаоса, наречен негов куфар. Дали има опасност да ме арестуват за неприлично поведение? Надали. Все пак това е Европа, а не Америка. Би трябвало да мога да се нося и по тениска, преструвайки се, че е рокля, без никой да ме забележи. Обърнах се към огледалото, за да проверя последиците от решението си. Един поглед в него бе напълно достатъчен, за да изтрие усмивката от лицето ми. Ужас! Без пълния си комплект гримове (който и без това не е особено богат), изглеждах като пълна развалина. След хотелския шампоан и балсам, след течния сапун вместо тоник за почистване и само с половин тубичка балсам за хидратиране на тялото ми резултатът беше плачевен. Добре че поне си бях запазила спиралата и компактната пудра в ръчния багаж, иначе сега щеше да ми се наложи да си седя цяла седмица в стаята от срам, че изглеждам като призрак.

— Ехо, щастливото момиче! Какво става?

— Просто нямам търпение да видя Париж — излъгах. Изречението „Реших да се преместя при теб“ напираше в устата ми още в мига, в който преди половин час се бе включила алармата на часовника, но засега бях твърдо решена да го пазя в тайна. — Нещо конкретно, което искаш да правим заедно днес?

— Ами... не знам — промърмори той и се протегна, все още увит със завивките. — По-голямата част от задачите, които предстоят, са доста костеливи орехи. Затова ти предлагам да започнеш с нещата, които ти трябват за онази статия.

— Не мога да си представя нещо в Париж да бъде костелив орех — засмях се аз и захвърлих към него една възглавница. Никак не ми беше приятно да го оставям сам в леглото. Едно от най-големите наказания за това, че излизаш с рокаджия е, че той почти винаги работи нощна смяна. — Всичко е толкова красиво!

— Може би — върна ми той възглавницата по същия начин. — Но за теб и „Клетниците“ са много красиви.

— Не превръщай любовта ми към мюзикълите в оръжие срещу мен! — изрекох предупредително. — Или ще попитам защо в началото

на епизодите от „Следващият топмодел на Америка“, които записах у вас, пише, че вече са били гледани!

— Е, ще те видя ли довечера? — побърза да смени темата той. — Концертът е чак в десет, така че бихме могли да хапнем и да пийнем някъде, например в „Льо Ди“?

— Бих искала да чуя и второ мнение по този въпрос — отбелязах, приведох се над леглото и го целунах по челото. Отворих чекмеджето на нощното шкафче, измъкнах оттам блекбърито и портфейла си и ги пъхнах в чантата си. — Защото никога не съм идвала в този град. А ти откъде знаеш толкова много за Париж? Да не би да си живял някога тук?

— Нещо такова — промърмори Алекс, вече заспиващ. Сякаш искаше да го намразя. Или поне да се опитам.

— Ще ти изпратя есемес — подвикнах от вратата, докато проверявах дали съм си взела ключа.

— Тъхъ — изръмжа той, вдигна ръка и ми помахна.

— Задник.

* * *

Докато вървах през градината на хотела, за да вляза в лобито, започнах да се изнервям за срещата си с Виржини. Ами ако се окаже суперготина и жестока като момичетата от бара снощи? Все пак работеше за френския „Belle“, така че просто нямаше начин да бъде... ами... нормална. Забелязах я още в мига, в който влязох във фойето. Нямаше как да не я забележа. Беше се излегла в един елегантен стол и изпъкваше въпреки клечестия си вид. Силно впити черни дънки, черни пантофки, отворена дълга, свободна дънкова риза, разкриваща черно потниче, водопад от чуплива кестенява коса, разливащ се по гърба ѝ, и преди всичко отегчено до смърт изражение върху красивото ѝ лице. Донякъде беше успокояващо да регистрирам подобна упорита последователност в кадровата политика на списание „Belle“. Зашеметяваща? Чавка. Твърде красива на фона на останалата част от света? Чавка.

— Здравейте! Виржини, нали? — обърнах се към нея и ѝ подадох ръка отчасти като помахване, отчасти в знак, че очаквам да я поеме, а

не да ме зяпа втречено така, сякаш съм луда. За части от секундата тя наистина се бе вторачила в мен така, сякаш съм луда, а след това скочи и сграбчи ръката ми в своите две.

— О, Анджела Кларк! Разбира се! Виждала съм ваша снимка, наистина сте вие! — започна да се разлива тя, а ръкостискането премина в порой от въздушни целувки и сложни прегръдки. — Аз съм Виржини Окоан и за мен ще бъде огромно удоволствие да ви помогна с каквото мога!

Отдръпнах се леко от нея, не особено уверена какво се очаква от мен да кажа в този момент. Нещастното на вид момиче от списание „Belle“ внезапно се бе трансформирало в ентузиазирано кученце със светнали очи, едва ли не подскачащо около мен. На всичко отгоре ми се хилеше като откачена.

— Ами... здравейте — изрекох накрая тихо, от страх да не я разстроя нещо. — Закусвали ли сте вече? Искате ли да хапнем нещо?

— Не, не съм. Какво бихте желали да хапнете? — попита Виржини с адски сериозна физиономия. — Закуската най-важното ядене за деня! А днес ще имаме доста работа, нали?

— Да? — изрекох във френски стил и се оставих да бъда извлечена от фойайето. — Бих искала кафе?

Тя се закова точно пред вратите на хотела и се обърна към мен.

— Само кафе? О, Анджела, вече се превърнала в американка! Освен това трябва да се храниш! Хайде, ела!

През целия път по тясната калдъръмена уличка устата ѝ не спря. За щастие на толкова малокултурен човек като мен нейният английски беше почти перфектен, най-вече благодарение на годината стаж, която бе прекарала в работа за американския „Belle“ и където очевидно бе попаднала на моя блог.

— Започна малко преди да си тръгна за Париж — обясни тя, докато завивахме зад поредния ъгъл. Озовахме се на красиво открито пространство, обградено от импозантни къщи. — Това е Площад Вогези — много стар и много красив. Много отдавна тук живели много прочути хора. Познаваш ли писател Виктор Юго? А кардинал Ришельо? Надявам се някой ден и аз живея тук. Това е моята мечта.

— Виктор Юго, дето е написал „Клетниците“? — възкликнах и огледах възторжено един от фонтаните и красивите дървета на площада. — Няма начин!

— „Клетниците“? Значи обичаш негови книги? — погледна ме изненадана Виржини. — Виктор Юго?

— Да кажем, че да — отговорих с надеждата, че няма да се впускаме в сериозни дебати относно френската литература. Защото още на второто изречение ще бъда изхвърлена като презрян любител на мюзикъли. — А що се отнася до мечтите ти, много е хубаво човек да има мечти. Щом искаш да живееш тук някой ден, със сигурност ще успееш. Повечето от момичетата от американския „Belle“ вече си имат жилища на Парк Авеню. Е, ще прием ли някъде кафе?

— Ами ти? — възкликна тя, задърпа ме напред и буквално ме набута в едно столче пред приятно бистро. Отгоре имаше красива арка. За толкова миниатюрно момиче беше доста силна. Започвах все повече и повече да се уверявам, че тя всъщност е Скрапи Ду под прикритие. — Та ти вече живееш твоя мечта! Чета блога ти всеки ден — толкова вълнуващо! Напускаш Лондон, отиваш в Ню Йорк, намираш си работа, срещаш невероятни хора, вземаш интервюта от знаменитости, пътуваш до Лос Анджелис, до Париж... Направо не можела да повярвам на късмет, когато попитаха кой би желал да ти помага, докато си тук, в Париж! Бях толкова развълнувана.

— От твоите уста всичко звучи много по-интересно, отколкото всъщност е — отбелязах, чувствайки се като долна измамница. — През по-голямата част от времето просто си седя по пижама и съзерцавам лаптопа си. Сериозно ти казвам!

— Но ти си моят герой! — добави срамежливо тя и вдигна очи изпод невероятната си коса. Трябва да разбере какви продукти за коса използва. — Много бих искала да имам твоя живот!

Тук вече наистина не знаех какво да кажа. Обикновено бях толкова заета да решавам проблем след проблем, че никога не ми бе хрумвало да отстъпя встрани и да погледна към живота си отвън. Освен това съм сигурна, че повечето хора го правят, когато нещата вървят зле, а не когато са добре. Отдавна съм разбрала, че най-добрият начин да се справиш с щастието е да се смириш и да си гледаш работата, защото иначе току-виж всичко се сгромолясало.

— Сигурна съм, че и твоят живот е невероятен, Виржини! Все пак живееш в Париж, работиш за „Belle“! — Внезапно си спомних за Сиси, приклещена на бюрото си, просто помощник за един уебсайт, и за миг се изпълних със съчувствие към нея. Затова допълних: —

Познавам много хора, които биха били на седмото небе да имат живот като твоя!

— Да, знам го — каза тя, помахна на един сервитьор и даде поръчка и за двете ни. — Обаче — и като ти казвам това, не искам да мислиш, че не се радвам на възможностите си, защото се радвам — всъщност не изгарям от желание да пиша за списание „Belle“. Кандидатствах за мястото на стажант само за да видя Ню Йорк и тъй като в крайна сметка ми дадоха работа там, реших, че не мога да изпусна подобен шанс. Но момичетата там не са мои приятели. Аз не чувствам се по този начин към модата, която те толкова обичат.

— Наистина ли? — възкликнах с огромно облекчение. Възможно ли е тогава по едно чудо тя да се окаже всъщност нормална? Като изключим превъзнасянето ми като герой, разбира се, с което мисля, че ще мога да свикна. — Няма проблеми. Аз също не съм маниачка на тема висша мода, но ето че ме поканиха да пиша за тях. Не забравяй, че междувременно трупаш опит!

— Това е вярно — съгласи се тя, грабна една багета от кошничката с хляб в средата на масата, намаза я с краве масло и я пъкна в кафето си, като остави по повърхността му слой масло и трохи хляб. — Освен това иначе нямаше да те срещна. Толкова се радвам, че ще бъдем приятелки!

— Няма да бъдем приятелки, ако повториш отново това, което току-що направи! — сбърчих нос аз. — Отвратително е!

— Така ли? — И Виржини автоматично остави хляба в чинията си. — Много съжалявам! Няма повторя!

— О, нищо, нищо! Продължавай си! — побързах на свой ред да се извиня. — Просто не съм свикнала да гледам хората как... го правят.

Тя ми се усмихна стеснително и пое обратно хляба си. Започна да го яде, но без да го топи в кафето си. Аз ѝ се усмихнах ведро, вдигнах собствената си чаша с кафе и се огледах. Брей, значи това било да имаш власт над някого!

След като хлябът и кроасаните изчезнаха, най-сетне се заехме с важните неща. С шоколадовите кексчета и статията.

— Доколкото разбирам, вече знаеш за какво ще бъде тази статия? — попитах риторично. Тя кимна и автоматично извади бележник и химикалка. — Окей. Разполагаме с два дена да разбулим тайните на

Париж — най-готините битаци, барове, ресторанчета — все от този род. Готова ли си?

— Готова! — скочи нетърпеливо от мястото си момичето. — Да тръгваме!

— Добре, добре! Успокой се! Поседни още малко! — Осъзнах, че размахвам ръце във въздуха и побързах да ги отпусна обратно на масата. — Това не е всичко. Бях си приготвила бележки и други неща, но имаше един проблем с куфара ми, така че сега вече не разполагам с тях. Нямам и камера. Нямам и дрехи. Нямам и зарядно за лаптопа. Всъщност — нямам нищо.

Въобщо не възнамерявах пак да се впускам в подробности по тази история.

— Окей — кимна съвсем сериозно Виржини. — Аз имам няколко идеи за места, където можем да отидем, и съм сигурна, че там ще можем да намерим и дрехи за теб. Бележници се купуват лесно, а камера имам и аз. Даже се надявах да се снимаме заедно. Що се отнася до зарядното за лаптопа, за това вече не мога да ти помогна. Не знам къде в Париж се купуват такива работи.

— Ясно — почти се усмихнах аз. Беше такова облекчение най-сетне да видя до себе си такова приятелско и услужливо лице. — Значи ще се обадя в офиса и ще проверя. Може би те ще могат да ми помогнат.

Извадих блекбърито и огледах телефонния си указател. Стигнах до Дона. О, да, тя ще бъде във възторг от ситуацията. Но преди да натисна зеления бутон, спрях. Какво ще й кажа? Тя вече ми даде ясно да разбере, че не е най-голямата ми почитателка. Плъзнах курсора, стигнах до Есме и пак спрях. Същата работа. Тогава на кого да се обадя? А и там сега е едва шест и половина. Колкото и да противоречеше на интуицията ми, осъзнах, че има само един човек, на когото мога да се обадя — Сиси.

Но вместо да се обаждам, защото дори и новото приятелство на Сиси си имаше граници в шест и половина сутринта, аз отворих прозорчето с имейлите, прескочих четирите от Джени (един по един с проблемите) и написах кратко съобщение. Очертах основните проблеми, избегнах израза „контролирана експлозия“ и вместо него предпочетох обяснението с „изгубения багаж“. Изпратих имейла, върнах блекбърито във вече единствената ми и невероятно безценна

чанта на Марк Джейкъбс и се усмигнах на Виржини. Тя автоматично ми върна усмивката, само че многократно по-ярка.

— Готови сме? — попита и буквално отскочи от стола си.

— Готови сме — потвърдих. „Надявам се да не намеря сили да я удавя в Сена“ — допълних мислено, когато тя ме хвана за ръка и ме поведе по улицата.

— Добре, сега мисля за един магазин, който познавам. Не е много далече и там правят чанти от стари кожени якета — събщи Виржини, докато ме водеше все по-навътре в тесните, елегантни улички на Париж. — Ще бъде много добре за твоя статия, *уи*.

— Перфектно — кимнах, твърде заета да се озъртам наоколо, за да успея да се концентрирам. Париж наистина беше чудесен. Ще ми се камерата ми да беше с мен. Слънцето огряваше калдъръмените улички, стопляйки босите ми крака и помагайки ми да не бия толкова на очи в измислената ми рокля. Беше топло почти колкото в Ню Йорк, само че не толкова влажно. Всички магазини наоколо бяха с огромни витрини и дървени капаци, а жилищата над тях бяха почти до едно украсени с кукленски прозорчета, на всяко от които имаше пъстроцветни цветя. Докато стоях и се оглеждах замаяна, усетих вибрацията на блекбърито до крака ми. Продължих да вървя след Виржини, опитвайки се да я настигна, докато четях съобщението.

„Здравей, Анджела!

Колко неприятно за кувара ти! Сигурно си абсолютно травмирана. Ако бях на твое място, нямаше да зная какво да правя. Но не се паникьосвай, всичко ще бъде наред! Вече говорих с дядо и той казва, че просто трябва да си купиш камера и лаптоп с кредитната карта, която ти изпратих. Същото важи и за дрехите ти. Тъй като си в командировка, имаш застраховка, а «Спенсър Медиа» отговаря за всичките ти загуби. Затова бих те посъветвала просто да не откачаш — дори и в «Belle» имат някакъв бюджет за такива случаи, сигурна съм.

Що се отнася до бележките ти, за тях не можем да сторим каквото и да е, но мога да ти изпратя списък с моите любими места за пазаруване в Париж. В момента

съм във фитнес залата, а след това трябва да свърша няколко поръчки за Мери, така че няма да мога да ти пратя списъка веднага, но днес все ще стане. Засега се наслаждавай на Париж! Аз ще оправя всичко, не се тревожи!

Сиси“

Когато прочетох имейла за първи път, едва не припаднах. Вторият път пък не можах да повярвам на очите си. Едва когато го слушах за трети път, обаче прочетен на глас от Виржини, за да се уверя, че не полудявам, започнах да схващам посланието. Но какво е това приятелско отношение от Сиси? Не изглежда естествено.

— Очевидно иска да ти помогне — отбеляза Виржини, докато ми връщаше блекбърито. Поех го от ръката ѝ така, сякаш беше прокълнато. Кое то, доколкото зависеше от мен, сигурно беше вярно. — Но не такава я помня аз.

— Виждала си Сиси? — изгледах я невярващо.

— Да — кимна Виржини. — Невероятно много иска да работи за „Belle“. Правилни сме няколко проекта заедно — асистентски неща, де.

Огледах я внимателно. Странна работа. Нямаше вид на човек, измъчван дълго време от садист.

— Значи сте приятелки, така ли?

Тя се изкиска шумно, но автоматично покри уста с ръка.

— Извинявай, крайно невъзпитано от моя страна — смотолехи. — Но на въпроса ти — не, двете със Сиси Спенсър не сме приятелки. Тя не харесва стажантите и асистентите, които работят за „Belle“. Имам чувството, че мисли, че ако... ммм... ако успее да ни убеди да напуснем работата си, ще може да я получи тя!

— Ясно — кимнах. Пфу! Отървах се на косъм.

— А вие сте приятели? — изрече с въпросителна интонация Виржини. — Със Сиси?

Без да се замислям, се изкисках по същия начин, по който го бе направила и тя преди малко, и отговорих:

— Нищо подобно. Не се заблуждавай от този имейл. — Хванах ръката ѝ и добавих: — Не бих се доверила на Сиси Спенсър, ако ще от

това да зависи животът ми! Колкото и крайно да ти звучи. А сега хайде да видим този твой магазин за чанти!

* * *

Сутринта мина бързо. Имах чувството, че сме извървели километри. Кое то се оказа точно така, когато Виржини ми показа маршрута ни на малката карта на града, която си купих. Успях да събера както адреси на множество готини магазинчета, така и няколко тоалета за моя миниатюрен парижки гардероб. Колкото и да ми беше неудобно да използвам кредитната карта на компанията, за да купувам неща за себе си, просто няха друг избор. Току-що си бях платила наема, Ванеса още не ми беше дала своя дял от него, а до следващата заплата имаше още цяла седмица. Пък и наистина няха какво да облека. Сега поне разполагах с впити дънки в парижки стил, две тениски (Бог да поживи международното присъствие на „Американско облекло“), две много сладки антикварни рокли (старателно подбрани) и някакви обувки, които бяха по-различни от древните и леко разкривени мокасини, с които бях пътувала (нали се пътува само с най-важното). Съществуваше известна вероятност двете огърлици и няколкото гривни, които си бях взела, да не са ми особено необходими, но нали вече пишех за „Belle“, така че не би било правилно да се мотая из Париж без подходящи аксесоари.

И макар че тук горещината не беше толкова потискаща, колкото в Ню Йорк, към три следобед усетих, че вече започвам да се пържа. За щастие силите на вярното кученце, наречено Виржини, също бяха започнали да се изчерпват, та по едно време тя обяви:

— Мисля, че ни трябва сладолед!

— Звучи страхотно! — съгласих се енергично аз, обелвайки няколко залепнали косъма от лицето си. — Къде ще отидем?

— Сена е на две крачки от нас, виждаш ли? — посочи тя към едно натоварено кръстовище. — От другата страна на онзи път е остров Сен Луи, където ще намерим най-добрия сладолед! Най-добрият в целия свят!

— Е, не знам — подвикнах, докато я следвах щастливо. — В Ню Йорк също има доста добър сладолед.

За първи път през днешния ден Виржини се обърна и ме погледна с плашещо сериозна физиономия.

— Това е най-добрият сладолед на света! — отсече.

— Окей — вдигнах ръце аз. — Както кажеш.

* * *

— По дяволите! Ама това е фантастично! — изфъфлих с уста, пълна с нуга сладолед. — Извинявай, не исках да псувам.

Виржини кимна доволно и отбеляза:

— Най-добрият, нали?

Отговорих с внимателно остъргване на дъното на миниатюрното метално съдче. От този момент нататък „Бен енд Джери“ вече не значеха нищо за мен. При отсъствието на повече сладолед аз се огледах и едва сега си дадох сметка, че съм зяпнала. Всичко в този град беше адски красиво. Лъчите на следобедното слънце къпеха сивия каменен мост, който свързваше острова с останалата част на града, водите на Сена проблясваха. От другата страна на реката се виждаха красиви къщи с редици прозорци с дървени капаци, а на хоризонта се издигаха острите върхове на църквите и кулите на камбанариите. Гледката беше на светлинни години далече от голия, стилизиран вид на Манхатън, който бях свикнала да гледам от прозореца на Алекс. Тук всичко изглеждаше толкова старо и елегантно, че имах чувството, че можех да остана тук цяла вечност.

— В Париж има много красиви неща за гледане — обади се Виржини, нарушавайки мечтанието ми. — Ти искаш да се разходиш из града?

— Аз със сигурност искам да се разходя из града! — кимнах и в ума ми автоматично изплува видение как се нося покрай левия бряг на велосипед в стил младата Бриджит Бардо. Веднага след това обаче се овладях и реших, че сега повече би ми приличала Бриджит в шейсетте. — Но не знам... дали сме свършили достатъчно работа за днес?

Разлистих бележника си. На пръв поглед изглеждаше така, сякаш сме свършили голяма работа, посетили сме толкова много магазини и кафенета. Но като го погледнах с опитното си вече око, прецених, че това е материал за не повече от 10 000 думи.

— Днес сме свършили достатъчно работа! — отсече Виржини и затвори бележника в ръката ми. — Вече имаш много места. А имаш, разбира се, и утре. А и Сиси ти праща онзи списък, да? Трябва да видиш Париж, Анджеела! Настоявам!

— Аз също искам да го разгледам! — извих нещастно и се загледах завистливо в туристическото корабче, което току-що премина пред нас по реката. — Какво ще кажеш да порботим още мъничко, а туристическата част да оставим за утре, а?

— Утре времето няма да е толкова хубаво — сбърчи носле Виржини. — Но добре, щом така искаш. За утре мислех да видим още магазини и кафенета от другата страна на града. Където е по-хубаво при лошо време.

— Лошо време казваш, а? — Прехапах устни и се постарях да не обръщам внимание на чувството за вина, което започваше да се надига у мен. Наистина исках да свърша както трябва работата за тази статия. Но пък имах цяла вечност. Освен това как бих могла да предам истинската атмосфера на Париж в статията си, ако не го разгледам? Ами да! — Е, от друга страна, и докато разглеждаме града бихме могли да видим някои магазини и бистра, нали така?

— Разбира се. Мислех си да вземем открит туристически автобус. Така ще можеш да разгледаш всичко наведнъж — отбеляза Виржини и се засмя тихичко. — Знам, че е малко... как го казвате вие... без стил, нали? Но мисля, че ще ти бъде забавно.

— Обичам нещата без стил — отсякох аз. — А ще видим ли Айфеловата кула?

— Разбира се — отговори тя с леко нацупване. — Но нали знаеш, че парижани не харесват кулата? Мислят я за грозна?

— Човек чува много неща за французите — отвърнах, докато се отдалечавах неохотно от сладоледчията. — Но лично аз не вярвам на всичко, което чувам.

— На това обаче трябва да повярваш — отсече Виржини и посочи към мястото, откъдето дойдохме. — Но първо трябва да хванем метрото.

— Но наистина бръснете краката си, нали?

— Аз си правя коламаска.

— И не давате вино на децата си?

— Лично аз не познавам никакви деца.

— Но някой ден ще имаш?

Виржини въздъхна и рече:

— Метрото е насам.

Отлично! Най-сетне успях да я пречупя!

СЕДМА ГЛАВА

— И после взехме един от онези открити автобуси и видях Айфеловата кула, и Нотрдам, и Лувъра, и... адски много неща! И се возихме на метрото — на тукашното метро, знаеш ли го? — През последните три минути разказвах на Алекс, без да спирам. Без дори да го целуна за здравей. Ето колко обичах Париж! Ами, да!

— Браво на теб — отбеляза накрая той, пое ръката ми и я докосна леко с устни. — Радвам се, че си прекарала добре. А успя ли изобщо да свършиш някаква работа?

— Естествено — не закъснях да се нацупя аз. Ама как може да не прояви нито капка интерес към моите парижки приключения?! — Обаче Виржини взе всичките бележки, които събрахме днес, у тях, за да ги организира. Но пък я поканих на концерта ви тази вечер. Нали не се сърдиш?

— Защо да се сърдя? И без това не ми е никак приятно, когато аз съм на сцената ти да стоиш съвсем сама! — отбеляза той, поведе ме напред, а след това тръгнахме по някакви стръмни стълби. Много обичам да вървя след него, когато се качваме по някакви стълби — това ми дава идеалната възможност да се насладя на перфектното му, стегнато в дънките дупе. Но пък когато слизаме надолу, винаги се притеснявам да не се спъна и да падна, защото той е прекалено кльощав, за да ми осигури някаква особено стабилна опора при падане.

— Ако те слуша човек, ще реши, че съм някаква жалка групарка. Знаеш обаче, че почти никога не оставам сама, когато ти си на сцената! — отбелязах, докато влизахме в бара и очите ми се приспособяваха към сумрачната обстановка. — Просто откакто Джени остана в Лос Анджелис, като че ли не ми останаха много дружки за концертите ти.

— Е, в такъв случай е хубаво, че поне имаш мен, нали? — отбеляза Алекс, помахна на мъжа зад бара и ме поведе към елегантна масичка в дъното на помещението. — Освен това казах ли ти вече, че изглеждаш жестоко?

— Не, не си ми го казвал още — промърморих и се наместих на стола си. После съвсем небрежно подпрях ръце и се приведох напред, за да разкрия чисто новото си парижко деколте, плод на фантастичното бельо „Обад“, и зачаках търпеливо съответния комплимент. И ако той настояваше да каже нещо по повод леко клишираната ми, но пък неустоймо мека небесносиня тениска с остро деколте, която, според Виржини, подчертавала очите ми, не мислех да окажа огромна съпротива.

— Изглеждаш жестоко — повтори той и постави ръка на бедрото ми.

— Само жестоко?

— Супержестоко.

— А не *тре шик*?

Алекс се вторачи в очите ми, постави ръката ми на сърцето си и прошепна на френски:

— Вие сте най-красивата и най-неустойма дама в Париж, госпожо! Някоя друга жена не може да се сравни с вас!

— Нямам представа какво изрече току-що — поех си дълбоко дъх аз, — но можеш да бъдеш напълно сигурен, че тази нощ няма да те оставя да заспиш толкова лесно!

— Хайде да си вземем нещо за пиене! — подвикна през смях той и даде знак на бармана. — Тук обаче изборът обикновено е между сангрия и бира. И лично аз не бих избрал бирата.

— Тогава нека е сангрия — кимнах и се огледах. Джубокът вече работеше на пълни обороти и макар едва шест и половина вечерта, целият бар вече беше пълен с красиви парижани. Готините, бохемски типове, а не безупречно стилните, които днес бях видяла по улиците. И макар да не влизаше в обектите, които би трябвало да проучвам, Виржини ми бе обещала утре да ме разведе из по-шикозните места на Париж, така че поне да мога да си въздишам на воля пред скъпарските витрини.

Мъжът зад бара, облечен в много интересен ръчно плетен широк пуловер на някакви животни, се появи до нас с две чаши и кана сангрия. След като разля едва ли не половината от съдържанието на каната по масата, той промърмори нещо на френски и шляпна дружески Алекс по гърба, размивайки се. Аз се задоволих само да

повдигна вежди и се посветих на опитването на напитката. Божичко, беше много добра! Божичко, колко силна само!

— Не знам какво ти каза този човек, но се надявам да е свързано със специалистите на деня — казах и поставих чашата обратно на лепкавата масичка. — Не мисля, че трябва да пия от това нещо само на половин багета и един сладолед.

— Тук не предлагат кой знае каква храна — каза Алекс и се смръщи, което беше знак, че мисли. Обичах това „мислещо“ лице — изглеждаше така, сякаш всеки момент ще запее. — Имат само едни миниатюрни хлебни хапки със сирене отгоре. Но малко по-нататък има великолепно ресторантче, където предлагат пържоли. Ако искаш да хапнеш, все още имаме време.

— Аха, ясно — кимнах, като се опитвах да игнорирам факта, че стомахът ми не само къркореше, ами буквално се тресеше от глад. — И знаеш всичко това, защото си идвал тук, когато си правил в Париж какво, ако смея да попитам?

— Всички идват тук — отбеляза той и напълни догоре чашата ми. — Всички се срещат в „Одеон“. Това е нещо като... не знам... може би Пикадили Съркъс или Юниън Скуеър?

— Не мисля, че с това отговори на въпроса ми — промърморих и стиснах лекичко крака му. Опитвах се да не приемам нещата толкова навътре, но колкото повече Алекс отбягваше темата, толкова повече се вбесявах аз. — Как така познаваш Париж толкова добре? Имам предвид — не само туристическите забележителности. Знаеш къде са важните барове, без да поглеждаш картата, знаеш къде се срещат хората късно вечер. Хайде, Райд, признай си! Веднага!

— Окей, само не откачай! — кимна той и се облегна на стената зад гърба си. — Някога излизах с едно момиче от Париж и затова изкарах известно време тук. Това е. Париж не е много голям град. Научава се доста бързо.

— И защо, според теб, това трябва да ме накара да откача? — извиках, но като че ли няколко идеи по-пискливо от нормалното. — Добре съм си, ами да!

— Може би защото след онзи първи път така и не сме разговаряли много за миналото си — отбеляза предпазливо той. — Но всъщност това няма никакво значение, защото и без това беше много отдавна.

— И дълго ли изкара тук? — попитах, макар че всъщност не желяех да чувам отговора. Това гадно чувство в стомаха ми беше адски познато — от последния ни разговор за бившите ни гаджета. И си знаех, че не е никак приятно.

— Не, не особено дълго. А причината, поради която познавам града толкова добре, е, защото с нея се карахме толкова често, че половината от времето прекарвах в обикаляне на улиците и сприятеляване с барманите. Това е един от най-лесните начини за опознаване на географските особености. А и на езика.

— Ясно — кимнах, грабнах чашата си със сангрия и я надигнах.

— Е, ще спреш ли най-сетне да задаваш въпроси, чиито отговори всъщност не искаш да чуваш? — промърмори Алекс и се приведе към мен. — Защото, не че искам да те вбесявам, но мисля, че вече те познавам достатъчно добре и не смятам, че искаш да чуваш повече. Освен факта, че сложих край на всичко това и после се върнах в Щатите, и те срещнах, и оттогава насам от мене няма по-щастлив човек на тази земя!

— Окей, мисля, че това е достатъчно — отговорих и отпих голяма глътка сангрия. Дали парчето портокал може да се брои като вечеря? Предпочетох да повярвам, че може. Да, това е прекрасна вечеря.

— И сега няма да започнеш да се побъркваш заради онова, което казах?

— Разбира се, че не. — Разбира се, че да!

— Не ти вярвам, но щом казваш, добре — промърмори той, изчака ме да си оставя чашата на масата и хвана ръцете ми. — Защото, когато ти казвах, че пътешествието ще бъде хубаво, наистина го мислех. Нали не смяташ, че бих те довел на място, което за мен е свързано единствено с някакво си момиче?

Поклатих глава и нищо не казах, но в главата ми започна да се върти един подъл рефрен: „По-добре изобщо да не ме беше водил!“ И макар да бях доста щастлива, че той е тук с мен, все пак една мъничка част от мен беснееше при мисълта, че някога той е седял точно на тази масичка с някакво си френско момиче, шепнел ѝ е френски глупости и е пъхал в устата ѝ хапки с хляб и сирене. Не че последното е особено секси.

— Анджела, поканих те да дойдеш с мен, защото обичам Париж, обичам и теб! — прошепна той, приведе се през масата и ме целуна нежно. — И ако това е някаква утеха за теб, никога не съм идвал тук с бившата.

Чудничко! Моето гадже владее телепатията! Гаден телепат такъв!

— Е, аз също доста си падам по теб, така че би трябвало да мине добре, нали? — отговорих най-сетне и му върнах целувката.

Обаче не бях особено сигурна дали владенето на телепатията е желано качество у едно гадже. Освен ако не е свързано с избора на подаръци за рождения ми ден или купуването на точния размер сутиен, мисля, че по-скоро не е. Категорично не е!

* * *

За щастие на моята умора от промяната на часовите зони, концертът на Алекс трябваше да се проведе в бар точно срещу нашия хотел, така че таксито ни върна съвсем скоро пред „Маре“ и ние отидохме право на шоуто. Виржини вече ни чакаше отпред, както винаги наперена с тениска, която едва покриваше задните ѝ части (доста по-къса от онази, с която бях аз — нищо чудно, че не ми бе споменала за това) и избелено дънково яке. Постарах се да не се изпълвам с грозна завист за това колко готино изглеждаше. Гъстата ѝ кестенява коса беше вдигната на конска опашка, която изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да експлодира в лицето ѝ, а блесналите ѝ очи започнаха да играят, когато я представих на Алекс. А след това? Добре де, вече бях наясно, че въздушните целувки са традиция във Франция, ама налагаше ли се да включват точно моето гадже? Що се отнася до Алекс, аз съм твърдо против този обичай! След като ни въведе в бара и ни поръча напитки, Алекс изчезна в някаква задна стаичка, за да се приготви за концерта, като ни остави двете с Виржини да се опитваме да се надвикваме с безумно надутите тонколони.

— Алекс, това е момчето от Бруклин в блога ти? — запита автоматично Виржини.

— Същият — кимнах и отпих от кошмарното вино в чашата си. Ама нали всичкото вино във Франция е божествено? Това тук беше като разремител за боя. — Ти имаш ли си гадже?

— Не — отговори тя, докато се оглеждаше. — Имах, обаче той мамел мен, докато била в Ню Йорк, затова се разделили. Алекс, той много привлекателен.

— Благодаря — кимнах, изпълнена с неудобство от комплиментата и чувствайки се крайно неловко заради откровението ѝ. Как би трябвало да се реагира на подобно споделяне?

Барът беше малък и тъмен — доста по-малък от нийоркските заведения, в които Алекс обикновено свири. От ярките прожектори на сцената черната му коса блестеше, зелените му очи изглеждаха още по-изразителни, а бледата му кожа беше като седеф.

— Съжалявам да чуя за бившия ти — рекох накрая. — Моят бивш също ми изневери — не че това е особено успокоение, разбира се.

— Така ли? — възкликна Виржини и толкова бързо се завъртя, че опашката ѝ едва не побягна към вратата. — Не мога повярвам някой да изневери на теб! Ти си толкова хубава и забавна, и мила! И имаш хубава чанта, да?

— Е, тогава я нямах тази чанта — отбелязах и притиснах до гърди любимия си Марк Джейкъбс. — Но ако трябва да бъда честна, не мисля, че дори и това би попречило на бившия ми да чука партньорката си по тенис.

— Той е идиот! — отсеке безапелационно Виржини. — Всеки мъж би трябвало да се счита късметлия, че има теб! Надявам се, Алекс го знае, да?

Усмихнах се неловко и отпих от виното си. Пфу, гадост! Но пък досега никой, дори Джени, не ми е казвала подобно нещо. Че Алекс трябва да се чувства късметлия, че ме има. Хммм, бива си я тази мисъл!

— Виж какво, не му казвай, но всъщност съвсем скоро ще се съберем да живеем заедно — изрекох аз толкова тихо, колкото музиката ми позволяваше.

— И той не го знае? — изгледа ме объркано Виржини. — Мисля, че няма да е зле да му кажеш, преди да събереш багажа си.

Изсмях се толкова силно, че смръкнах малко вино в носа си. Но не мисля, че това промени мнението ми за въпросната напитка.

— Не, не се изразих правилно. Всъщност той отдавна ме кани да се преместя при него. Просто още не съм му казала, че приемам — обясних. — Смятам това да бъде изненада за рождения му ден.

— Значи има още по-голяма късмет! — отсече тя и остави с трясък чашата си с вино на масата. — Това вино ужасно! Искаш ли мохито?

— Това е един от най-любимите ми въпроси за тази вечер — ухилих се аз и оставих гнусното вино на бара. — Разбира се, че искам!

Една и половина чаши мохито по-късно Алекс вече беше преполовил концерта си, а аз седях на любимото си място за наблюдаване на неговите концерти — кацнала на едно от високите столчета на бара, високо зад напрегната тълпа, с перфектен изглед към състава. Вече не си спомням колко пъти съм гледала концерти на „Стилс“ през изминалата година (всъщност спомням си — седем пъти), но всеки път, когато го видя на сцената, мисля, че се влюбвам още по-силно в него. И сега, докато го съзерцавах влюбено, давайки си сметка, че всички наоколо го зяпат като бог, ми беше малко трудно да повярвам на думите на новата си френска приятелка. Откъде накъде той ще е късметлията? Та той би могъл да има всяко момиче в този бар — и във всички останали барове, разбира се, а ето че само аз бях тази, с която накрая се прибираше. И макар да знаех, че същото ще се случи и тази вечер, и всяка следваща вечер, след като се приберем в Ню Йорк, някак си не ми беше лесно да свикна с мисълта, че всяко момиче наоколо изгаря от страст по моето гадже. Без да броим и няколко от момчетата. Не мога да отрека, разбира се, че се изпълвах и с известна нездравословна доза самодоволство от факта, че макар всички да въздишат по него, той принадлежи на мен, но въпреки това понякога имах чувството, че сънувам, че това не се случва на мен. Надявах се обаче именно това усещане да е тънката разделителна линия между човека и задника.

Концертът беше към края си, когато точно до сцената забелязах Солен. Русата ѝ коса проблясваше в снежнобяло под ярките прожектори, осветяващи Алекс, Греъм и Крейг. Видях я как танцува, хванала ръцете на друго момиче — от време на време двете вдигаха високо ръце и подскачаха. Барът не беше голям и между мен и тях

имаше само няколко редици масички, така че забелязах как пее заедно с него, затворила очи. При всяко подскачане роклята ѝ се вдигаше опасно нагоре, но при всяка пауза между две песни тя я дърпаше надолу, отмяташе коса от лицето си и се усмихваше блажено. Очевидно беше голям фен на „Стилс“.

— Това момиче, познаваш я? — обади се по едно време Виржини, сочейки Солен.

— Не съвсем — поклатих глава. — Запознах се с нея снощи. И тя е в някакъв състав, който е свирил заедно с Алекс или нещо подобно. Но не мога да ти кажа нищо повече, не сме говорили много.

— Тя харесва много твоя приятел.

Извърнах се рязко по посока на Солен. Очите ѝ вече не бяха затворени, а вперени директно в Алекс. Пееше на него, сложила ръка на сърцето си, потрепвайки в такт с баса. И цялата тази сцена изобщо не ми хареса.

Виржини ме потупа по рамото и попита:

— Те били приятел и приятелка?

— Ъmmm... не знам точно. — Странно, но нахлуването на тази теория в главата ми набързо измести традиционното ми дар слово. Гаджета ли са били наистина?

— Така ми изглежда — продължи Виржини. — Изглеждат като бивши гаджета.

— Може би — кимнах и усетих, че започва да ми се гади. При това не от смесването на сангрия, червено вино и мохито. Е, може и това да е допринесло донякъде. — Не ми е казал нищо за нея — допълних.

„Обаче още тази вечер ще си изпее всичко!“ — добавих бясно наум.

* * *

След края на концерта зачаках търпеливо на бара, докато Алекс откачаше милионите кабели и връщаше техниката по сандъците. Опитах се да помогна, но след като едва не направих късо съединение на усилвателя, групата единодушно ми предложи да поема ролята на наблюдател. Далече от сцената и от изключително скъпите

инструменти. Но точно този път нямах нищо против да бъде изолирана. Докато Алекс прибираше нещата, а Виржини отскочи до тоалетната, аз тайничко последвах Солен навън. Прехвърлянето от вино на ром може и да не бе сред най-добрите ми идеи, особено предвид количеството работа, което ми предстоеше да свърша на другия ден, но пък сега ми вдъхваше кураж в количества, далеч надвишаващи традиционните ми.

— Здравсти, Солен! — поздравих и я изчаках да запали цигарата си.

— Да? — извърна се тя и ме изгледа така, сякаш ме виждаше за първи път. — О, приятелката на Алекс! Извинявай, но забравих името ти.

— Казвам се Анджела — рекох, все още не особено убедена накъде ще насоча разговора ни. — Солен, някога излизала ли си с Алекс? — изтърсих неочаквано.

— Да излизам ли? В какъв смисъл? — изгледа ме неразбиращо тя и издуха силна струя цигарен дим през носа си. Пушенето може и да бе отворителен навик, но пък изглеждаше много секси. Кучка.

— Ами, бяхте ли гаджета с Алекс? — поясних аз и усетих, че изведнъж започва да ми става адски неловко. В този момент откъм бара към нас се насочиха и другите три момичета от техния състав.

Солен кимна и каза:

— Той не ти е казал това? Да?

— Не, не ми е казвал — отговорих, леко изненадана да установя, че подозренията ми са се потвърдили толкова бързо.

— Не съм изненадана — разсмя се тя и ми предложи цигара. Не знам по каква причина, но я приех. — Той е гадже с толкова много момичета, че защо да споменава точно мен?

Останалите момичета я наобиколиха и също се разсмяха. И тъй като нямах ясна представа какво се очаква от мен, и аз се разсмях. Не беше ли адски смешно, че гаджетото ми е чукало толкова много красиви жени, че не е сметнало за необходимо да ми казва, че една от тях е вокалистката на френска рокгрупа, на чийто фон моделите от „Виктория Сикрет“ изглеждат като парцаливи свине?

— Но беше много отдавна — уточни тя и запали цигарата ми. — Преди много години. Бяхме много млади, аз живеях в Ню Йорк и беше

просто за забавление. Утре трябва да дойдете и двамата, ще имаме купон. Би било хубаво пак да си поговоря с Алекс.

— Свирите утре? — попитах аз, като едва не се задавих от цигарения дим. Но защо изобщо пуша, за бога?! Защо?

— Не, не — поклати глава Солен. — Просто двамата с моя приятел организираме купон. В нашия апартамент. Трябва да дойдете. Ето, давам на теб адреса. — Задържа цигарата между устните си и надраска адреса върху дланта ми с маркер, поднесен ѝ услужливо от едно от момичетата. Със свободната си ръка дръпнах още веднъж от цигарата. Боже, гадост! Как могат хората да считат това занимание за приятно? Закашлях се, но веднага се опитах да скрия реакцията си с усмивка.

— А ти даваш на мен номера си! — изкомандва ме тя и ми подаде снежнобялата си ръка. Ноктите ѝ бяха суперкъси, като на Алекс. Сигурно не само пее, но и свири на китара, помислих си с безумна ревност, докато ѝ пишех номера си. А аз не можех нито да пея, нито да свиря, въпреки бледите си напъни по караоке баровете.

— Започваме в осем, моля, елате! — кимна тя, дръпна за последен път от цигарата си, хвърли фаса, изгаси го с крак, дари ме с традиционните френски въздушни целувки и се завъртя на пета. — *Оревоар*, Анджела!

— Анджела? — появи се изневиделица до мен Виржини и ме изгледа притеснено. — Ти говореше с онова момиче?

— Да — кимнах и скрих цигарата зад гърба си. — Няма проблеми, но сега мисля, че трябва да отида за Алекс. А ти трябва вече да се прибиращ вкъщи. Беше страхотен ден!

— Разбира се — кимна тя, целуна ме бързо и ме прегърна. — Днес беше много забавно, да? Утре те чакам в хотела в десет?

— В десет — кимнах и успях да изобразя нещо като усмивка. Нещо не ми беше много добре.

Загледах се във Виржини как се насочва към станцията на метрото и се облегнах на хладната стена на бара. Втренчих се в наполовина изгорялата ми цигара и се замислих за Алекс и Солен. Значи са били гаджета. Означаваше ли това, че именно тя е Френската кучка? Тогава не ми бе прозвучало като сериозна връзка. Пък и тя каза, че когато са излизали, тя е живеела в Ню Йорк. Не бях много сигурна обаче дали трябва да тълкувам този факт като лош или като добър знак.

Или Алекс някога е излизал с някаква суперготина френска певица, която сега си има ново гадже и ни кани на купона си като двойка, или е излизал с някаква суперсекси френска певица и най-малко едно френско момиче, чиято степен на готиност е напълно неизвестна величина. Хммм.

— Анджела, ти пушиш?!

— Мамка му! — Цигарата бе изгоряла до пръстите ми. Това ще ми е за урок друг път да обръщам внимание на дреболиите.

— Анджела? — повтори Алекс, остави калъфа с китарата си на тротоара и пое изгорелия фас от ръката ми. — Добре ли си?

— Да? — изфъфлих, но като че ли и сама не си вярвах.

— Ела тук! — придърпа ме той в обятията си. Кафявата му карирана риза беше подгизнала от пот. Излизането на сцена винаги го възбуждаше, а ако трябва да бъде честна, дори само като го гледах, ми бе напълно достатъчно като предварителна игра.

— Не, недей! — опитах се да го избутам аз, обаче той ме хвана неподготвена и аз просто се изтърсих върху влажните му гърди. — Отвратителна съм. Отново.

— Нямам нищо против, че имаш вкус на пепелник — прошепна той, стискайки здраво китките ми. — Даже, ако трябва да бъде честен, харесва ми.

— Обаче мисля, че ще повърна — изрекох бързо. Думите едва успяха да се изстрелят от устата ми, когато се завъртях и изригнах върху тротоара.

— А ти не искаше да ме целунеш, защото съм пушил — промърмори той, вдигна китарата с едната си ръка, а с другата ме подхвана през кръста. Закрих уста с ръка и му позволих да ме завлече до отсрещната страна на улицата, право във фоайето на хотела. — Не мисля, че някой те видя — допълни.

Успях само да кимна. Искаше ми се да му благодаря, искаше ми се да му кажа, че го обичам, искаше ми се да го питам за Солен, но истината бе, че просто не можех да си позволя да сваля ръка от устата си.

— Само секунда! — промърмори той, постави ме внимателно в един от столовете и се втурна обратно навън. Наблюдавах го, все така без да отлепям ръка от устата си. А после огледах фоайето. Имаше страхотно осветление. Леко покашляне насочи вниманието ми към

рецепцията. Висок, безупречно облечен хотелски служител ме гледаше подозрително. Дори не си правеше труда да скрие отвращението си. Свалих ръка от устата си и се насилих да му помахам. Доколкото можех да преценя, Алекс разполагаше с не повече от три секунди, преди да съм се издрайфала на килима във фойето. Пак.

— Мадам! — направи тревожно крачка към мен човекът от рецепцията.

— Няма проблем! — появи се тъкмо навреме Алекс и ми помогна да се изправя на крака. — Не се тревожете. Тя е клиент на хотела. Има хранително натравяне.

— Да! Хранително натравяне от френска храна! И съм *мадмоазел* — изревах невъзпитано. — *Мадмоазел!*

— Ти си невероятно изпитание! — промърмори Алекс и ме метна през рамо. Кое то, предвид факта, че се канех всеки момент пак да драйфам, като че ли не беше много добра идея. — Не мога да те заведа никъде, без да ми сервираш нещо!

— Ами... — въздъгнах и впрегнах последните си капчици воля, за да не повърна върху него. Затова вдигнах глава, но само за да видя как портиерът, нощната охрана и всички останали служители на хотела ни проследяват с погледи. Тогавата обаче усетих, че очите ми започват да примигват много подозрително. — Обаче не е от алкохола, а от цигарите.

— Ти си голяма работа, скъпа — промърмори Алекс някъде над мен. — Сега нали няма да ми припадаш, а, Анджеела? Не припадай, моля те!

— Мммм — бе единственото, което успях да кажа, полагайки усилия да задържа очите си отворени.

— Защото много ще се ядосам, ако не ми предоставиш шанс да ти върна лекцията за пушенето — продължи той, спря и бръкна в джоба си за ключовете от стаята. — И гледай да не се задавиш със собственото си повръщано!

Това бяха последните романтични думи, които чух, преди да изгубя съзнание.

* * *

Да разпитвам Алекс за някогашната му връзка със Солен в четири часа сутринта, докато той държеше косата ми назад, за да мога да повръщам, вероятно не е сред най-блестящите ми идеи, но ако трябва да бъдем честни, надали може да се каже, че бях в подходящо състояние за вземане на правилните решения. Истината е, че в мига, в който отворих очи, ми се наложи да прескоча като стрела Алекс и да се втурна към банята. А той, вече препатил многократно с мен, ми хвана назад косата и пусна студената вода върху една хавлиена кърпа, за да може после да ме освежи. Реших да приема загрижеността му като признание за вината, че ме е изиграл с онази евтина сангрия, макар всъщност състоянието ми да не се дължеше чак толкова на алкохола. Още не се бях адаптирала след дългия полет със самолет. И цигарата ме довърши. Голяма глупачка съм, признавам си. Признавам също така, че да повръщам на съвсем трезва глава е още по-гадно и от пиянско повръщане. И така, с чело, облегло върху хладната стомана на радиатора и колене под брадичката, аз зададох на Алекс големия въпрос:

— И така Солен. Тя ли е френската ти приятелка?

Алекс ме погледна от мястото си до мивката, вторачи се директно в мен и отговори:

— Да.

— И кога възнамеряваше да ми кажеш?

— По-скоро бих искал да знам кой ти е казал — заяви той, разгъна дългите си крака и се изправи. Почувствах се дребна и незначителна, свита край тоалетната, докато той се разтяга на прага.

— Сигурно ще се радваш да разбереш, че не ми беше трудно да се досетя и сама — промърморих и започнах да се изправям, подпирайки се на радиатора. Умирах от страх да не се изгърся върху тоалетната. Думата „грациозна“ никога не е била сред епитетите, с които хората говорят за мен. Изплакнах уста първо с вода, после с вода за уста, а накрая пак с чешмяна вода и допълних: — Освен това тази вечер говорих с нея...

— Говорила си с нея? — прекъсна ме той и вербално, и физически, като блокира изхода ми от банята. — И защо ти трябваше да говориш с нея?

— Най-вече, защото тя на практика те чукаше, докато ти беше на сцената, пък и на мен пиенето ми дойде в повече — почти изкрещях,

като го избутах и минах. — Но няма нужда да го правиш на въпрос, защото, за разлика от теб, тя изобщо не звучеше особено впечатлена от този спомен. А аз просто исках да се уверя, че подозренията ми са правилни. — И отидох да си легна.

— Не съм се опитвал да го скрия от теб — изрече тихо Алекс, без да помръдва от прага на банята. — Нямах представа, че и тя ще бъде тук, а и както ти казах, това беше преди цяла вечност. И няма нищо за казване. — Осветлението на банята зад гърба му очертаваше перфектно тясната му талия и широките му рамене. Защо дори и лампите тази вечер са против мен?!

— Както ще да е — промърморих и се обърнах към стената. Бях твърдо решена да не позволя на хормоните си да ме предадат.

— Честна дума, Анджи! Не е като още да са останали някакви чувства между нас! Просто не искам бившата да ми се развява пред носа!

Усетих как матракът хлътва леко под тялото му и затаих дъх в очакване да бъде докосната. Но той не ме докосна.

— На мое място ти би ли искала да се срещнеш с бившия ти, ако съвсем случайно се окаже в един и същ град като теб?

Издишах дълбоко. Не можех да си представя нещо по-гадно от това да ми се налага да бъде заедно с Алекс и Марк, ако ще и само на една маса.

— И според теб ще искам ли да прекарам и секунда с нея, когато мога да бъда с теб?

Крайно неохотно аз се претърколих, за да установя, че Алекс наистина бе решил, че този спор ще завърши по неговия начин. Лежеше напълно гол.

— Да не си се сгорещил или просто нямаш дрехи? — повдигнах вежди. — Доколкото си спомням, взривеният куфар бе мой, а не твой.

— Млъквай най-сетне! — промърмори той и се плъзна върху мен.

— Алекс, току-що повърнах.

— И сега си пенлива и потна.

— Пенлива и потна?

— В хубавия смисъл на думата.

Дълбоко се съмнявах в това. Отлично знаех какво означава да бъдеш пенлив и потен в добрия смисъл на думата. Както когато той

играеше футбол с приятелите си, а аз си четях на тревата до игрището. Както ухаеше, когато слезеше от сцената, а след това ме влачеше три преки до апартамента си. А в този момент аз не бях нито едно от тези неща. Но и почти не ми пукаше.

Вдигнах ръце над главата си и той ми измъкна тениската. Останахме единствено потна кожа върху потна кожа. Целувките на Алекс винаги са били страстни, но тази нощ бяха по-страстни от всякога. Имах усещането, че бе решил да доказва нещо. Имах усещането, че се опитва да ми каже нещо важно, за което не може да намери думи. Докато ме целуваше, ръцете му пълзяха по цялото ми тяло, изпращайки ме на седмото небе. Вече не бях в състояние да му следвам темпото. И като че ли не исках да се опитвам. След известно време целувките му последваха ръцете му — надолу по врата ми, по ръцете ми, по корема ми, по всеки сантиметър от тялото ми.

Сграбчих гъстата му коса и се опитах да го измъкна нагоре, обаче той се издърпа, извади пръстите ми от косата си и започна да целува кожата между всеки два от тях. След което се върна към онова, което си беше наумил. Коремът ми потреперваше от всяко негово докосване, докато накрая вече не можех да издържам повече. Отново потърсих косата му и осъзнах, че докосвам бузите му. Отворих очи и видях дългият му бретон, паднал пред блесналите му очи. Зениците му бяха невероятно разширени и тъмни.

— Добре ли си? — прошепна той и опря за малко чело о моето. Косата му падна в очите ми. Устните ни почти се докосваха, но не съвсем. И на фона на цялото странно пърхане в корема ми, неравномерното дишане и мравучкането по устните ми установих, че може би не съм съвсем добре.

— Желая те — успях да изломотя наред учестеното си дишане. Той се усмихна и отметна един непослушен потен кичур от очите ми.

С Алекс винаги ми е било страхотно, но сега със срам осъзнах, че като че ли бях прекалено много свикнала да си разкъсваме дрехите и да се нахвърляме един върху друг като животни. Почти никога не сме процедирали толкова спокойно и настъпателно. Обаче вече усещах, че става твърде хубаво, за да издържа още дълго. Той не каза нищо, само продължи да стои над мен и да ме гледа. Накрая не издържах, вдигнах устни към неговите и го поех в себе си, поемайки и солта на потта му. Ръцете ми се вплетоха във влажната му коса, ноктите ми се плъзнаха

по широкия му силен гръб, после обходиха мускулестите му ръце и минаха отпред, към гърдите му и по тясната черна следа, отвеждаща до корема му. Краката ми инстинктивно обгърнаха хълбоците му и го стиснаха. Но преди окончателно да изгубя съзнание, той сложи край на тази лудост, като се отдръпна. Трябваше ми известно време, докато осъзная, че дишам задъхано и че кожата на лицето ми започва да пламва от едва наболата му брада.

— Аз също те желая — прошепна накрая. — И винаги ще те желая! Обичам те!

Вторачих се в очите му. Пърхането в корема ми се превърна във фойерверки. Докосването му се плъзна като вълна по цялото ми тяло. Кимнах и вдигнах устни към неговите. Всичко започна много нежно и бавно, но не остана така. Думите му звъняха в съзнанието ми, устните му не се откъсваха от моите, ръцете ни се преплетоха над главата ми, телата ни се движеха в пълен синхрон. И всичко друго постепенно изчезна, и той остана единствен на този свят, докато изведнъж вече не бяхме той и аз. Бяхме ние, единствено ние, и нищо друго на този свят.

ОСМА ГЛАВА

На служителите на рецепцията очевидно им бе доставило огромно удоволствие да започнат да ми звънят десет минути преди часа, за който бях поръчала събуждане. А на мен ми бяха необходими цели три минути, за да си спомня защо въобще ме будят. Алекс вече беше станал и заминал за някакво ранно радиоинтервю с групата си, но този факт ни най-малко не улесни надигането ми от леглото.

Застанала под шуртящия душ, аз зачаках отново да се почувствам човешки. И междувреме започнах да отмятам наум всичко, което трябваше да свърша днес. Първо и най-важно, трябваше да говоря с Джени. Щом тук бе едва девет и половина, значи там е дванайсет и половина вечерта. Е, надали най-добрият момент за искрен, приятелски разговор. От вторник вечерта тя не се бе опитвала да се свърже с мен нито по телефона, нито чрез електронната поща, а с всички онези глупости за Солен, които се въртяха вчера в главата ми, изобщо не бях обърнала внимание на този факт. Кое то, ако трябва да бъде честна, бе адски гадно от моя страна. Но както вече добре знаете, аз не съм в състояние да се справям с няколко проблема едновременно — оправям ги един по един.

След като говоря с Джени, трябва да се заема със статията, заради която ме пратиха тук. Бях успяла толкова силно да си повярвам, че съм напълно способна да се справя с тази задача, че мисълта за обратното ми дойде като шок. Вчера беше забавно и си записах имената на сума ти готини магазинчета. Но това, че аз ги мислех за готини, не ги превръщаше автоматично в безценна информация за битници и хипари. И колкото и да не ми изглеждаше нормално, вече нямах търпение Сиси по-скоро да ми изпрати онзи неин списък. Виржини беше безспорно един крехък парижки ангел, но редакцията на „Belle“ не ми помагаше особено, като ме свързваше с най-малко интересуващата се от мода своя служителка. Звъннах на рецепцията, за да проверя дали нямам никакви обаждания, факсове или имейли от

Сиси, обаче нямах нищо. Тя не вдигаше и телефона си. Почувствах се тотално прецакана.

А след като приключо с всички задачи около статията си (не съм чувала позитивното мислене да е навредило на някого), трябва да оправя и нещата с Алекс. Предвид изпълненията ни от предишната нощ беше почти сигурно, че нещата са повече от наред, обаче аз бях забравила да му спомена, че обещах на Солен да отидем на купона ѝ. Сега обаче, незнайно защо, имах неясното усещане, че той няма да бъде във възторг от тази идея.

И което е най-лошо от всичко (давам си сметка, че е срамота да го признавам дори пред себе си), все още ме понаболяваше за всичките ми хубави неща, които бяха хвъркнали във въздуха. За момент забравях, обаче после, внезапно, пред очите ми на бавен кадър минаваха моите златисти лубутенки и усещах спомена като плесница. След което избухваха. В най-буквалния смисъл на думата. Във фантазиите ми хората от летищната охрана бяха извадили всеки от предметите, за да ги взривят един по един. О, мъка! Беше ми необходима година, докато свикна със себе си, с новия си живот, а сега имах чувството, че някой ме е подложил на изпитание, отнемайки ми частица по частица всичко постигнато досега. Започвайки от аксесоарите ми. Кажете ми сега, този някой не е ли истинска кучка? Ами, да!

Изчаках Виржини във фойето на хотела петнайсет минути и едва тогава започнах да се притеснявам. Бях се паркирала в най-тъмния възможен ъгъл, който бях успяла да открия, стъкмена с черни дънки, черна тениска, черни очила, с коса, вдигната на опашка, и започнах да се чудя дали не се бях дегизирала твърде успешно, че тя да не ме е познала. Всъщност хората, от които исках да се скрия, бяха служителите на хотела, а не Виржини. След още десет минути телефонът ми зазвъня тихо от моята единствена и неповторима чанта на Марк Джейкъбс.

— Анджела, много съжалявам! — изстреля Виржини, без дори да ми каже здрасти. — Вече идвам към тебе. Трябваше да отида първо до офиса на „Belle“, за да взема факса от Сиси.

— Тя е пратила факс до офиса? — възкликнах едновременно объркано и с огромно облекчение. Кой би повярвал, че Сиси ще си изпълни обещанието? Разбира се, тя никога не се предава докрай. Но пък откъде бих могла да знам, че ще изпрати факса до офиса на редакцията?

— Уи, но вече е в мен. Ще пийнем кафе и ще четем него, да? — попита Виржини.

— Кафето е страхотна идея. След колко време ще си тук? — Вече умирах за глътка кафе. И като че ли в най-буквалния смисъл на думата. Главата ми пулсираше, а в устата си имах вкус на пясък. Не че някога съм яла пясък, разбира се, но допусках, че има такъв вкус.

— Може би ще можеш да дойдеш до метростанция „Алма Марсо“? Вчера прекарахме достатъчно време в хотел „Маре“ и квартал „Сен Жермен“ — предложи тя. — Стига се много лесно. Вземаш метрото от станция „Сен Себастиен“, сменяш на Бастилията, а след това стигаш до „Рузвелт“. Или просто вървиш пеша до Бастилията, не е далече. Имаш карта, да?

— Да, имам — потвърдих, обаче веднага погледнах в чантата си. Да, имах. Слава богу! — Но истината е, че не ме бива много с картите. Какво ще кажеш да се срещнем тук, а?

Виржини се разсмя. Смехът ѝ беше звънък и успокояващ. Не като граченето на Сиси.

— Анджела, ще се оправиш. Ще се видим след половин час. Ако не можеш да ме намериш, обади ми се!

Обаче аз си знаех, че особено днес не съм в състояние да се справя с парижкото метро. И като огледах картата на метрото, която беше от задната страна на картата на града, се уверих, че изобщо няма да бъде толкова лесно, колкото си мислеше Виржини. Това момиче ми имаше твърде голямо доверие. Затворих очи, отпуснах глава назад във фотьойла и въздъхнах дълбоко.

— Всичко наред ли е, *мадам*! — обади се нечий загрижен глас до мен. — Зле ли се чувствате? Пак?

Отваряйки едното си око изпод слънчевите очила, зърнах същия рецепционист от снощи, застанал на безопасно разстояние вляво от мен. Очевидно бе убеден, че всеки момент ще повърна в кристалночистото му фоайе. Пак.

— Добре съм, благодаря — промърморих и се постарях да се изправа като истинска дама (само дето много не ми се получи) и да се овладея.

Той кимна намръщено и отстъпи няколко крачки, без въобще да ми повярва. Свих нацупено устни. Няма да позволя на някакъв си рецепционист да ме мисли за уличница!

— Най-добрата ми приятелка някога беше рецепционистка — изстрелях. — В хотел.

— Пардон! — изгледа ме надменно той, вече в безопасност зад щанда на рецепцията. — Вашата приятелка работи в нашия хотел?

Абе кога най-сетне ще се науча да си затварям устата?!

— О, не, вече живее в Лос Анджелис — продължих аз въпреки тъничкия гласец в главата ми, който упорито ми повтаряше да млъкна. — Но иначе е работила години наред в хотел. Вие отдавна ли работите тук?

— От три години? — отговори той с доста обърквана и като че ли вече леко уплашена физиономия. — Казвам се Ален. За нас е огромно удоволствие, че вие сте наш гост, *мадам!*

Нямаше никакво съмнение, че това е един изключително любезен начин да кажеш: „Моля ви, махнете се от очите ми и ме оставете на мира“. Но аз можех ли да го направя? Разбира се, че не. Защото това би било твърде лесно.

— Брей, три години, а! Че това си е много време на една работа! — отбелязах, вече подпряна на щанда на рецепцията. А тъничкият гласец в главата ми вече се бе превърнал в истински вой, който буквално ме тикаше навън, преди моят нов приятел Ален да ме е изхвърлил собственоръчно. — Е, харесва ли ви?

Той сви рамене и отстъпи две крачки назад. Това вече ми дойде в повече. Много мразя, когато хората не ме харесват или си мислят неприятни неща за мен. Не знам защо, обаче имах усещането, че снощното ми повръщане на улицата, точно срещу хотела на този човек, ще стигне скоро до майка ми.

— Мога ли да ви помогна с нещо, *мадам!*

„Откажи се! Веднага! Махай се!“ — виеше онзи познат глас в мен.

— Казвам се Анджеела — изрекох и протегнах ръка, за да стисна неговата. — И на въпроса ви, не, благодаря, няма нужда.

Дарявайки го с една последна, извънредна усмивка, най-накрая благоволих да се предам и закрачих бодро към вратата. Забележка за моя консумация: „Постарай се да не се унижаваш пред хотелския персонал, когато все още не си изтрезняла от предишната нощ!“ И на всичко отгоре надутият французин все още продължаваше да ме нарича *мадам*, когато съм напълно сигурна, че поне два пъти го предупредих, че съм *мадмоазел*.

Е, оказа се, че днес съм права поне за едно — оправянето в системата на парижкото метро не бе никак лесна работа. Първата станция намерих относително бързо, обаче бях изминала три спирки в противоположната посока, преди да си дам сметка, че Бастилията е точно в обратната. И с всяка следваща секунда, докато седях в проклетите влакове, изражението на Дона Грегъри, което се бе очертало в съзнанието ми, ставаше все по-мрачно, докато четеше засега ненаписаната ми статия, веждите ѝ се повдигаха все повече и повече, докато накрая напълно изскочиха от главата ѝ поради липса на място. С мен беше свършено. Абсолютно и безвъзвратно. Тунелите тук бяха доста по-големи и светли, отколкото тези в Лондон и Ню Йорк, обаче след като изпълзах по десетина къси стълбички, минах през стотици различни изхода и изтърпях една ужасно объркана система за регистрация на билетите, измина повече от час и половина, откакто се бяхме чули за последно с Виржини. Накрая, разгорещена, плувнала в пот и напълно обезводнена, аз се измъкнах от станция „Алма Марсо“. Отне ми няколко секунди, докато осъзная къде се намирам. И накрая зърнах Айфеловата кула и реката от едната си страна и огромно кръгово кръстовище — от другата. И къде, за бога, би трябвало да бъде Виржини? Преди обаче да съм успяла да се хвърля в Сена, телефонът ми започна да звъни.

— Анджела? Добре ли си? — изкрещя не на себе си от страх Виржини. — От един час ти звъня, никаква не се обаждаш! — Очевидно бе страшно загрижена за мен.

— Съжалявам. Добре съм. Така мисля. — Обаче май не бях много добре. Бях невероятно уморена. И сякаш първото ми самостоятелно запознаване с парижкото метро не бе достатъчно и само по себе си, та трябваше да се случи на полупияна глава. — Извинявай. Мозъкът ми нещо отказва да се включи. Къде си, между другото?

— Намирам се в едно бистро точно срещу теб. Махам ти, виждаш ли ме?

Завъртях се много бавно. Знаех си, че е абсолютно невъзможно да открия една миниатюрна, красива брюнетка сред морето от милиони. Но не щеш ли, веднага я зърнах — наистина беше от другата страна на булеварда и ми махаше като обезумяла. Е, най-накрая нещо се получаваше както трябва.

— Престани да махаш така напористо! Току-виж си получила удар! — усмигнах се аз, помахих ѝ в отговор и затворих телефона.

За щастие последната част от това приключение — пресичането на булеварда — мина по мед и масло и аз се стоварих като чувал картофи в стола, който Виржини побърза да ми поднесе. Тя вече ми беше поръчала кафе, което глътнах на един дъх.

— Анджела, много съжалявам! — завайка се тя. — За мен метрото е много лесно, точно като нюйоркското, обаче забравих, че ти не го познаваш.

— Грешката не е твоя — рекох и направих знак на сервитьора за ново кафе. Махмурлукът ми все така отказваше да ме напусне. — Просто трябваше да си хвана такси.

— Аз дори не се сетих да ти го предложа! — продължи да се възмуцава на себе си тя и напъха един непокорен кичур коса в кокчето на главата си. — Сигурно много се сърдиш на мен!

— Ни най-малко. — И това изобщо не беше лъжа. Наистина бях твърде изтощена, за да ѝ се сърдя. — Освен това си мисля, че мога да използвам преживяването и за статията си — нещо като сравнение с метрото на Ню Йорк или нещо подобно.

— Изключително интересна идея! — закима ентусиазирано Виржини.

— Не особено — поправих я аз, отпивайки от второто си кафе значително по-бавно, отколкото изгълтах първото. — Но ще успее да балансира почти пълната липса на нещо съществено до момента.

— Не се притеснявай! Вече имаме и списък от Сиси! — възкликна тя и тръсна на масичката пред мен солидна купчина листи. После бръкна в платнената си чанта и извади от нея още, като добави: — За човек, който не е твой приятел, мисля, че тя пращала много бележки!

Оставих чашката си с кафе и се опитах да фокусирам погледа си върху миниатюрния шрифт и мъничките карти на града, изпълващи страница след страница. Доколкото виждах, в чантата на Виржини като че ли има половин топ хартия. За нищо на света няма да успея да обходя всички тези места! Погледнах часовника си и видях, че вече минава дванайсет на обяд. Че аз не бих могла дори да ги изчета за това време! Мамка му и хиляди дяволи!

— Ти прочете ли бележките? — простенах, изпълнена с надежда, че тя би могла да ми помогне, подбирайки най-главното.

— О, не. Решила да чакам теб — примигна момичето. — Съжалявам, май наистина трябваше прочета ги по-рано!

— Не, не се притеснявай! — побързах да я успокоя, разлиствайки страниците. — Но да ме вземат мътните, ако знам как ще обходя всичко това до Коледа, а какво остава — до осем довечера.

— Какво става в осем? — попита Виржини, междувременно поръчвайки ми трето кафе. Което идваше тъкмо навреме, защото и без това нямаше да ми остане много време за сън.

— Ами... ъхм... казах на Солен, че ще отидем на купона, който организира довечера — отбелязах, като се престорих на силно заинтригувана от любимото интернет кафене на Сиси. Боже! — Та ще бъде някъде към осем. И някъде близо до реката.

— Момичето от концерта снощи? — извика Виржини, измъкна листите от ръцете ми и ги трясна на масичката.

— Да, момичето от концерта — отговорих, прилежно оглеждайки чашката си с кафе.

— Но тя влюбена в твой приятел?

— Не, не е.

— Да, е!

За какво ми е Джени, когато вече си имам нейна френска версия? При това в напълно преносим вариант. Виржини беше точно толкова хаплива, колкото бе и Джени, и при това се събираше в средно голямо сакче.

— Обаче не е, защото е негова бивша приятелка! — промърморих накрая директно в чашата си с кафе. Ама защо тук не предлагат нормални, големи чаши за кафе? Защо не потърсихме някой „Старбъкс“?

— Какво?

— Някога Солен и Алекс са били гаджета — измънках, опитвайки се да го приема нормално. Макар че, след като го изрекох на глас и след като видях отражението на думите си в ироничното изражение на Виржини, започнах да се съмнявам в преценката си. — Обаче е било преди цяла вечност. И сега няма нищо. Пък и обещах, че ще отидем.

— Алекс иска да отиде на това парти? — възкликна изумено Виржини. — С красивата му бивша приятелка, която танцува пред него като курва?

— Олеле! — Най-сетне ми просветна. — Ами, аз май все още не съм му казала!

— Той няма да отиде! — отсече тя, скръсти ръце пред гърди и ме изгледа смръщено. — Не вярвам, че той ще отиде!

— Ясно — казах. Че какво друго да кажа? — Е, с този въпрос ще се оправям, когато стигна до него. А сега най-важното е да решим откъде да започнем с всички тези места, които Сиси ни е изпратила. Освен това трябва да изпратя имейл на приятелката ми за... разни неща.

Разстлах листите на масата пред мен и се опитах да схвана адресите. Но колкото и невероятно да звучи, нищо не успях да схвана. Все едно гледах пред себе си китайски.

— Извинявай. Не познавам твоя Алекс — промърмори Виржини и постави ръка върху моята. — Аз ще прегледам бележките на Сиси, а ти изпрати онзи имейл на приятелката си и може би се обади на Алекс? Аз мога по-лесно да се ориентирам кои от местата са ни наблизо и откъде да започнем.

— Би било страхотно! — кимнах с благодарност.

Чувствах се малко като измамница дето Виржини вършеше цялата мръсна работа вместо мен, но същевременно си давах сметка, че по някакъв начин трябва да се реванширам на Джени. В момента в Лос Анджелис бе прекалено рано, за да ѝ се обаждам, но пък един добре обмислен имейл би могъл да се превърне в добро начало за моето извинение.

— И ти наистина отиваш на това парти? — не се отказваше Виржини, докато събираше всички листи пред себе си. После извади от чантата си голям бележник с черни кожени корици.

— Да, отивам — отвърнах, макар да не бях напълно сигурна защо.

— Ясно. — Виржини ме изгледа с присвити очи, но повече нищо не каза. Само въздъхна.

* * *

Писането на имейл до Джени се оказа доста по-трудна работа, отколкото си въобразявах. Бях свикнала с резките смени в настроенията ѝ, обаче двете никога не се бяхме карали, когато бяхме на двата бряга на един и същ континент, а какво остава — когато сме на два различни континента. Поради което ситуацията никак не ми харесваше. Освен това в случая грешката бе изцяло моя, докато при всички досегашни случаи на конфликти между нас винаги можех да разчитам на Джени да е виновна поне петдесет процента. Какво се очакваше от мен да сторя сега? Защото, макар и да нямах никаква пряка вина, заради мен бяха хвъркнали във въздуха дрехи на стойност поне десет хиляди долара, при това взети назаем! Освен това кой там ще ѝ повярва за тази контролирана детонация? Джени беше все още нова в бизнеса на стилист и както самата тя често ми повтаряше на две чашки към пет следобед, репутацията ѝ бе всичко за нея. Но доколкото бях успяла да схвана, двете чашки, за които споменах, са по-скоро подпомагащи процеса на разгръщането на талантите ѝ, отколкото вредни за него. Нещо ми подсказваше обаче, че загубата на толкова много и толкова красиви, скъпи неща, надали щеше да се отрази добре на репутацията ѝ. Не бе като вече да бе обличала с тях някоя жена, която вече ги е носила в телевизията, след което съвсем случайно ги е унищожила, нали така?

Накрая, след като изтрих четири различни версии на едно и също съобщение, аз се спрях на краткото:

„Много съжалявам! Дай ми знак, когато се събудиш и ще ти се обадя. Непременно трябва да поговорим и да ти обясня! Ще ти ги върна по някакъв начин. С обич: А.“

Макар да нямах никаква представа какъв точно би могъл да бъде въпросният начин. А след като изчаках да видя съобщението, че писмото ми е изпратено успешно, аз си поех дълбоко дъх и набрах Алекс.

— Здравсти! — отговори автоматично той, което бе твърде необичайно, но и радостно. „Дръпни новината като лейкопласт, Анджела! Веднага!“ — казах си наум. — Какво има?

— Здравсти — започнах и захапах нокътя на кутрето си. — Как мина онази работа в радиото?

Ако има на този свят нещо, в което съм особено добра, то това е отлагането на нещата.

— Мина добре. Свирихме, говорихме. — Връзката не беше много добра, обаче той ми звучеше в доста добро настроение. Значи е време да хвана бика за рогата. — Такива неща.

— Исках само да проверя — нямаме планове за довечера, нали? — Извърнах се настрани в стола си, за да избегна смръщеното изражение на Виржини. — Защото бяхме поканени на един купон и аз май обещах да отидем.

— Вече си ни уредила обща покана за парти? — разсмя се той. — Случайно да е станало снощи?

— Може би — промърморих и се обърнах още мъничко в стола си. — Нали знаеш, че много обичам да се сприятелявам с разни хора, когато съм си пийнала?

— Когато си пийнала, обичаш да правиш много неща, които определено не одобрявам. Както и такива, които много одобрявам! — Последното изречение го изрече с доста по-басов тон от предишното и мен автоматично ме побиха тръпки. — Няма проблем. Само ми кажи къде трябва да бъда и кога.

— Ами... проблемът е... че купонът е на Солен — изрекох много тихо. — В нейния апартамент.

От другия край на линията ме блъсна грозна тишина.

— Алекс?

— Няма да ходим на купон в дома на Солен.

Не звучеше ядосано — само абсолютно безапелационно.

— Само дето аз казах, че ще отидем, а тя каза, че искала да навакса с теб, а и ние да се запознаем с гаджето ѝ, а освен това няма нужда да оставаме много, обаче наистина смятам, че трябва да отидем,

защото обещах, че ще отидем, и само за мъничко, иначе тя ще си помисли...

— Какво? — прекъсна пледоорията ми Алекс. Кое то сигурно беше добре. — Какво ще си помисли?

— Че сме невъзпитани?

— Аз съм абсолютно сигурен, че изобщо не ми пука какво ще си помисли тя за теб! — отговори той. — И още по-сигурен, че още по-малко ми пука какво ще си помисли за мен! Затова аз няма да ходя и ти няма да ходиш!

— Не *ти* ще ми казваш какво да правя! — троснах се аз. Беше адски странно да чуя Алекс да се държи така с мен и определено не ми харесваше. Освен това се стараех да говоря колкото ми е възможно тихо, защото бях убедена, че Виржини вече няма търпение да ми сервира френската версия на: „Нали ти казах?!“ — Не мога да разбера какво толкова е станало и защо го превръщаш в такъв проблем! Трябва само да се покажем, да кажем по едно здрасти и толкова. А и ти можеш да се почувстваш по-добре за случилото се някога, след като я видиш. Не е хубаво да се ядосваш заради нещо, което се е случило толкова отдавна!

— Много ти благодаря, Опра! — изрече с равен тон Алекс. — Надявах се, че след като Джени си тръгна, ще забравиш всички онези глупости с психологическите анализи на ситуациите! И аз наистина не мога да ти казвам какво да правиш, но ти заявявам, че що се отнася до мен, аз няма да отида на този купон! Ако искаш да вечеряш с мен, обади ми се!

Аз автоматично се нацупих и затворих телефона. После го върнах, в чантата си.

— Той не иска да ходи на партито?

Вдигнах очи и се вторачих за момент към брега на реката. Айфеловата кула, Сена, изобилие от красиви хора на велосипеди — да, това категорично бе Париж. Накрая се обърнах към новата си приятелка и отговорих:

— Да, той не иска да ходи на партито. Разбирам го, става въпрос за бившата му. Аз също не бих искала да отида на партито на бившия си.

Ала най-шантавото от всичко бе, че исках да отида. Исках да видя апартамента на Солен, исках да видя гаджето ѝ и, по някаква

необяснима причина, много ми се искаше тя да ме хареса. Или ако не да ме хареса, то поне да види колко страхотно изглеждам и да разбере, че съм достатъчно добра за Алекс. Толкова добра, колкото някога е била и тя. Хммм, май е крайно време да престана да се оплаквам, че не разбирам мъжете. Защото вече не разбирах и себе си.

— Мислех си... — докосна ме леко Виржини по рамото. — Ти трябва отидеш на партито!

— Какво? — извъртях се рязко в стола си. — Аха, значи сега мислиш, че трябва да отида, така ли?

— Не съм казвала, че ти не трябва да ходиш — сви рамене тя. — Само казах, че Алекс няма да иска да отиде. За един мъж е изключително трудно да седи в присъствието на бившата си приятелка. И става още по-трудно, ако новата му приятелка е с него. Обаче ти трябва да отидеш! И трябва да изглеждаш приказно!

— Това е по-лесно да се каже, отколкото да се направи — изломотих аз. — Как човек изглежда приказно без преса за коса?

* * *

Докато пресичахме по посока на Авеню Монтен, Виржини ми излагаше своя план. Полагах огромни усилия да следвам мислите ѝ. Имаше нещо за купуване на някаква страхотна рокля, че тя щяла да ми даде назаем някакви убийствени обувки и за някаква шантава прическа, която щяла да направи излишна пресата за коса. Лично аз бих подходила доста по-цинично към ситуацията, но благодарение на новата си френска Кръстница-вълшебница се чувствах доста отнесено. На теория вървахме към метростанция „Рузвелт“, за да продължим проучванията си, обаче Виржини някак си бе пропуснала да ми спомене, че Авеню Монтен е дом на повечето дизайнерски магазини на Париж, на салоните за висша мода и въобще — на модните чудеса. Притиснах нос о витрината на представителния магазин на „Пол и Джо“, въздишайки по една разкошна сива копринена рокля и стараяйки се да не се разрева за роклята на „Пол и Джо“, която бе загинала по време на аферата „Куфаргейт“.

— Тази рокля би била перфектна за довечера! — прошепна в ухото ми Виржини. Кимнах. Беше напълно права. Беше къса, в

сребристосиво, с бяло сиамско котенце, нарисувано ръчно в предната ѝ част. Малко странна, обаче много готина. Най-малкото — колкото Солен. — Трябва да я пробваш.

— Не мога да си я позволя — отговорих, тръсвайки глава, за да пропъдя видението как се появявам с тази рокля, с изобилие от очна линия, рошава коса и черен чорапогащник. Нищо. И без това бе твърде горещо за черен чорапогащник. Не че роклята не би стояла жестоко и без чорапогащник. — Освен това тази котка отпред е направо гигантска.

— Значи е само за стилни момичета — съгласи се Виржини. — Може би за някоя като Солен?

— Не си мисли, че не съм наясно каква ти е целта! — усмихнах се накриво аз и бутнах вратата на магазина. — Имаш късмет, че съм от хората, които много лесно могат да бъдат водени за носа.

* * *

За щастие — или най-малкото, поне докато не дойде ред на традиционните угризения на разсипника — кредитната ми карта съдържаше точно толкова пари, колкото струваше и роклята. Или иначе казано, хората от кредитната компания бяха готови да ми позволят да надскоча лимита си на същата стойност, на която беше и роклята. Искаше ми се да мисля, че имам някаква телепатична връзка с „Барклис“ и че те отлично разбират болката ми. Открай време бях в състояние да се самоубежда в каквото и да е, когато ставаше въпрос за рокля. Обаче сега, въоръжена с тази рокля, вече спокойно можех да играя в категорията на Солен. Роклята беше разкошна и ми пасваше перфектно. Пък и Виржини бе напълно права — аз наистина трябваше да отида на този купон. Нямах да ѝ позволя на нея, неговата бивша, да ме помисли за невъзпитана. Или още по-лошо — да реши, че съм се уплашила. Нищо, че е една от най-красивите жени, които някога съм имала неудоволствието да срещна. При това от суперготина рокгрупа. И много секси, и францужойка. Но сега всичко беше наред — разполагах с котешката рокля. Значи нямаше никакъв проблем. Само дето Алекс все още беше бесен.

От съблекалнята в „Пол и Джо“ му изпратих закачливо (добре де, мръснишко) текстово съобщение относно плановете ни за вечерта, в което му обясних, че само ще се отбия на партито, ще поздравя присъстващите и че той няма нужда да идва. А след това му предложих да се срещнем в хотела, да излезем на вечеря на някое тихо и романтично местенце, след което да повторим изпълнението си от миналата нощ. От само себе си се разбираше, че последното трябваше да се състои пак в хотела. Може и да се намирахме в столицата на любовта и романтиката, но нещо ми подсказваше, че и тук имат известни закони за спазване на приличие по обществените места.

След „Пол и Джо“ стана още по-зле. „Прада“, „Макс Мара“, „Диор“, „Валентино“ и — о, господи! — „Шанел“! За човек, който не си пада по висшата мода, Виржини определено имаше око за нея. Успях да задържа кредитната си карта в портфейла си, обаче нищо на света не можеше да ме накара да откъсна очи от витрините и да не влизам за разглеждане. Освен насладата от наличието на климатици не можех да не се изпълня с приятно, гъделичкащо усещане при вида на толкова красиви неща. Чанти „Шанел 2.55“, вечерни рокли „Диор“, чантички „Прада“. С тях светът ставаше едно по-прекрасно място. Докато не погледнах часовника си и не видях, че приближава три следобед.

— По дяволите, Виржини, трябва да ме отведеш далече оттук! — възкликнах и мислено си зашлевих хубава плесница. — Трябва да направим и някои проучвания, иначе с мен е свършено!

— Но ти си прекарваш толкова хубаво! — стисна ръката ми тя. — Пък и ни очакват още много магазини! Имай предвид, че това дори не е главният търговски район. Трябва да отидем в Колет и...

— Хванах те! — насочих драматично пръст към сладката невинна брюнетка. — Ти си манипулатор! Няма съмнение, че си прекарвам много добре, но все пак трябва да свършим и малко работа. Това тук е точно обратното на нещата, които искат в статията ми от „Belle“. Съжалявам, че толкова се разсеях, но все пак трябва да продължим!

— Съжалявам, права си — кимна момичето, извади бележника си и прегледа бележките, които си беше водила, докато аз се опитвах да измисля какво да кажа на Джени. Време, което можеше да се брои за пропиляно от мен предвид безличния имейл, който накрая бях

изпратила. — Окей. Сиси казва, че трябва да пробваме магазин на име „Мим“. Не е много далече, близо до „Лезал“.

— Страхотно! — хванах я пак под ръка, простила ѝ всичко. — В Ню Йорк има ресторант, наречен „Лезал“. Много е шик.

— Едно време Лезал е бил главният пазар на цял Париж — обясни Виржини. — Но сега вече не е. Изненадана съм, че отиваме там, но тя е изброила и други добри места, които са наблизко. Освен това Сиси казва, че това е любимият ѝ магазин в целия град, нейното тайно модно оръжие.

— А не мога да не ѝ призная, че знае как да се облича — отбелязах аз и едва не хукнах, когато забелязах знак за метрото. — Хайде тогава да видим това тайно оръжие!

* * *

— Шибана кучка! — стоях и беснеех аз. — Извинявай за френския ми.

— Не мисля, че това е на френски.

Направо не можех да повярвам!

— Тя ме е прецакала, нали?

Тайното оръжие на Сиси не се оказа някой страхотен, таен магазин за антикварни дрехи. Оказа се отвратителна дупка за конфекция. На неговия фон „Праймарк“ изглеждаше като висша мода. За мен това беше невероятна обида. Бих облякла по-скоро „Праймарк“ дори за сватбата си, отколкото да сложа който и да било от тези боклуци. Всъщност аз и без това съм носила „Праймарк“, само че за друга сватба, но в случая това няма значение. Единственото, което имаше значение, бе, че Сиси ми бе изиграла страхотно гаден номер.

— Не обичам да използвам мръсни думи, но мисля, че в случая си напълно права — съгласи се Виржини, докато трескаво преглеждаше останалите предложения на Сиси. — Да, мястото е това, проверих няколко пъти.

— Всичките ѝ предложения ли са такива? Пълен боклук? — запитах, макар да не исках да чувам отговора. Започваше да ми прилошава, макар че това нямаше нищо общо нито с мохито, нито със сангрия, нито с цигари.

— Не знам дали са точно боклук, но да, не са сред най-добрите места — отговори Виржини, изваждайки оригиналния факс. — Не познавам нито един от тези магазини. Кафенетата и хотелите ми звучат като истински. Това са места, които разпознавам. Обаче магазините... съжалявам, но не съм чувала за нито един от тях.

Огледах се за място за сядане и накрая се свлякох на бетонната стена зад мен. Лезал трудно можеше да се нарече най-красивото място в Париж. Въпреки че тук бих могла да си щамповам върху тениска всяка картинка, която си исках — само за четирийсет евро. Но откъде накъде някой ще иска да сложи на гърдите си гола снимка на Кейт Мос като онази на тениската, сложена на витрината? Столица на модата, как пък не!

— О, ето един, за който си спомням! — изчурулика внезапно Виржини.

— Добър ли е? — попитах. Надявах се. Молах се.

— Амиии, не — прехапа устни тя и вдигна очи от листа в ръката ѝ. — Това е магазин, наречен „Гаги“, в Монмартр. Не ти препоръчвам да ходиш там.

— „Гаги“ ли? Сериозно? Това нещо майтапчийско ли е?

— Не мисля. „Гаги“ е по-голям от „Мим“. Има си отделни магазини за бижута и за сватбено облекло, но и двата магазина не са онова, което търсиш — каза Виржини и приклепна до мен. — Съжалявам, трябваше да прегледам бележките по-рано. Какво ще кажеш да направим проучванията си онлайн?

Огледах се, отчаяно търсеца да се заловя за нещо, което бих могла да опиша. Нещо ми подсказваше, че заведението за бързо хранене „Флънч“ не е сред подходящите обекти. Ама какво е това? Хората наистина ли се хранят там? Боже господи! Имах чувството, че съм напуснала Париж и съм се озовала в седмия кръг на ада.

— Страхотна идея, обаче първо трябва да заредя лаптопа си — промърморих. Не можех да повярвам, че напълно забравих да се оглеждам за подобен магазин. Така буквално подлагах глава под гилотината на Сиси. — И сега е колко — приближава пет? Значи с мен почти е свършено.

— Разполагаме и с утре — отбеляза Виржини, полагайки усилия да ми вдъхне кураж. — А може би и малко от съботата?

— Утре е рожденият ден на Алекс — поклатих глава аз. — Обещах му да прекарам деня с него. Но може би в събота. Имам среща с една моя приятелка за обяд, но въпреки това ще имам малко време. Освен това нямам право да те моля да работиш и в събота.

— Но аз искам да помогна! — възкликна весело момичето. — И се притеснявам, че няма да можеш да се справиш в Париж без мен!

— За това вероятно си права — признах с известно облекчение. — Стига да си сигурна, че нямаш нищо против.

— О, не! — извика, скочи на крака и ми подаде ръка, за да се изправя. — Аз искам да помогна!

— Никакви велики планове за уикенда? Никакви срещи със страстни гаджета? — попитах за всеки случай. Не че се притеснявах особено, разбира се. Щом иска да помага, да помага — не възнамерявах да я спирам. Защото аз бях само на косъм от отлагане и на рождения ден на Алекс, и на обяда с Луиза, и на фестивала, та дори и на Коледа, само и само да завърша тази статия.

— Изцяло съм на твое разположение — обеща Виржини. — Обаче смятам, че за днес няма да можем да намерим нищо друго. Затова предлагам да отидем у дома и да те направим неотразима за партито. Магазините вече започват да затварят, а аз имам страхотни идеи за косата ти!

— Добре, да вървим.

Знаех кога да призная поражението си. А и наистина държах да изглеждам неотразимо на партито.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— О, господи! — Стоях пред огромното огледало в дома на Виржини и не можех да повярвам на онова, което виждам. — Това аз ли съм?

— Разбира се! — плесна щастливо с ръце Виржини, а след това грабна четката за руж и се приближи до мен. — Харесва ти?

Знаех, че е крайно невъзпитано да стоя и да се съзерцавам със зяпнала уста, но имах чувството, че е изминала цяла вечност, откакто за последно се бях чувствала толкова красива. След като ме бе слушала два дена подред да оплаквам загубата на пресата си за коса, Виржини буквално отговори на молитвите ми, като извади от чекмеджето на тоалетката си такава. Обаче косата ми права ли беше? Не, разбира се. По някакъв неразбираем за мен начин сега се бе превърнала в меки, нежни вълни, които подскачаха по раменете ми, а що се отнася до грима, никога не бях имала по-хубав. Виржини може и да не беше робиня на модата, но пък бе надарена от Бога с невероятно точна ръка и повече грим, отколкото имаха и в „Блумингдейлс“.

— А роклята, тя е перфектна! — отсече тя, отстъпи и ме огледа доволно. — И сините обувки пасват на котката. Значи така е трябвало да бъде!

— Чувствам се много странно като ми ги даваш назаем — промърморих, завъртях се пред огледалото и се надигнах леко на пръсти, за да видя отново яркочервените им подметки. Тя ми имаше такова доверие, че да ми даде назаем лубутенки? Последният човек, който го бе сторил, многократно съжалява. — Знам, че са много скъпи!

— Бяха ми подарък и никога не ги нося — махна с ръка Виржини, сочейки леките пантофки на краката си. — Затова ще се радвам, ако ги носиш. Те са идеални!

— Ама аз ще ги очукам, сигурна съм! — смръщих се аз, разкъсвана между желанието си да нося красивите обувки и картината как само три минути, след като съм излязла от апартамента на

Виржини, красиво облепеният с кожа ток попада между две плочки на тротоара.

— Настоявам! — отсече Виржини и се отдалечи от огледалото, отказвайки да обсъжда въпроса повече. — Ти си толкова по-хубава от Солен!

Погледнах към лицето от огледалото, което изобщо не ми се стори по-хубаво от роклята. И отбелязах смръщено:

— Не съвсем. Но мисля, че поне за тази вечер ще мога да я бия.

— Искаш да се биеш с нея? — възкликна Виржини и сбърчи притеснено чело. Ако не престане да го сбръчква така, скоро ще има нужда от ботокс.

— Не мисля, че ще се стигне чак дотам — засмях се аз и взех чантата си.

Макар да не мога да отрека, че вариантът за силен удар (по възможност по лицето) не ми е минавал през ума. Солен може и да бе по-сексапилна от мен, по-готина от мен и да е имала всевъзможни страстни преживявания с моето гадже, но бях абсолютно сигурна, че в бой с голи ръце победителката ще бъда аз. Та тя беше крехка вейка, а аз — стабилен клон. А може би дори и як ствол на нейния фон.

— Е, готова съм — отсякох, като се стараех да не си пипам косата от страх да не разваля прическата си още преди да съм напуснала апартамента на Виржини. — Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш?

— Не, не мога — смръщи се тя и започна да навива дългия кабел около изстиналата преса за коса. — Обещах да се срещна с едни приятели. Но ти и Алекс ще се забавлявате?

— Стискай палци да се обади! — Проверих телефона си поне за петнайсети път тази вечер. Нищо. — Казах му да ме чака в хотела малко по-късно, но не съм сигурна дали телефонът ми работи добре.

Съществуваше известна възможност това да е истина. Но още по-голяма бе възможността никой да не иска да говори с мен. Защото не само Алекс бе този, който не ми отговаряше — Джени също не ми бе отговорила на имейла. С други думи, всички факти като че ли сочеха, че моите приятели са ми обърнали гръб.

— Ще се обади! — предрече Виржини. — И когато те види, ще ти каже, че си много красива! Искаш ли да му се обадиш от моя телефон? — предложи тя една очукана стара слушалка.

— Няма проблем. Аз наистина само ще се отбия, за да ги поздравя, и ще си тръгна. — Погледнах се за последен път в огледалото — за всеки случай, а после се обърнах, като позволих на Виржини да ме пръсне с нейния парфюм и да ме прегърне. — Окей, готова съм! — отсякох.

— Таксито вече те чака долу — поясни домакинята ми. — Изглеждаш твърде хубава, за да се возиш на метрото.

— Ти си истински ангел! — прегърнах я лекичко аз и се насочих към вратата. — Много ти благодаря!

— Няма защо! — хукна след мен тя, за да ме изпрати. — Просто съм много щастлива, че мога да работя с теб, Анджеела! За мен е истинска чест!

О, боже! Тъкмо бях решила, че съм я отказала от това преклонение!

* * *

Изчаках цели осем минути пред апартамента на Солен, преди да се реша да вляза. Няма значение колко страхотна ме бе изкарала Виржини (и в продължение на десет минути в таксито аз наистина си вярвах, че е така), сега просто не исках да влизам. Държа се като пълна глупачка. Защо, за бога, стоя пред апартамента на бившето гадже на моето гадже, когато сега можех да съм на вечеря с него? И защо съм облечена с рокля с огромна котка отпред? Вече държах телефона си в ръка в готовност да изпратя ново съобщение на Алекс, когато от срещнатата страна на улицата някой извика името ми.

— Хей, Анджеела! — Към мен вървяха Крейг и Греъм.

По дяволите! Край с плановете ми да се измъкна оттук.

— Здравсти — помахах им унило и върнах телефона обратно в чантата си. Очуканият кафяв Марк Джейкъбс не си вървеше особено с новата ми сива копринена рокличка, а още по-малко — с лубутенките в бебешко синьо, които взех назаем от Виржини, но никога не вреди да си имаш под ръка някое произведение на Марк.

— Чакаш Алекс ли? — запита Крейг, пъхна в устата си ментово бонбонче и едва тогава предложи и на нас. — Но не мисля, че ще се появи.

— Ами, не — отговорих, приемайки бонбончето, като междуременно се опитвах да намеря подходящо за мъж обяснение относно това, защо съм на партито на бившето гадже на моето гадже, което съм срещала два пъти през живота си. Без вече споменатото мое гадже. — Той няма да успее да дойде, но тъй като обещах на Солен да дойда, та реших просто да се отбия и да я поздравя.

Крейг ме изгледа сащисано.

— А после ще си тръгна — допълних.

Греъм ме изгледа още по-сащисано.

— И ще се видя с Алекс — завърших.

— Солен те е поканила? — осмели се да се обади Греъм и ми отвори вратата, за да вляза. — На купона?

— Да — кимнах, докато влизахме в асансьора. Крейг натисна бутона, за апартамента на последния етаж. Ама, разбира се. Къде другаде да живее Солен! — Снощи се видяхме, говорихме и тя каза непременно да се отбием с Алекс, за да се запознаем с приятеля й, обаче на Алекс нещо не му допадна тази идея.

— Нищо чудно — изсмя се подигравателно Крейг. — Кой ще се чувства приятно, когато...

— Крейг, човече, не мисля, че Анджела иска да слуша за всичко това — прекъсна го безапелационно Греъм. — Между другото, Анджи, изглеждаш прекрасно! Страхотна рокля! — допълни, хвана ръката ми и я стисна лекичко.

Скъпият Греъм!

— Аха. Ама това отпред котка ли е? — огледа ме от глава до пети Крейг. — Сигурен съм, че вече съм ти го казвал, но все пак ще повторя: имаш страхотни крака, Анджи! Направо убиец!

И не толкова скъпият Крейг.

— Сигурна ли си, че не предпочиташ просто да се измъкнеш, а? Да бъдеш с Алекс? — попита Греъм. — Така де, няма ли да бъде малко странно да...

— Наясно съм, че между нея и Алекс е имало някаква кратка забегка — изрекох, като се постарях да не се задавя от тези думи. — Обаче снощи тя беше много мила с мен, а и сега си има ново гадже и всичко останало. Затова реших, че би било забавно да се отбия на купона й.

— Тя ти каза, че са имали кратка забегка? — изгледа ме ококорено Крейг. — Брей!

— Защо, не е ли било забегка? — Този въпрос беше отправен към Греъм, който обаче си бе лепнал абсолютно неразгадаемо изражение. — Хубаво де, тогава какво е било?

Преди който и да е от двамата да успее да отговори, вратите на асансьора се плъзнаха и ние се озовахме право в апартамента на Солен. И беше възхитително! Стиснала здраво ръката на Греъм, аз буквално онемях от гледката на красивия френски прозорец точно пред мен. Беше точно като в апартамента на Алекс, само че вместо високите небостъргачи на Манхатън отгук се виждаше цял Париж. Нямах представа колко етажа сме изминали, докато стигнем дотук, обаче панорамата беше фантастична. Яркото синьо небе вече потъмняваше над сградите в бяло и сиво, които се редяха по бреговете на Сена, разделени от широки булеварди и изпълнени със зеленина площи. Реката беше точно под нас, Лувърът — почти насреща, а когато се загледах напред, забелязах и Парижката „Света Богородица“ — Нотрдам. Интериорът на апартамента бе не по-малко впечатляващ. Снежнобелите стени бяха изпъстрени с черно-бели снимки — някои на Солен и нейната група, други — на групи, които не познавах, две — на познати на мен състави. Но нито една на Алекс.

Спираловидна стълба точно в средата на огромното помещение отвеждаше горе към мецанина, където видях два огромни кремави дивана от двете страни на ниска масичка за кафе. Три канапета в същия стил изпълваха основната част на апартамента и на тях забелязах множество красиви хора. Осъзнах, че вече твърде дълго се вирам във всички тях.

— Анджела, искаш ли нещо за пиене? — попита Греъм, без да пуска ръката ми. — Ела!

Введе ме навътре в препълнената зала, лавирайки между гостите. Всяка налична повърхност беше пълна с полупразни бутилки, пластмасови чаши, чаши за коктейли и купи със снакс, които като че ли бяха по-скоро за показ, отколкото за ядене. Очевидно това не беше първият купон, който организираше Солен. Не можех да не се запитам кой от присъстващите готини мъже тук е нейният нов приятел. Мнозина от тях приличаха доста на Алекс, но до един бяха бледи отражения на оригинала.

— Да ти кажа честно, мисля да се прибирам в хотела — отроних и пуснах ръката на Греъм. — Не се чувствам особено комфортно тук, а и утре с Алекс ни очаква голям ден. Неговата велика трийсетгодишнина.

— Страхотно! — кимна ми с разбиране Греъм. — Тогава ще те изпратя.

— Греъм, може ли да те питам нещо? — попитах, докато натисках бутона на асансьора. За мое огромно облекчение той веднага светна.

— Разбира се — съгласи се той, макар да не изглеждаше особено сигурен. — За какво става въпрос?

— Защо въобще си тук тази вечер? — попитах, облягайки се на стената, за да преместя центъра на тежестта от възглавничките на краката си. Може и да бяха най-добрите обувки в целия свят, но носенето на високи токчета никога няма да ми стане втора природа. — Имам усещането, че не си особено голям фен на Солен.

— Защото наистина не съм — призна си той. — Обаче ключих сделка с онзи идиот ей там. — И посочи с глава към посоката, където Крейг вече беше притиснал Мари до стената, блокирайки опитите ѝ за бягство с ръка. И двамата се смееха, но не знам защо останах с впечатлението, че Мари се смееше не толкова с него, колкото на него. — Разбрахме се тази вечер аз да дойда с него, за да може да се пробва с Мари, а утре той да дойде с мен по музеите и галериите.

— Ако трябва да бъда честна, нещо не схващам твоята полза от всичко това — промърморих и отместих очи от Крейг и Мари. Беше отвратително. Като в онези канали за дивата природа, в които хищник си играе със своята плячка, преди да ѝ налети. Не можех да повярвам как Крейг е могъл да си внуши, че тук е на своя територия. — Повече от ясно е, че сега не искаш да бъдеш тук и моля те, не ми казвай, че ще ти бъде много приятно утре да влачиш Крейг след себе си! Не ми прави впечатление на любител на музеите.

— Не е честно! Прозря подлия ми план! — засмя се Греъм, приведе се към мен и театрално прошепна: — Той буквално ще се побърка, гарантирам ти! Обаче това ще му бъде наказанието, задето хърка по време на целия ни полет дотук!

Разсмях се. А после се замислих. Съществуваше огромна вероятност да не искам да знам отговора на следващия си въпрос.

— А защо не харесваш Солен?

Усмивката от лицето на Греъм се изпари.

— Виж какво, Анджи, обещах на Алекс да не говоря за тези неща, но тъй като изглежда, че той наистина не ти е казал нищо особено за това, а и присъствието ти тук като че ли бе неочаквано, та...

— Та какво?

— Добре де, знаеш, че Алекс и Солен са били гаджета, нали?

— Естествено.

Дотук добре.

— Имам чувството, че той е поспестил голяма част от нещата, които се случиха между тях — промърмори Греъм, обърна се и пак натисна бутона на асансьора, който очевидно не идваше достатъчно бързо за неговия вкус. — Мисля, че много се уплаши, когато я видя тук. Ако щеш вярвай, но ние нямахме никаква представа, че и нейният състав е записан за фестивала. Сигурен съм, че ако знаехме, никой от нас нямаше да бъде сега тук.

— Значи не е свършило добре, така ли? Между тях двамата? — попитах.

Съществувахе ли добър отговор на този въпрос? Освен ако всичко не е приключило, когато Алекс една сутрин се е събудил, осъзнавайки, че е сънувал една приказно красива английска жена, която не знае кога да спре да задава въпроси.

— Не мисля, че е моя работа да ти разказвам за тези неща — простена Греъм и постави огромната си ръка на басист върху рамото ми. — Но ти не го мисли, Анджи! Между вас с Алекс всичко е прекрасно! А това тук е просто едно неочаквано... хммм... и аз не знам какво. Каквото и да е обаче, когато се върнем в Ню Йорк, от него няма да има и следа.

Кимнах. Той беше напълно прав. Ако не бяхме дошли в Париж, нито едно от тези неща нямаше да се случи, а щом се приберем в Ню Йорк и двамата с Алекс се съберем да живеем заедно, всичко ще си бъде така, както винаги си е било. Защото аз бях прочута със способността си да обръщам гръб на нещата. По дяволите! Защо въобще дойдох тук? Защо, защо послушах гласчето в главата си, а не нечий друг, по-разумен глас? Ето какво става, когато Джени Лопес я няма до мен, за да ме съветва. Следователно това бе изцяло нейна грешка.

Най-накрая асансьорът звънна тихичко, съобщавайки за пристигането си. И аз се зарадвах толкова много, че мога да си тръгна, че се усмигнах — за първи път, откакто излязох от таксито преди няколко минути. И въобще не я забелязах да идва.

— Греъм! — препречи пътя ни Солен, понесла две чаши бира, и го дари с обичайните си целувки по бузите. — И, Анджеела! Радвам се, че си тук! Роклята ти е разкошна!

Усмивката почти напусна лицето ми, докато се чудех дали комплиментът е искрен или не.

— И колко красиви обувки! — допълни, като ни подаде чашите. — На твоя фон се чувствам като просяк.

Солен беше боса. И облечена в черни дънки и дълга черна тениска. Точно с каквото бях облечена и аз през целия ден, а не с копринена рокля за шестстотин евро с котка отпред и взети под наем дванайсетсантиметрови токчета. Почувствах се като пълна идиотка.

— Апартаментът ти е много красив — промърморих и отстъпих няколко крачки назад, обаче Солен ни върна обратно в гостната си. — Даже разкошен.

— О, благодаря — изрече небрежно тя, посочи едно от канапетата и буквално ме натисна да седна в него и стоя, докато не се увери, че съм седнала. Дали ще мога някога да се науча да пазя равновесие в обувки за големи момичета? — Греъм, би ли ми донесъл нещо за пиене, ако обичаш? Например червено вино?

Греъм погледна мен, после Солен, а след това пак мен.

— Всъщност аз тъкмо се канех да изпратя Анджеела и да ѝ помогна да си хване такси — изрече и ме вдигна отново на крака. — Алекс е планирал романтична вечеря за нея и затова тя трябва веднага да си тръгне. Също и аз.

— Така ли? — възкликна Солен и пак ме бутна на дивана.

— Така ли? — изгледах го.

— Ами да. Само дето трябваше да бъде изненада — отсече Греъм, взе чашата бира от ръката ми и я постави на масичка зад гърба си.

— Тогава аз ще извикам такси за Анджеела — отсече Солен, стисна ръката ми и ми се усмигна широко. — На улицата трудно можеш да си хванеш такси. Това е Париж, не Ню Йорк.

Греъм си сложи квадратните слънчеви очила и ме избута лекичко, така че да седне до мен. После рече:

— Би било страхотно. Веднага, ако обичаш.

— Телефонът е горе, точно до червеното вино — отговори Солен, като пак ме заля с усмивката си. — Можеш да ми го донесеш.

Макар и крайно неохотно, Греъм се откъсна от мен и буквално хукна нагоре по стълбите. Солен се загледа след него и се засмя тихичко.

— Много е смешен, милият — отбеляза и се отпусна на канапето до мен. — Понякога много ми липсва.

— Имала си много турнета с Греъм ли? — попитах, като се стараех да не се чувствам като пълна идиотка с това свое суперофициално облекло.

— И по турнета, и когато живеехме заедно — отговори небрежно тя. — Но сега изглежда различен. Може би не толкова щастлив.

— Когато сте живели заедно ли? — Вече бях започнала да събирам две и две и като че ли не останах много доволна от онова, което показваха сметките. — Живяла си с Греъм?

— За малко — отговори и започна да навива един кичур от леденорусата си коса около пръста си. — Той напусна тогавашния си приятел и се премести да живее при мен и Алекс. Но беше за не повече от два-три месеца.

Ясно. Естествено. Значи се преместил при нея и Алекс за около два-три месеца.

Когато тя е живеела с Алекс.

Когато тя е живеела с моето гадже.

— Толкова много ми липсва Бруклин! Кажете ми, откога живееш там? — запита тя.

— Аз... ами... аз живея в Манхатън — изфъфлих и докопах бирата си.

— Алекс се е преместил в Манхатън? Продад е апартамента си? С красивата гледка? — запита Солен, докато сплиташе кичур коса, внимателно отделен от елегантно оформеното ѝ птиче гнездо. — Никога не бих повярвала, че ще го напусне.

— Не, той си е все така в Бруклин, в Уилямсбърг — отговорих, но си дадох сметка, че наистина трябва внимателно да обмислям

думите си. Защо говоренето трябва да бъде такъв проблем? Защо дишането трябва да бъде такъв проблем? — Ние не живеем заедно.

— О, значи не е сериозно? — възкликна тя, но една идея побързо за моя вкус. — Между теб и Алекс?

— Не, сериозно е — побързах да я опровергая аз със същата скорост. — Абсолютно сериозно е. Когато се върнем в Ню Йорк, ще се преместя при него.

— Това е добре — изрече Солен и се загледа в мен, докато гълтах бирата си. — Дълго време се чувстваше много наранен. Което, разбира се, беше по моя вина. Затова сега много се радвам, че е открил теб.

— Той е бил наранен? — повторих, без да съм много сигурна дали това е въпрос или не. Къде, по дяволите, се бавеше Греъм?

— Да, знам, сигурно ме мислиш за ужасен човек, Анджела — прошепна тя, пушна косата си и пое (вече празната) чаша от ръката ми. Постави я внимателно на масичката и хвана ръцете ми. Не можех да не забележа, че макар ръцете ѝ да бяха миниатюрни и меки, има мозоли на същите места, на които имаше и Алекс. — Просто тогава все още не бях готова за семеен живот. А Алекс нямаше търпение да се ожени, да си има бебета... Тогава бях твърде млада, далече от дома. И бях много объркана. Но сега си давам сметка, че допуснах огромна грешка. Никога не съм искала да разбивам сърцето му!

А аз никога не съм искала да разбивам носа на когото и да било.

Солен не е имала „забелка“ с Алекс. Двамата не са били просто гаджета.

Тя е била голямата му любов.

Тя е бившата, която му е изневерила с най-добрия му приятел.

— Анджела, моля те, щом Алекс не иска да дойде тук, разбирам, но се надявам да му кажеш, че много съжалявам — простена тя и по бузите ѝ се претърколиха две огромни сълзи, набраздявайки порцелановобялата ѝ кожа с черни ивици. — Той все още отказва да разговаря с мен, а това беше толкова отдавна! Преди бяхме много щастливи, а сега ми е тъжно, че не можем да бъдем поне приятели!

Отказах се да чакам Греъм и сама издърпах ръцете си. После се изправих и казах:

— Съжалявам, Солен, но не мисля, че е моя работа да се занимавам с това.

Тя кимна, ридаейки, и обори глава на гърдите си.

Това, че не разбих главата ѝ с обувката си, бе най-цивилизованото нещо, което някога съм правила. Кое не означаваше, че не се борех отчаяно с неистовото си желание да сваля от краката си една лубутенка и да изиграя главния си коз, но нещо ми подсказваше, че в случая поне аз трябва да се държа като голям човек. По изключение. Нали в крайна сметка такива ми бяха намеренията по принцип, когато реших да дойда на този купон?

Оставих я на канапето и се насочих към асансьора толкова бързо, колкото можех на високите си токчета. Очите ми горяха само една идея по-малко от възглавничките на ходилата ми. Удрых ли, удрых бутона, докато накрая асансьорът не благоволи да се появи.

— Анджела! — изкрещя Греъм над главите на хората, които вече изпълваха апартамента. — Много съжалявам! Крейг ме забави, не можах да намеря нито телефона, нито виното, и... Господи, добре ли си?

Кимнах, задържайки вратата на асансьора. А после простенах:

— Но вероятно щях да се чувствам по-добре, ако не бях научила, че Алекс и Солен... При това от нея...

— Може би — започна да примигва неловко Греъм. — Много съжалявам, Анджи! Но все пак това е история! Беше много отдавна. И вече няма никакво значение.

— Хмммм — отговорих, докато влизах в асансьора. — Да бе.

Красноречието ми открай време ме е удивлявало.

— Извиках такси. Вече би трябвало да е долу — каза той, като задържа вратата. — Може ли да слеза с теб?

— Ами, мисля, че имам нужда от пет минути насаме със себе си — отговорих. Това бе най-дипломатичният начин да му кажа да се разкара, който успях да измисля.

Но когато излязох навън, там нямаше никакво такси — нито пред сградата, нито някъде по улицата. Започнах да крача напред-назад, а после се облегнах на стената и се вторачих напред в реката. На другия бряг кулите на Нотрдам все още бяха огрени от лъчите на залеза. Бяха разкошни, но точно толкова плашещи. Запитах се дали Солен не се качва по тях през нощта, за да се разхожда наоколо. Или може би виси от ръба като един от гаргойлите водоливници. Само дето по изключение тя бе красив водоливник, който, виждате ли, решил да

разбие сърцето на моето гадже, а сега очаква от нас да станем най-добри приятелки. Кучка!

На този свят имаше само един човек, който би могъл да оцени яростта ми в този конкретен момент. Разрових се в чантата си, открих телефона си (батерията му беше към края си) и натиснах първия бутон за бързо набиране.

— Джени Лопес — отговори тя още на първото позвъняване. Добре че нямаше навика да поглежда кой я търси, преди да отговори. Или както там човек отговаря на айфон.

— Джени, аз съм — изрекох бързо, твърде изненадана да доловя и няколко сълзи в гласа си. — Може ли да поговорим, ако обичаш?

— Анджи, съжалявам, но точно сега не мога — изрече тя. Звучеше напрегнато, но не и ядосано. — Имам да разрешавам тонове проблеми, така че ти ще трябва да почакаш.

— Ама аз навлизам в нещо като криза и... — започнах. Ако успея да започна да плюя кучката достатъчно бързо, тя няма да може да ми устои и ще ме изслуша.

— Нека позная — прекъсна ме тя. — Така. Или Алекс се държи като идиот, или си прецакала работата с „Belle“. Кое от двете?

Аууу! Ама аз наистина не разполагах с отговор на това. Нямах усещането, че ще бъде особено впечатлена, ако ѝ отговоря, че проблемът е по малко и от двете.

— Извинявай, но точно сега наистина не мога — продължи Джени. — Ще ти звънна по-късно.

— Ама, Джени... — опитах се да я спра аз. Но като че ли идеята ми не беше особено добра.

— Както вчера ти нямаше време да говориш с мен и не приемаше повикванията ми, така сега и аз нямам време да говоря с теб. Оправяй се сама с твоята криза. Аз си имам работа!

И ми затвори телефона. Наистина ми затвори!

Пак се вторачих в кулите на Нотрдам. Някакви шансове за божествена намеса? Очевидно не. Може би защото кракът ми никога не бе стъпвал в църква, освен ако не бях сигурна, че ще ми бъде сервирана торта, меню от минимум три блюда и безплатни напитки.

Едва издържах на изкушението да не запя на глас една от главните песни в „Клетниците“ — „Съвсем сама“. Загледах се пак в телефона. Нямах представа на кого друг бих могла да се обадя. Не бих

могла да се справя с лесно паникьосващата се Луиза, а и без това след два дена щяхме да се видим. Ерин сигурно ще ми каже, че съм допуснала огромна грешка, като не съм изпълнила коронния си номер с обувката върху главата на Солен. А с други хора от Ню Йорк просто не ми се говореше. Няма нужда да знаят приливите и отливите в сексуалната история на Алекс. И трагично забравях единствения човек, който не би имал нужда от увод, за да го запозная с тази история. Нямаше как Алекс да не е запознат с детайлите.

Натиснах втория бутон за бързо набиране и го зачаках да иззвъни. И веднага се включи на гласова поща.

— „Здрасти, аз съм — започнах, като тръгнах към моста, по посока на катедралата. Не може все някъде да не зърна такси, нали? — Връщам се към хотела. Съжалявам, че днес се държах като пълен идиот. Но за това е виновен Париж — толкова е красив, че не ми позволява да разсъждавам трезво. Освен това от понеделник не съм хапвала хотдог и мисля, че липсата е повлияла на мозъка ми. Надявам се да успея да се върна колкото е възможно по-скоро. Или ти можеш да ми се обадиш и да се срещнем някъде. Добре де, каквото решиш. Обичам те!“

Затворих и се постарях да си повярвам, че той е под душа и се гласи за мен. След това се посветих на мисията по намирането на такси. Съвсем сама. Преструвайки се, че той е до мен.

Хлъц.

* * *

Един час и няколко пришки по-късно докуцуках във фоайето на хотел „Маре“ в невероятно жалко състояние. Бледосивата коприна може и да изглежда прекрасно на витрината на магазина или на някой адски стилин коктейл, но след час лудо обикаляне из непознат град в жежка августовска вечер, тя надали можеше да се нарече най-изящния тоалет, подходящ за една дама. От друга страна, бяха налице силни доводи в полза на тезата, че аз трудно мога да бъда определена като дама. С изключение на факта, че не бях ударила яка плесница на Солен, което идваше да докаже колко резервирана мога да бъда понякога. В мига, в който се вмъкнах през плъзгащите се врати,

отвеждащи към рецепцията, аз се хвърлих в най-близкия стол — този път огромен, мек фотьойл в червено кадифе, и поведох битка с тъпичките каишки на лубутенките на Виржини. Майната му на прочутото майсторство.

— Ооо, мамицата му мръсна! — извих жалостиво и отпуснах глава на колене. Не можех да направя и крачка повече с тези уреди за мъчения, бетонирани за краката ми. Нищо че бяха красиви уреди за мъчение.

— Мадам? — обади се нечий глас от другия край на помещението.

— Мадмоазел! — изревах в отговор. Ама колко пъти, наистина, да го повтарям?!

— Мадмоазел, мога ли да ви помогна с нещо, моля?

Вдигнах глава и зад плота на рецепцията зърнах моя добър приятел Ален. Заедно с вече така познатото си загрижено изражение този път носеше и сако, и раница.

— Не съм пияна! — побързах да го успокоя. Не че щеше да ми повярва. — Просто ми се наложи да се върна пеша от едно парти и изобщо нямах представа къде вървя, и макар че си имам карта, не ме бива много с картите, и непрекъснато се бърках с вашите френски „ляво“ и „дясно“, и батерията на телефона ми свърши, и нямам зарядно, и...

— Искате ли да заемете от нас едно зарядно? — извика той, очевидно много щастлив, че има идеален повод да ме прекъсне. — Имаме много видове. Може ли да видя телефона ви, моля?

Подадох му моето блекбъри, невероятно бясна на себе си, че досега не се сетих да попитам на рецепцията.

— Много ви благодаря — промърморих, най-сетне успяла да се освободя от оковите на лубутенките. Запристъпвах боса след него и продължих: — Вие наистина сте невероятен! Точно като приятелката ми Джени, когато се запознах с нея и тя имаше всичко в малкия си офис в хотела.

— *Е воала!* — подаде ми триумфално Ален изрядно навито зарядно устройство за блекбъри. И като че ли леко се усмихваше. — Мога ли да ви бъда полезен с нещо друго?

— Не и ако не разполагате с някой супертаен пътеводител за потайностите на Париж — или със зарядно за лаптопа ми.

— Съжалявам, но такова нямаме — отвърна Ален, но за всеки случай надникна пак в чекмеджето си. — Но в Париж има много магазини за компютри.

— Да, знам, обаче лаптопът ми е „Мак“ и приятелката ми предположи, че няма да бъде много лесно да намеря зарядно точно за този модел — поясних, стараяйки се да не обръщам внимание на горенето на краката си, за да успея да проведа поне един нормален разговор с Ален. Колко жалко, че живее в Париж. Джени щеше да бъде във възторг от него. Висок, рус, с яркосини очи и абсолютно отдаден на изкуството на рецепциониста. Освен това ужасно красив, обаче аз си бях взела своя дял проблеми с хотелски служители поне за два живота. Затова трябваше да стоя далече от този готиняга. — Но ще си отдъхна, ако поне телефонът ми заработи нормално.

— Наблизо има един магазин, който предлага специално продукти на компанията „Епъл Макинтош“. Сигурен съм, че ще могат да ви помогнат — предложи Ален, взе една карта на града от бюрото си и очерта един наистина много кратък маршрут. — Освен това мисля, че вечер работят доста до късно.

— Това е страхотно! Много ви благодаря! — възкликнах, вторачена в картата. — Може би са го отворили, докато Виржини е била в Ню Йорк и затова не го знае.

— Сигурно — кимна той и метна отново раницата на рамото си. — За днес смяната ми приключи, но ако има още нещо, с което можем да ви помогнем, моля, не се притеснявайте да се обръщате и към колегите ми!

— Направо брилянтно! Отново ви благодаря! — промърморих, докато пристъпвах леко от крак на крак върху студения мраморен под. Е, поне в случая този хлад ми идваше добре дошъл. — Ще върна зарядното утре сутрин.

— Разбира се — кимна Ален и този път си позволи истинска усмивка. — Приятна вечер!

— И на вас! — рекох и отстъпих от него. — И Ален... хммм... много се извинявам за състоянието си онази вечер.

— Няма защо, *мадмоазел!*

— Е, благодаря!

Значи ме нарече *мадмоазел!* Крайно време беше!

* * *

— Ехооо, Алекс! Върнах се! Съжалявам, че се забавих толкова — разкрещях се още пред вратата, докато отключвах. — Кълна се, че за нищо на света няма да напусна тази стая, освен ако не съм с човек, който знае къде отива или съм си извикала предварително такси!

Обаче стаята беше празна. Алекс го нямаше.

— Алекс? — извиках повторно, докато палех лампите. — Да не си в банята?

Не беше и в банята. Дръпнах завесата на душа — за всеки случай, може пък да се е скрил там. После се тръшнах на леглото наполовина щастлива, че вече не ми се налага да стоя на крака, и наполовина притеснена заради отсъствието на Алекс. Беше почти десет, аз трябваше да се прибера преди повече от час, а наоколо не се виждаше никакъв знак от него — нито бележка, нито телефонно съобщение, нито нищо. Пъхнах зарядното в блекбърито си, включих го и зачаках на екрана да се появи иконката на батерията.

— Хайде де! — подканих го нетърпеливо. Нищо. — Мътните го взели!

Натиснах бутона за бързо набиране с надеждата да се свържа с Алекс, но телефонът отказваше да осъществи връзка. Вероятно още не беше набрал енергия в батерията си. Реших да почакам. Оставих телефона на нощното шкафче, измъкнах се от роклята и се изпънах на леглото. Ще се върне, няма къде да отиде. Греъм и Крейг са у Солен, така че няма как да бъде с тях, а и Греъм щеше да ми остави някакво съобщение, ако Алекс внезапно се е озовал на онзи купон. Защото просто нямаше къде другаде да отиде. Затворих очи за момент с надеждата, че краката ми ще спрат да пулсират поне за малко, стомахът ми ще престане да къркори и главата ми ще забрави да ме боли. Чаршафите бяха толкова приятни и хладни, леглото — толкова меко! Но си казах, че не мога да си позволя да заспя. Протегнах се към нощното шкафче, напипах дистанционното и включих телевизора. Даваха епизод от „Анатомията на Грей“, но с много шумен превод. Оказваше се, че независимо на какъв език ги слушах, определени сцени си оставаха все така тъмна Индия за мен.

— Хайде бе! — подканих героите от екрана. — Вземете най-сетне някакво ясно решение!

Протегнах ръка към телефона си, но само успях да го съборя на пода. Тапетът се бе появил, но все още нямаше никакъв сигнал. Поразклатих го, но все така нищо.

— Хиляди мълнии! — промърморих, оставих телефона обратно на нощното шкафче и се претърколих отново по гръб. Алекс ще бъде тук всеки момент, вероятно с някаква храна за вкъщи. А на мен вертикалната поза за днес ми стига. Даже би било цяло чудо, ако съм будна, когато се прибере...

* * *

Нямах представа колко време бе минало, откакто съм заспала, но когато отворих очи, в съзнанието ми още се въртеше някакъв сън как имам спешна нужда да посетя тоалетната, обаче всички тоалетни се оказаха заети с копия на Солен, а аз исках едновременно и да отида до тоалетната, и да продължа да спя под чаршафите по бельо. Телевизорът беше изключен, лампите — изгасени, обаче Алекс не беше в леглото до мен. Седнах и зачаках очите ми да се адаптират към мрака — само дето първо ми се налагаше да ги изтръгна от лепкавата хватка на спиралата. Но по едно време нуждата за тоалетната стана толкова силна, че се притесних да не се подмокря. Затова скочих от леглото и закуцуках към тоалетната. Бутнах вратата и се изпишках в тъмното. После измих ръцете си и тръгнах да се връщам в спалнята. Ала не бях изминала и три крачки, когато се спънах в нещо, намиращо се на средата на пода, и полетях директно към ръба на леглото.

— Мамка му! — изпищях и лицето ми се стовари право в ъгъла на таблата. По лявата ми скула плъзна някаква странна топлина. Поставих студената си ръка и зачаках острата болка да премине в глухо пулсиране. — Маmicата му мръсна! — повторих през стиснати зъби и заопипвах в тъмното, за да проверя кой бе виновникът за този мой инцидент. И когато единственото ми отворено око се адаптира към полумрака, осъзнах, че това е чифт маратонки. Маратонките на Алекс.

— Анджела? — обади се гласът на Алекс от един от тъмните ъгли на стаята.

— Алекс? — изломотих аз от пода.

Светна лампа и разкри цялата жалка сцена. Алекс се бе свил в един фотьойл в другия ъгъл на спалнята, все още облечен с дънки и тениска, а аз лежах върху килима само по сутиен и бикини. Около глезените ми се бяха увили връзките на чифт маратонки, а до ръката ми се събираше локвичка кръв. За щастие — не върху килима. За нещастие — върху чисто новата ми, неприлично скъпа нова копринена рокля.

— Какво правиш там? — промърморих. Гласът ми звучеше странно и носово, а умът ми изобщо не бе в състояние да асимилира ставащото. Защо Алекс е в онзи фотьойл? И защо аз съм на пода? Пак? — Какво стана?

— Какво ще кажеш да започнем с почистването на окървавения ти нос? — предложи той, разгъна краката си и се озова до мен още преди да бях успяла да освободя глезените си от връзките на неговите маратонки. — За бога, Анджела! Ще трябва да ти сложа вече звънче! Какво правиш?

— Станах да пишкам — простенах, докато той повдигаше брадичката ми и смъкваше ръката ми от бузата ми. — А ти защо беше във фотьойла? Къде беше?

— Нека първо те приведем в приличен вид — каза той, подхвана ме през кръста и ме вдигна на крака. С другата си ръка отметна косата от очите ми.

Приседнах на ръба на ваната и се вторачих в окървавените си ръце, докато Алекс топеше една хавлиена кърпа в студена вода и почистваше лицето ми.

— Утре окото ти със сигурност ще е посиняло — промърмори, приклепнал пред мен. — Добре че поне носят ти не е счупен.

— Сигурен ли си? — простенах и се постарях да не се дърпам, докато ме почистваше. — Защото се усеща като счупен.

— Чупила ли си го досега?

— Не.

— Тогава откъде знаеш? Да, ударила си го, но не е счупен.

— Усещам го като счупен — промърморих и се постарях да не си спомням за разни инциденти от миналото, когато може и да съм, а може и да не съм чупила ръцете на хората.

— Когато човек е бил на турне с Крейг в продължение на шест месеца, няма начин да не се научи да разпознава счупения от здравия нос — заяви Алекс и замени подгизналата от кръв кърпа с чиста. — Не искам да си спомням колко пъти съм го почиствал. Хайде, ела да те сложа в леглото.

Изправих се неуверено и се оставих на Алекс да ме отведе обратно в леглото. Той измъкна отнякъде обикновена риза, облече ми я и закопча няколко от предните копчета. После извади два адвила и ги постави в ръката ми.

— Сега ще ти донеса вода — каза, бутна ме внимателно да седна на леглото и изчезна обратно в банята.

През не особено добре отворените си очи забелязах проблясващия дисплей на часовника върху нощното шкафче. Беше малко след два през нощта.

— Алекс? — извиках, колкото можах, и усетих как в слепоочието ми сякаш забиха шиш, който излезе някъде в главата. Ооох!

— Да? — отговори той, незнайно как озовал се пак до леглото, подаващ ми чаша с вода.

Изгълтах обезболяващите с глътка от чашата, която ми държеше Алекс. Очевидно не можеше да я повери в ръцете ми. Което, предвид обстоятелствата, беше абсолютно разбираемо.

— Минава полунощ. Честит рожден ден.

— Благодаря — прошепна той. — А сега се опитай да поспиш.

— Окей — прошепнах в отговор, изпълнена с чувство за нереалност. Което не се дължеше изцяло на инцидента с ръба на леглото. Алекс изгаси лампата и го чух как си събува дънките.

— В леглото ли идваш? — попитах, сляпа като прилеп.

— Да — отговори той и го усетих как се тръшва в другия край.

Изпълнена с облекчение, аз се опитах да се претърколя, обаче болката в дясната страна на лицето ми не ми позволи. Изчаках секунда Алекс да се сгуши до мен. Не го направи. Протегнах ръка, напипах рамото му и плъзнах пръсти надолу към неговите. Когато ги усетих, ги стиснах лекичко. Той обгърна ръката ми с неговата, но не стисна пръстите ми. Вместо това чух тиха въздишка, и усетих как тялото му се отдръпва леко от мен, обръщайки се към прозореца. Вторачих се със здравото си око в тавана и се опитах да овладее дишането си. Ама че начало на рождения му ден!

ДЕСЕТА ГЛАВА

— О, боже! Какво се е случило с лицето ми? — простенах на следващото утро. Отворих дясното си око, обаче с лявото нещо не се получи. Алекс стоеше до прозореца по боксерки и тениска, с гръб към мен. — Да не би да съм се опитала да отнема питието на Линдзи Лоън или нещо подобно?

— Не си ли спомняш? — попита той и се обърна към мен с подобие на усмивка. Забелязах, че в предната част на тениската му има огромно засъхнало петно кръв — За бога, Анджела! Оставям те сама — забъркваш се в неприятности. Водя те с мен — пак се забъркваш в неприятности! Тази нощ се спъна в нещо на пода.

Мозъкът ми все още не бе в състояние да обработи случилото се от последните двайсет и четири часа, но нещо ми подсказваше, че тази крива усмивка е добър знак.

— Така ли? — надигнах се в леглото и приседнах. Алекс се приближи с чаша вода в ръка и приседна на ръба до мен.

— Точно така — кимна, взе шишенце с адвил от нощното шкафче и изсипа в ръката си две таблетки. — Наистина ли не си спомняш?

Огледах се бавно и спомените ми започнаха да се връщат. Поех таблетките, глътнах ги и кимнах.

— Аз съм просто една непохватна крава.

— Грешката беше моя. Не трябваше да оставям маратонките си в средата на стаята. Съжалявам! — Пое ръката ми, обърна я и прокара показалец по кървавата следа. — Боли ли те още?

— Ръката ми ли? — попитах объркано. Не че ми бе за първи път.

— Не, бузата — прошепна той и плъзна нежно ръка по нея. Дръпнах се. Доста болеше. — Олеле! Няма да ти хареса!

— Зле ли изглежда?

— По-скоро болезнено — отговори дипломатично той. — Може би ще бъде най-добре да си останеш в леглото. Ще ти донеса лед или нещо подобно.

— Не, ще се оправя — промърморих, полагайки неистови усилия да се убедя в думите си. Никога досега не ми се бе случвало да ми посинее окото, направо не можех да повярвам колко боли. — Нали днес е рожденият ти ден и ще се разхождаме из Париж!

— А, да, за това нещо... — започна смръщено Алекс и се почеса по главата така, че косата му щръкна. — Просто днес трябва да свърша малко работа с групата.

— Но нали щяхме да прекараме деня заедно? — възкликнах отново объркана. Щом няма да бъдем заедно на рождения му ден, тогава аз защо трябваше да идвам в Париж? — Все пак днес е рожденият ти ден, Алекс!

— Да, знам — кимна той, изправи се и вдигна дънките си от пода. — Ще ми се да можех да се измъкна от този ангажимент, обаче звукозаписната компания настоява да дадем още малко интервюта и да се срещнем с някои от европейските мениджъри. Гадно е, знам. Щях да ти кажа още снощи, само че...

— Само че какво?

— Ти не беше тук.

Ооох! Не бях много сигурна кое боли повече — лицето ми или от този мръсен удар на Алекс. Прехапах устни и се постарях да не му обръщам внимание. Подранил подарък за рождения ден. Който се връзваше перфектно с моето съобщение за преместването при него и с прекрасния антикварен часовник, който беше взривен. Чудничко.

— Е, щом нямаш избор — промърморих. Опитах се да се намръщя, обаче болката в лявата ми буза не ми позволи. — Ще можем ли поне да вечеряме заедно?

— Разбира се — кимна Алекс, сгъна дънките си и ги метна в долния край на леглото. — Сега защо просто не продължиш да спиш? След това би могла да излезеш по магазините или нещо подобно. А довечера отиваме на тържествена вечеря. И тъй като аз съм виновен за това, че провалих деня ни, ти предлагам да вземеш кредитната ми карта и да издивееш.

Ако до този момент не съм хранила никакви подозрения, вече определено ги имах.

— Караш ме да отида по магазините с твоята кредитна карта?

— Ами да — сви рамене Алекс. — Защото аз съм виновен, че днес си съвсем сама и няма какво да правиш. Виновен съм също така и

за разбитото ти лице, така че по някакъв начин трябва да ти се реванширам.

— Такива неща не се правят с кредитни карти — промърморих аз и присвих очи. Това тук не беше моя Алекс, а на мен ми писна да се правя на тъпа. — Какво става, Алекс? Къде беше снощи?

— Тук, чаках те — отговори той, пъхнал глава в гардероба.

— Когато аз си дойдох, теб те нямаше! — извиках и сригах завивките, изпълнена с внезапно безпокойство. — Не отговаряше и на телефона си.

— Кой, аз ли? Ти беше тази, която не вдигаше телефона си — отбеляза Алекс, затвори вратата на гардероба и се обърна към мен. — Ти беше тази, която отиде на купон у бившата ми приятелка, вместо да излезе на вечеря с мен! Вярно е, че след като висях тук и те чаках като луд цели два часа, излязох да се поразходя, а когато се прибрах, ти вече спеше непробудно. Поради всичко това не смятам, че си в позиция да ми се сърдиш, Анджела! Не и сега!

— Не ти се сърдя! — извиках сърдито. — Казах ти, че ще се отбия за малко и после се връщам в хотела! И към осем и петнайсет ти оставих съобщение в гласовата поща, за да ти кажа, че вече вървя към хотела!

— Може. Обаче не съм го получил — рече тихо той, смъкна една избеляла тениска от закачалката и я хвърли на леглото. — Може ли да не се караме поне днес?

— Аз не се карам — промърморих и се отпуснах обратно в леглото. И автоматично съжалих, защото през цялата ми буза премина остра болка и се вмъкна право в окото ми. Ох, ох, ох!

— Хубаво. — Той хвърли чифт чисти чорапи и боксерки върху тениската, а след това изчезна в банята, затръшвайки вратата зад гърба си.

Скръстих ръце пред гърди и се нацупих. Може пък наистина да ми се искаше да се скарам с него. Може би наистина исках да знам защо си е въобразил, че е съвсем нормално да не ми вдига телефона и да не бъде там, където е казал, че ще бъде, а после на следващата сутрин да стане и преспокойно да заяви, че всичко си е цветя и рози. И може би исках да знам защо смята, че може да ме купи с кредитната си карта. Всичко беше толкова странно. Лежах си на леглото, слушах как водата от душа шурти и се опитвах да не си представям Алекс

насапунисан и гол. Защото е доста трудно да се сърдиш на насапунисан гол мъж, в когото си влюбена. Особено на рождения му ден. Всъщност, когато и да е.

Излезе от банята с хавлия, увита около кръста, и черна коса, капеща по раменете му. Стиснах още по-силно скръстените си ръце и се вторачих в него. Не беше лесно да се сърдиш и на гол мъж, увит с хавлия през кръста. Той се закова в средата на стаята и вдигна ръце.

— Какво? — попита.

— Нищо — промърморих, обърнах му гръб и включих телевизора.

— Хубаво.

Пъхнах се под завивките. Нямах значение дали съм възбудена или не — въпросът бе в принципа. А принципът гласеше, че в момента съм много ядосана.

Алекс се облече, без да каже и думичка, а междувременно аз продължих да се цупя под завивките. Опитах се да измисля нещо, което да прозвучи хем забавно, хем съблазнително, хем да му покаже, че съм достатъчно зряла, за да оставя този спор настрана, поне в чест на рождения му ден.

— Е, чувстваш ли се остарял?

Алекс се закова на място с един крак в дънките, друг — извън тях.

— Чувствам се страхотно, благодаря.

Е, не точно реакцията, на която се надявах. И не точно въпросът, който трябваше да задам.

— Кога искаш да се срещнем за вечеря? — попитах, като раздвижих пръстите на краката си под завивките. Брей, тук наистина си е доста горещичко. — Ще се върнеш ли в хотела?

— Разбира се — отговори той, докато търкаше бясно косата си с хавлиената кърпа. Откъде накъде той се отнася толкова лошо към косата си, а после тя става изключително мека и бляскава, а аз, колкото и балсам да излея върху главата си и колкото и нежно да я третирам, косата ми пак изглежда отвратително? — Ами... в осем?

— В осем ли? — повторих доста по-пискливо, отколкото очаквах. — Няма да се прибереш чак до осем?

— Анджела, вече е почти дванайсет — посочи с глава той към часовника на нощното шкафче. И не щеш ли, оказа се прав. — Първо

трябва да се срещна за обяд с момчетата от звукозаписната компания, а после да дам няколко интервюта. Но до осем ще бъда тук.

Въздъхна, приведе се над мен и ме целуна по темето на главата, като изрече:

— А ти си почини, за да дойдеш на себе си. Ще изпратя румсървиса да ти донесат лед.

* * *

Поради липса на други идеи останах в леглото още десетина минути, надявайки се окото ми да спре да ме боли. И когато то не спря, опипах нощното шкафче за моето блекбъри, неспособна да откъсна здравето си око от ужасната френска сапунка по телевизията. Тъй като не разбирах нищо, сама си съставях сюжета, но и така не ставаше по-добре.

Въпреки че вече беше изцяло заредено, блекбърито ми пак отказваше да ми покаже както имейлите, така и обаяданията. Смръщих се и се опитах да отворя уеб браузъра. Нищо. Захвърлих миниатюрната черна кутия на леглото си и въздъхнах драматично. Превключих телевизора на MTV и реших, че като продължавам да си лежа в леглото и да се самосъжалявам за ситуацията с бившата на Алекс, същевременно игнорирайки все по-нарастващата си паника, че никога няма да успея да завърша тази статия, с нищо не си помагам. Станах, съблякох се и припявайки си с пълно гърло една песен на Бритни Спийрс, се запътих към банята. Точно в този момент се появи Ален с моята кофичка лед.

— Извинете, *мадам*, *ъхъм*, *мадмоазел* — промърмори, затваряйки вратата, докато аз търсех някаква хавлия. — Мосю Райд ме помоли да ви донеса малко лед. И понеже не отговорихте, когато почуках...

Аз продължих да се пипкам, опитвайки се да си завържа хавлията, но единственото, което успях, бе да му се покажа още няколко пъти. Накрая се примирих и просто задържах кърпата пред гърдите си като похотлив матадор, отстъпвайки към гардероба.

— Бях пуснала телевизора много високо — опитах се да обясня, удобно пропускайки момента на личното си изпълнение. Кое

всъщност приличаше по-скоро на блеене на козел без музикални заложби, изгубил слуха си по време на особено кървава селска битка. — Донесохте леда лично?

— Да. Защото снощи сте си забравила това — каза Ален и ми подаде картата за магазина на „Епъл“. — Мисля, че може да ви потрябва.

— О, ама, разбира се! — кимнах, поех картата и я пъхнах автоматично в чантата си. Защото хавлиените кърпи не ги произвеждаха с джобове. — Много ви благодаря!

— Удоволствието е изцяло мое — кимна той и извърна бързо очи, а по врата му чак до русата му коса се разля обилна червенина. Наистина беше много сладък. — Ако има нещо друго, моля, не се колебайте да звъннете на рецепцията!

— Непременно! — обещах и инстинктивно тръгнах към него, но само за да си дам сметка, че гърбът ми е бил през цялото време на показ. В огледалото на вратата на гардероба.

За щастие Ален бе точно толкова нетърпелив да напусне стаята, колкото и аз — да се отърва от него, поради което вратата се хлопна за рекордно време. Докато се оглеждах в огледалото в банята под звуците на течащата от душа вода, аз не можах да не съжаля горкия човечец. Бедрото ми вече започваше да придобива особено сладострастен жълтеникаво-зеленикав нюанс от падането ми върху леглото, а лицето ми представляваше една гигантска пурпурна топка. Без да броим какво се бе случило с великолепните ми къдрици. Приличах на статистка от „28 дена по-късно“. Само че още двайсет и осем дена след това. Страхотна снимка ще си има Алекс като спомен от рождения си ден! Сексапилният битник и неговата любима — зомби.

След двайсетина минути в деликатно нанасяне на последните остатъци от крайно ограничените ми козметични запаси около посинялото ми око и още пет минути подсмърчане над съсипаната котешка рокля на „Пол и Джо“ аз навлякох тесните си дънки, грабнах поредната тениска на Алекс и благодарих на всички богове на мъжката мода, че моето гадже не си пада минималист, когато става въпрос за редене на багаж.

За мое щастие Париж беше топъл и слънчев, което ми предостави идеалното извинение да се скрия зад огромни слънчеви очила, подпрени на почти разбития ми нос, докато лавирах по калдъръмената уличка в чисто новите чехли, които си бях купила вчера. Според картата на Ален магазинът на „Епъл“ трябваше да се намира само на няколко пресечки оттук. Пресякох широкия булевард и буквално се запрепъвах по тесните, виещи се улички на квартал „Маре“. Вече бях влюбена в тази част на Париж — беше великолепна. Всичко бе толкова изящно, чаровно и елегантно и всичките останали прекрасни думички, които някой ден ми се щеше да чуя в описание за себе си, макар да си знаех, че надали ще имам подобен шанс.

Спирях пред старинните витрини, записвах си имената на поготините магазини и на практика се щурах от едната страна на улицата до другата, като ахках, охках и въздишах по неземната красота на всичко парижко. Тук имаше прекалено много красиви бутици, а дори и магазините от големите вериги излъчваха някаква индивидуалност. Застоях се само една минута повече от здравословното пред някакъв невъзможно скъп сватбен салон, вторачена в роклите на витрината. Едната представляваше дълга, елегантна колона от фина коприна, високо деколте, спускащо се рязко надолу на гърба, с ефирни ангелски ръкави. На другата витрина имаше по-класическа на вид бяла рокля, почти копие на роклята на Одри Хепбърн, с която беше в края на „Смешно лице“. Ниско, широко деколте, три четвърти ръкави и тесен корсаж с пищна пола. Беше ужасно красива. Осъзнах, че стоя тук твърде дълго, когато собственичката на магазина се показва на вратата и ми се усмихна, ококорена алчно. После обаче сведе очи към безименния ми пръст, наклони глава настрани, обърна се и затвори вратата. Ама че кучка!

— Може пък да не искам да се женя — промърморих си под носа, обърнах се и продължих надолу по улицата, зачервена до уши.

Потупвайки верния си Марк Джейкъбс, се опитах да изчисля колко чанти на Марк Джейкъбс бих могла да си купя на цената на една средно богата сватба. Оказаха се изненадващо, притеснително малко. Опитах се да си прочистя ума, като се вторачих за кой ли път в картата на Ален. Според неговите драсканици май се намирах на правилното място. Но защо мястото ми изглеждаше някак си познато? Да не би да съм се въртяла в кръг?

— Няма начин да не се изгубя — промърморих си пак под носа и огледах картата. Всички улици ми изглеждаха еднакви, а и нямах никакво чувство за ориентация, което да ми помогне. Тъпо блекбъри! Къде е джипиесът, когато най-много ми трябва?!

Спрях за момент на един ъгъл, свалих слънчевите си очила и без да обръщам внимание на ужасените погледи, които получавах от минувачите, се огледах. И едва тогава си дадох сметка защо улицата ми изглежда толкова позната. Точно срещу мен се намираше магазинът, който изработваше чанти от кожени якета — суперсекретната парижка находка на Виржини. Смръщих се и завъртях картата няколко пъти. Не, тя определено ми казваше, че трябва да мина покрай него. Продължих напред по улицата, наложих си да не пресичам, за да влизам в магазина за шоколадови изделия отсреща, и накрая стигнах до другия ъгъл. И открих магазина на „Епъл“. За всеки случай се обърнах, за да проверя нещо — да, магазинът на Виржини все още се виждаше оттук. Странна работа. В момента обаче за мен по-важен бе фактът, че се намирам толкова близо до възможността за интернет връзка. Затова почти влетях в магазина и едва не бях блъсната от мъж със скутер. Направо не можех да повярвам колко бързо се бях научила да гледам само в едната посока, когато пресичах. Боже, бях станала истинска нюйоркчанка.

След около минута безцелно блуждаене между всевъзможни компютри, към мен се понесе някакъв престъпно млад асистент-продавач, облечен в международно разпознаваемата небесносиня риза на човек, който със сигурност ще ти помогне, но междувременно ще те накара да се чувстваш като пълен глупак.

Като си дадох сметка, че способността ми да поръчвам кафе, кроасани и вино няма да ми помогне да си купя и зарядно за лаптопа, аз извадих компютъра си и посочих към буксата за включване на зарядното.

— Здравсти! Аз... хммм... съжалявам... — промърморих и започнах да жестикулирам като обезумяла, надявайки си възможно най-тъпата туристическа физиономия.

— Имате нужда от зарядно устройство? Или от адаптер за кабела? — попита асистентът с перфектен калифорнийски акцент. — Хората непрекъснато ги забравят, когато тръгват на път.

Усмигнах се със стиснати устни. Както изглеждаше, на този нямаше да му се наложи да полага усилия да ме прави на пълна глупачка, защото аз вече сама се направих на такава. При това доста успешно.

— Зарядно, моля — изфъфлих.

И докато детето чудо търсеше зарядно, което да пасне на моя „аууу, ама това е истинска антика“ лаптоп (само на две години), аз седнах на високия стол пред един от компютрите на магазина и автоматично влязох в нета. Видът на прозореца на брауъра, отварящ се бавно пред мен, се оказа далеч по-вълнуващ, отколкото би трябвало да бъде, а кръвното ми налягане спадна от ниво „със сигурност ще получа удар“ до „ще преживея и този ден“, докато се включвах в сайта на „Look“.

Оказа се, че имам пет имейла от Мери, всеки от които изпълнен с все по-голямо раздразнение от предишния. Очевидно е решила, че нарочно не ѝ се обаждам. Както и още толкова от Дона. Но когато реших да се зачета подробно в последния имейл от Мери, усетих как сърцето ми отново забива като лудо.

„Скъпа Анджела,

Давам си сметка, че сега, след като пишеш за «Belle», си вече твърде важна личност, за да се занимаваш с мен, но ако държиш да запазиш блога си, моля, автоматично ми отговори!

С уважение:

ТВОЯТ РЕДАКТОР, Мери“

Истински паникьосана, аз бързо натиснах бутона за отговор и написах кратък преглед на случилото се с куфара ми, с моето блекбъри, с мен и всичко останало. След като го прочетох, думите „и всичко е заради онази твоя психясала кучка, която наричаш твоя асистента — Сиси, която е направо за лудница“ не ми се сториха много остри. В този момент забелязах, че мъжът с небесносинята риза се приближава към мен с моето зарядно и бързо натиснах бутона за изпращане. Втурнах се към касата, но само за да го видя как размахва към мен своя преносим четец на карти. Абе, самодоволството да не би

да е част от политиката по набиране на персонал във всички магазини на „Епъл“? В този момент се захлех пред себе си никога повече да не се поддавам на натиска на приятелите си да купувам какъвто и да било друг продукт на „Епъл“. Освен може би един нов айпод, без какъвто просто не може да се живее. И може би един айфон. След като сменя лаптопа си с новия „Макбук Про“, разбира се.

В сравнение с приятния хлад в магазина, постигнат благодарение на изобилието от климатици, улиците на града бяха като ковашка пещ. Съвсем внезапно установих такъв неистов глад, че чак стомахът ми ме заболя. Не бях много сигурна дали бе от обезобразеното ми лице или от ужасяващите звуци, излизащи от стомаха ми, но всички жени и деца наоколо се плашеха от вида ми и, само и само да не минават покрай мен, пресичаха на отсрещния тротоар. Събрах кураж, влязох в най-близкото кафене и си купих портокалов сок и кроасан. Приятното белоконо старче зад щанда трябваше да получи „Оскар“ за ролята си на тотален непукист при сблъсъка с моето лице. За щастие само в рамките на минута и без никакви особени проблеми в комуникацията аз успях да се измъкна оттам. При това с нещата, които бях влязла да си купя. Горд момент за моята нещастна персона.

Давах си сметка, че директното ми завръщане в хотела би означавало официално да призная поражението си по отношение на статията. Затова си наложих да пообиколя още няколко улици в търсене на подходящо местенце, където да седна и да унищожа плячката си. След като прекосих още две улици, забелязах група французи, понесли чанти с храна, да влизат през огромна порта от ковано желязо. Реших да ги последвам, като се движа на подходящо разстояние зад тях, та да не ме помислят за някой нахален преследвач. И не щеш ли, озовах се в красив, ограден с високи стени двор с каменни арки и перфектно поддържани градини. Малкият знак до портите подсказваше, че това е „Мюзе Карнавале“. Огледах се за място, където се плаща за влизането, но след като не забелязах такова, се престорих на пълен идиот и просто се тръшнах на стълбите срещу мен. Извадих кроасана и впих гладно зъби в него.

За първи път, откакто си бях обезобразила лицето, а може би и за първи път, откакто бях пристигнала в Париж, започнах да се отпускам.

При това без помощта на алкохола! Все пак, докато се разхождах днес, бях записала достатъчно имена на приятни магазинчета и кафенета, а и бях направила достатъчно (макар и отвратителни) снимки с моето блекбъри. Да, всичко се въртеше единствено в квартал „Маре“, но пък кой от редакцията на „Belle“ би могъл да оспори, че „Маре“ не е най-готиното, най-приятното и най-битническото местенце в Европа, а? Именно. Виржини би могла да ми помогне да направя по-хубави снимки, но пък и от „Belle“ бяха наясно, че аз не съм фотограф. Указанията им гласяха само да нащракам каквото мога, а след това те ще изпратят професионален фотограф на въпросните места, за да направи истински снимки. Аз бях журналист. При това много добър журналист.

А и Джени не може вечно да ми се сърди. Ще сторя всичко по силите си, за да ѝ помогна, и двете ще оправим нещата. Както винаги сме го правили. Що се отнася до Алекс, е, сега, като се замисля, проблемът ми всъщност не беше с Алекс. Проблемът ми се коренеше във факта, че някога той бе излизал с една неземно красива жена и че съвсем случайно тази неземно красива жена се оказваше сега тук, в Париж, заедно с нас. И аз не можех да сторя почти нищо по този въпрос. Пък и не е като Алекс да се интересува от нея, и не е като тя да се интересува от Алекс, така че за какво толкова беснеех? Като изключим очевидната причина, че съм жена, друго основание не виждах. Да се самонавивам, де.

Градината бе изпълнена с покой и бе абсурдно красива. Докато дъвчех огромно парче от кроасана, умът ми се отнесе нанякъде. И аз си представих как влизам тържествено в тази градина, облечена в разкошната булчинска рокля от „Смешно лице“, в ръце с букет от наситенорозови гербери. Косата ми е на красиви къдрици, наполовина вдигната, наполовина спусната. До мен върви татко, зад мен са Джени и Луиза. Облечени в нещо, което изобщо не им отива. Може би в пилешкожълти рокли на Бо Пийп. На първия ред пред гостите седи мама и мърмори, че всичко това е трябвало да се състои в църква и че аз открай време съм си непохватна. А в предната част на градината, точно под арката, стои Алекс. И тъй като това си беше моята фантазия, а не на майка ми, той е облечен в прилепнал по тялото му костюм на „Диор Ом“, с тясна черна вратовръзка и неговите очукани черни маратонки. Но пък днес си е сресал косата — в чест на тържественото

събитие. Аз вървя бавно между двете редици столове, пълни с нашите близки и роднини, които, разбира се, са долетели чак до Париж за сватбата ни, и му се усмихвам, и той ми се усмихва, и... ооох! Примигнах няколко пъти и в най-буквалния смисъл на думата тръснах глава, за да се отърся от фантазиите си. Откъде пък се взе всичко това? От инцидента със сватбата на Луиза въобще не съм си помисляла за подобни работи. А и беше твърде рано да започна да си фантазирам как закарвам Алекс пред олтара. Нали току-що реших да се преместя да живея при него — защо толкова да бързам? Колкото и да ми беше трудно да го приема, Бионсе не винаги беше права — не винаги е необходимо да доказваш любовта си с брачна халка.

Ръцете ми бяха отдавна празни, преди стомахът ми да се примири, че вече е смлял всичко. Затова се насилих да се изправа и се насочих обратно към портите, като на излизане се усмихнах на група хора, дошли на пикник. Те ми отговориха с ококорени и стреснати погледи. Кое то ми напомни, че трябва да си сложа слънчевите очила.

* * *

След още един час в опознаване на квартал „Маре“ и добавяне на още няколко имена на бистра и магазинчета в бележника ми, аз приех следобед си за огромен успех и се опитах да открия обратния път към хотела. Изгубих се само два пъти, но накрая, изпълнена с гордост, се понесох щастливо през фойето на хотела. Очевидно смяната на Ален беше свършила. Първото нещо, което направих, когато се върнах в стаята си, бе да включа лаптопа си. Логото на „Епъл“ светна успокояващо срещу мен. Изхлузих чехлите си и се приготвих да се отдам на продължително творческо писане.

„Приключенията на Анджеела: Сакре бльо!^[1]

Вече спокойно мога да кажа, че първите ми двацет и четири часа в Париж не бяха точно това, на което съм се надявала. Нямаше никакво каране на велосипед по левия бряг на Сена в бретански полички, нямаше никакви панталони от Капри. Нямаше дори вездесъщите барети.

Обаче аз вече реших да погледна на нещата от позитивната им страна и да се отдам на типичната френска радост от живота, не съжалявам за нищо и прочее шансони.

И ако трябва да бъде честна, като изключим факта, че имам убийствена синина на окото (препънах се в обувките на гаджето си през нощта — не, не ви лъжа! Отношенията ни не са претърпели драматичен обрат към по-лошо!), мисля, че ще заобичам Париж. В сравнение с Лондон и Ню Йорк тук всички са много красиви, готини и отпуснати. Всяка втора сграда по улиците е бар, а онези, които не са барове, са кафенета и ресторанти, които се надпреварват да ти навират в ръцете чаши с вино и бира. Нищо чудно, че Франция има репутация на тотален шик! Самият град също е много красив. Снощи, например, видях Нотрдам целият осветен и едва не се разплаках. И не само защото ми се наложи да се връщам пеш до хотела, без никаква представа накъде вървя, във взети под наем, но пък запазени съвсем здрави дванайсетсантиметрови токчета. Имах чувството, че се нося по реката, а тя всеки момент може да се оттече или да се изпари, или нещо подобно. Просто беше твърде приказно, за да бъде истина. По-точно казано, няхах чувството, че се нося по реката. Имах чувството, че вървя по нажежени въглени и натрошено желязо. Ох!

Обаче не се притеснявайте, че сега ще изпадна в романтични излияния. Както не изпаднах и снощи, разбира се. И онова, което ме върна обратно на земята, си бях, както винаги, самата аз. Само че този път паднах не на задните си части, а върху лицето си. Така ми се пада, задето ставам посред нощ да ходя до тоалетната! Или по-точно, така ми се пада, задето бях пила толкова много, че посред нощ да ми се доходи до тоалетната. Не съм много сигурна кое беше, ама нейсе.

Както и да е. Просто исках да се включа в блога си и да съобщя на всички вас, че съм добре. Извинете, че не бях на разположение два дена, обаче имаше проблем с намирането на зарядно за лаптопа ми (тъпите «Мак»-ове!),

а и блекбърито ми не работи (някой да е имал нещастиято да чака сигнал от «Веризон» във Франция?). Няма значение. Важното е, че вече пак съм на линия и че нямам търпение да чуя вашите съвети! Да знаете, че всеки от тях може да се озове в списание «Velle»! Обаче сега трябва да вървя. Имам само три часа, докато Бруклин се прибере от дългия си, труден ден на даване на интервюта (горкичкият!), а аз трябва да го изведа за импровизирана вечеря по случай рождения му ден. И да знаете, че най-малко два от тези три часа ще бъдат посветени на опити да прикрия синините по лицето ми, защото иначе няма да има влюбени погледи по време на вечерята. Опасявам се дори дали ще може да преглътне нещо.

Е, се ла ви...“

Изпратих статията за блога и изключих компютъра. Странно. Нямах никакъв отговор от Мери, макар да бях сигурна, че в момента е на бюрото си. А другите имейли, включително спешното запитване от парагвайската банка, ще трябва да почакаат, докато не си взема дълга и много гореща вана.

* * *

Преди да се преместя да живея в Ню Йорк, ми бяха необходими не повече от три минути, за да реша какво да облека за срещата с гаджето си. И обикновено това беше всичко, което се намираще най-отгоре в купа дрехи за гладене и което не изглеждаше много омачкано. Но ето че само след година живот с Джени вече не можех да избира между чифт черни дънки, чифт черни чорапи и три абсолютно еднакви тениски с остри деколтета в черно, бяло и сиво. След като пробвах и трите, избрах бялата, която си вървеше отлично с впитите ми дънки, бебешко сините лубутенки на Виржини и дълга, изящна сребърна верига с красив аквамарин, която си бях взела при последните си обиколки из „Маре“. Не бях много убедена дали можеше да мине за покрит от застраховката заместител на предмет от първа необходимост

в повечето работни места, но в случая ставаше въпрос за списание „Belle“. Може ли едно момиче да излезе в Париж, в петък вечер, за трийсетия рожден ден на приятеля си, без съответния аксесоар? Не може, разбира се. Обаче допълнителните количества грим, които си бях купила, на връщане в хотела, категорично можеха да се наредят сред продуктите от първа необходимост — както и да го погледнеш. Благодарение на тях, към осем вече почти не можех да видя наранената си буза и посиненото око. Особено ако осветлението е сумрачно. И ако пусна косата пред лицето си. И не вдигам очи. Накрая, доволна, че изглеждам приемливо, аз се настаних на фотьойла до прозореца и започнах да редактирам първите абзаци на статията си за „Belle“, очаквайки завръщането на Алекс.

Трийсет минути по-късно обаче все още си чаках. Затворих лаптопа и се разходих по каналите на телевизията, опитвайки се да се успокоя от факта, че фотьойлът все още мирише на Алекс, и да не се ядосвам от факта, че фотьойлът мирише на него, защото той бе изкарал половината от нощта тук. След още десет минути в гледане на френската версия на „Колелото на съдбата“ в главата ми просветна, че мога да се обадя на телефона на Алекс от стационарната линия на хотела. Отидох до леглото, хванах в едната си ръка моя мобилен телефон, в другата — слушалката на хотелския телефон, и се опитах да се досетя как да проведе един международен разговор. Но когато пет минути по-късно вратата на стаята прещрака, аз бях стигнала едва до момента, когато захвърлям слушалката на леглото и редя мръсни думички по неин адрес.

— Аха! Момент за снимка! — възкликна Алекс от вратата.

— Къде беше? — почти не изкрещях. — Вече е почти девет!

— Не се ли бяхме уговорили за девет, а? — усмихна се като виновно дете той и се почеса по главата.

— *Ти* каза в осем! — отвърнах, като поставих ударението на „ти“.

— Божичко, Анджела, съжалявам! — запримигва той. — Очевидно съм се отнесъл. Е, готова ли си вече?

— Да — отговорих, автоматично изпълнена с чувство за вина. Все пак той беше този, който трябваше да работи и на рождения си ден, така че би трябвало да му простя. И ако наистина си е мислел, че

срещата ни е в девет, все пак се прибра петнайсет минути по-рано. Изправих се и се завъртях пред него. — Добре ли съм?

— Изглеждаш страхотно — кимна той, прекоси стаята и хвана внимателно лицето ми. Целуна ме нежно и се вторачи в раните. — Боли ли още?

— Всъщност, да — кимнах и стиснах устни, за да разпределя равномерно какъвто гланц там бе останал по тях. — Много гадно ли е?

— Дори не го виждам — отбеляза той и отметна назад внимателно поставената ми пред лицето коса. — Ти наистина изглеждаш страхотно! И аз наистина съжалявам, че закъснях!

— Не се притеснявай! — кимнах и го целунах. — Все пак е твоят рожден ден, значи можеш да правиш онова, което си поискаш!

— Благодаря. Но като че ли положих огромни усилия да забравя този факт. — Прокара пръст от косъмчетата на тила ми по целия ми гръбнак и после обратно към тила ми. — Значи мога да правя всичко, което си поискам, така ли? Сигурна ли си, че не искаш да го отпразнуваме тук?

Загледах се във високите му скули и тъмните му очи и сериозно се замислих.

— Имат много добър румсървис — прошепна Алекс, изписвайки поредица от осмици по гърба ми.

— Смятам да се почувствам обидена от факта, че единственото, което ти е необходимо, за да ми влезеш в гащичките, е да ми обещаеш румсървис! — промърморих със затворени очи и разтапящо се сърце.

— Имат пържени пържоли.

— Няма значение.

— *Сеняи.*

— Какво ще рече това?

— Кървави. Леко запържени отвън и напълно сурови вътре.

— Олеле!

— И ще ти позволя да ми изпееш „Честит рожден ден“!

— Не мисля, че това ще помогне много, а ти? — И колкото и да ми беше трудно, аз се изтръгнах от прегръдката му и се опитах да възвърна твърдостта на гръбнака си. — Независимо дали ти харесва или не, излизаме да вечеряме навън! Все пак това е трийсетият ти рожден ден!

Алекс пъхна ръце в джобовете си, усмихна се накриво и промърмори:

— А човек би си помислил, че може да прави каквото си иска на рождения си ден.

— Така и ще стане, само че после — отговорих и се изчервих от наглостта си. — Но не забравяй също така, че ми обеща да ми покажеш Париж!

— Ами ако ти покажа нещо друго? — Алекс никога не се изчервяваше от подобни неща.

— Първо ме изведи на вечеря, а после ще видим! — отсякох, грабнах чантата си и се насочих към вратата с широка усмивка на лице.

---

[1] Сакре бльо — възклицание, което днес французите не употребяват. — Б.р. ↑

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

— Е, как мина днес? — попитах, докато нападах панерчето с хляб. Първо хляб, пиячка — после. Вече си научих урока. — Всички срещи ли минаха добре?

Алекс кимна, докато отпиваше от червеното си вино. Аз исках да си поръчаме шампанско, обаче той изтъкна, че нямало какво да празнуваме. Боже, мъжете са много докачливи, когато става въпрос за възрастта им!

— Успя ли да видиш всички хора от звукозаписното студио, които искаше? — продължих да задавам въпроси аз, макар да си знаех, че той надали ще ми отговори. В мига, в който напуснахме хотела, сякаш някой му превъртя ключа. Не можех да изтръгна и две думи от него по тази тема. Не че той може да се определи като най-големия бърбивец на света, обаче днес определено е странен.

— Аха, всичко е уредено — каза той, протегна ръка за парче хляб и замислено откъсна коричката. — А на теб как ти мина денят?

— Станах, купих си зарядно за лаптопа, прибрах се в хотела, написах текст за блога си и те чаках — изредих кратко и ясно дейностите си. — Хайде де, кажи ми нещо повече! Какви интервюта даде днес? Каза ли на цяла Франция колко много ме обичаш?

— Стига вече, Анджела! — смръщи се той. — Цял ден приказвам! Не може ли да изкарам поне един час, без да отговарям на въпроси?

— Окей — кимнах, стараяйки се да вървя в крак с промените в настроенятията му. — Тъхъм, а какво ще правим след вечеря?

— Това пак е въпрос.

— Да бе, вярно — прехапах устни аз и се замислих. — Знаеш ли, днес открих една разкошна оградена градина в квартал „Маре“! — възкликнах.

— Така ли? — отбеляза Алекс и кимна с благодарност на сервитьора, който тъкмо постави пред нас две огромни чинии с пържени пържоли. — Разкажи ми!

— Беше прекрасно — започнах, като се постарях да не се разсейвам от гигантското парче месо в чинията пред мен. Боже, много обичам храната! — имаше един разкошен вътрешен двор, обграден от елегантни арки, а през тях се виждаше градина с нисък, перфектно оформен жив плет, направен като... някакви форми. Беше адски спокойно и красиво. Напълно различно от Ню Йорк.

— Да не е било Мюзе Карнавале? — запита той с пълна уста.

— Точно така! — закимах ентузиазирано. — Ужасно красиво! Ако ни остане време, непременно трябва да отидем там! Непрекъснато забравям, че познавах този град.

— Е, да. Но иначе не знам — промърмори той, загледан в чинията си. — Искам да кажа... Нали утре ще обядваш с Луиза? А в неделя е фестивалът, а в понеделник... ами... прибираме се вкъщи.

— Така е. И е много жалко — промърморих и забих ножа си в пържолата, който потъна в нея като в бучка масло. Ммм, очертава се вкусно. — Ще ми се да можем да направим повече неща заедно.

— Единственото, което знам, е, че нямам търпение да се прибера у дома — отбеляза Алекс и наля още вино и на двама ни. — Това пътуване не се оказа толкова добра идея, колкото си мислех първоначално.

— Така ли? — изфъфлих, дъвчейки блажено най-божествената пържола на света. — Не се забавляваш, така ли?

— Не искам да кажа, че не се радвам да бъда тук — започна да бие отбой той. — Просто не допусках, че ще имаме толкова много работа.

— Е, да. Не е много приятно да бъдеш толкова прочут, нали? — изгледах го аз и ми се прииска да повдигна вежди, обаче ох, ох, ох!

— Да бе, гадост — предаде се най-сетне той и се усмихна накриво. — Пък и трябваше да се досетя, че Париж не може да се определи като най-щастливото място за мен. Тук просто не се чувствам самия себе си.

Не ми бе необходимо да съм гений, за да се сетя какво точно има предвид, обаче вече бях дала тържествено обещание пред себе си, че точно тази вечер името „Солен“ за нищо на света няма да излезе от устата ми.

— Но пък наистина се радвам, че сега си до мен — добави и остави приборите си до чинията. — Съжалявам, че не можем да

прекараме повече време заедно.

— Важното е, че сега сме заедно — казах, като се усилих да се усмихна. — Но сега, ако нямаш нищо против, поemi за малко щафетата по говоренето, за да мога да си хапна тази невероятна пържола!

— Какво ще кажеш тогава и двамата да се нахраним и след това да говорим, а? — опита се да се пазари Алекс, галейки с крак вътрешността на бедрото ми. — Междувременно можем да подслушваме разговорите на останалите.

— На теб ти е лесно да го кажеш — изрекох с уста, пълна с кърваво месо. Поставих ръка на устата си, но за щастие вече бяхме минали периода на тези условности. И слава богу! — Ти разбираш за какво си говорят останалите.

— А теб те гризе, че не можеш — отбеляза той с първата искрена усмивка, която видях на лицето му от час насам.

— Аз съм журналист, любознателна съм — опитах се да протестирам.

— Нищо подобно! Нахална си! — не остана длъжен той. — Нали нямаше да говорим, докато се храним?

Алекс забодя ножа в пържолата си и се ухили доволно.

* * *

— Е, как е? Усещането различно ли е? — попитах, докато се разхождахме по улиците и ядяхме сладолед.

Алекс спря за малко, за да оближе покапалия по ръката ми сладолед, и попита:

— Кое усещане?

После продължи да си ближе своя сладолед, люлеейки щастливо ръката ми в своята. Втората бутилка червено вино и шампанското, които поръчах, докато той беше до тоалетната, очевидно бяха успели да го накарат да се отпусне. Най-последно!

— Да си на трийсет — поясних. — Различно ли е?

— Не — отсече бързо той. — Е, как е сладоледът?

— Не си чак такъв добър лъжец, за да успееш толкова бързо да ме отклониш от темата — не му останах длъжна аз. — Не може да не

се чувстваш различно. Поне донякъде.

— Не мисля — промърмори той и ме дръпна по тясна калдъръмена уличка, от двете страни на която се редяха елегантни магазинчета с ярки тъкани по витрините. — Различно ли изглеждам?

Близнах стабилно количество сладолед и се спрях, за да го огледам. Същата блестяща черна коса, къса и разрошена на тила, задължителният щръкнал кичур, образуващ се от целодневното плъзгане на пръсти през нея. Дълга и блестяща отпред, обърната леко наляво, така че едната част падаше над челото му и очертаваше още по-ярко красивите му зелени очи. Сега изглеждаха малко уморени, но пък вече беше късно, а и надали прекарването на половината нощ във фотьойл действа особено благоприятно на бистротата на погледа. Няколкото бръчици от смях ми напомниха, че въпреки случилото се през последните няколко дена той прекарва времето си по-скоро в усмихване, отколкото в цупене и мръщене. От другата страна на главата му косата му падаше по-надолу, минаваше покрай високите му скули, за да подчертае контраста между черната коса и бялата кожа. Устните му си бяха плътни и червени както винаги. Докато сега се разтягаха в лека усмивка, забелязах, че бяха оцветени и от червеното вино, което тази вечер пихме.

— Е, стар ли ти изглеждам? — повтори въпроса си той.

Поклатих глава и се изправих на пръсти, за да го целуна, без да обръщам внимание на факта, че сладоледът се бе разкапал по пръстите ми.

— Изглеждаш прекрасно — промърморих.

— И слава богу! Хайде, ела!

— Къде отиваме? — попитах. Сърцето ми се разтуптя по-бързо, отколкото можех да вървя с чуждите лубутенки. Захвърлих разтопения си сладолед в близката кофа за боклук, обаче Алекс продължи да яде своя.

— Нали искаше да разгледаш Париж? — рече той и ми посочи някакви стълби. — Ето, сега ще ти покажа Париж!

Вдигнах очи и видях красива църква с разкошно кубе.

— „Сакре Кьор“? — попитах, припомняйки си видяното в пътеводителя, който изгоря с куфара ми.

— „Сакре Кьор“ — потвърди Алекс. — Можеш ли да изкачиш стъпалата с тези обувки?

— Харесва ми, че вече ме познаваш много добре, за да попиташ — промърморих и сведох очи към красивите уреди за изтезание, които пак бях нанизала на краката си. — Харесва ми също така, че с теб се чувствам достатъчно спокойно, за да ти кажа, че не мога.

— Добре, ела! — засмя се Алекс и ме дръпна към някакво дребно трамвайче. — Нямаме много време преди да затворят.

След като успяхме да се отървем от върволицата продавачи, които се надпреварваха да пъхат в ръцете ни пластмасови Айфелови кули и снежни кълба със „Сакре Кьор“ и след като се измъкнахме от тълпите, които започваха да щракат с фотоапаратите си още преди да се бяха качили на самата църква, аз се обърнах и се загледах в Париж. Беше умопомрачително красиво — катраненочерното небе, обсипано с ярки звезди, които се отразяваха в града под нас. След като накрая отново задишах нормално, се обърнах и към самата църква. Макар че трудно можеше да бъде наречена просто църква — думата изглеждаше неподходяща за нея. Беше по-красива от Нотрдам, по-скоро подканяща, отколкото плашеща, но пък също толкова драматична. Не можех да намеря подходящите думи за нея. Белият камък по стените ѝ сякаш светеше в мрака. Стратегически поставените отдолу и встрани прожектори осветяваха всеки неин красив елемент. Дори и да имаше някакъв недостатък, аз не го виждах. Джени би убила да научи кой е проектирал осветлението на това място, за да го използва за следващите си снимки.

— Харесва ли ти? — попита Алекс зад мен и постави ръце на раменете ми.

— Божествено е! — изрекох тихо, продължавайки да местя погледа си ту към града, ту към църквата. — Благодаря ти, че ме доведе тук!

— Знам колко обичаш красивите гледки — прошепна той. — И почти съм сигурен, че това тук е единственото нещо в Париж, което е по-старо от мен.

— Вярно бе, изглеждате досущ като набори! — сръгах го закачливо с лакът.

— Вече започва да ми писва да ти повтарям да си затваряш устата — отбеляза усмихнато той и скочи леко на ниския каменен зид пред нас. — Красиво е, нали? Някога много обичах да идвам тук, за да съзерцавам Париж като на длан.

— По-хубаво е от Айфеловата кула, така ли? — попитах и се озърнах за нея.

— Тя е от другата страна — рече Алекс, за пореден път доловил мислите ми. — И да, по-хубаво е. Не знам дали знаеш, но парижани мразят Айфеловата кула.

— Сноби! — отсякох презрително и стиснах ръцете му в моите. — Обаче това тук е приказно! Париж се вълнува като повърхността на море.

— Вълнува ли се?

— Ами да — опитах се да поясня, но като че ли по-скоро единствено жестикулирах. — Просто върви нагоре-надолу, сградите са ту кръгли, ту квадратни, ту високи, ту ниски. Изглежда някак си... не знам... закръглено.

— А как изглежда Ню Йорк? — погледна ме заинтригувано той. И с основание — все пак аз бях писателят от двамата ни.

— Ню Йорк е по-скоро кльоцав! — отсякох. — Всичко е високо и тънко, и глътнало корема си. И няма достатъчно зеленина. Когато съм там, непрекъснато усещам липсата на зеленината на Лондон. И създава усещане за клаустрофобия. Няма достатъчно места, където просто да поседнеш за минутка, за да си починеш.

— Там хората нямат и минутка време за почивка — напомни ми той. — Знаеш, че Манхатън никога не спи.

— Така е — кимнах, опитвайки се да се сетя как да извъртя разговора така, че да му съобщя, че се местя при него. — Но пък тук имам чувството, че никога не бих могла да свърша каквато и да било работа. Това е град, създаден за разходки, за държане на ръце, за ядене на сладолед.

— Както и за напиване. Забеляза ли колко барове има наоколо? — промърмори той, придърпа ме към себе си и обори глава на рамото ми.

— Старая се да не ги забелязвам — отговорих, спомняйки си как се наливаха, когато бях в Лос Анджелис. Лоша работа. Но откакто съм се върнала оттам, бутилката водка в хладилника дори не е отваряна, а една бутилка вино ми стига за повече от седмица. Как се промениха нещата откакто я няма Джени!

— Да разбирам ли, че Лондон е перфектната смесица от двете усещания? — прекъсна размислите ми Алекс.

— Може би. Обаче не е перфектен — поясних. — На него пък му липсват няколко жизненоважни съставки на Ню Йорк.

— Така ли? — попита той, докато докосвах с чело неговото.

— Така. — Притиснах устни до неговите толкова дълго, колкото можех, без да си поемам дъх. Беше сладък и топъл на вкус като червено вино, но и със студената сладост на сладоледа. — Окей, сериозно — добавих, наместих се върху коленете му и поставих ръце на раменете му. — Значи не се чувстваш по-различно сега, когато вече си на трийсет?

— Наистина не съм мислил по този въпрос! Честна дума! — прошепна Алекс, хвана няколко кичура, паднали пред лицето ми, и ги отметна. — Но не се чувствам по-различно.

— Е, хубаво. — Върнах кичурите на мястото им. Той може и да бе забравил за синьото ми око, обаче аз не бях. Както и американските туристи, които си шепнеха нещо и ни сочеха. Но тъй като и двамата бяха над четирийсетте и носеха бейзболни шапки и раници, мнението им изобщо не ме интересуваше. — А когато си бил малък, какво си искал да правиш, когато си на трийсет? Какво си смятал, че ще правиш?

— Не знам. — Той скочи от стената и се вторачи през мен нагоре към църквата. — Спрях да мисля по този въпрос много отдавна. Трийсетте те връхлитат бързо, нямаш време да се усетиш.

— Говориш така, сякаш вече си много стар — промърморих и се облегнах назад на гърдите му. — Не може да не си имал амбиции, не може да не си мечтал да правиш нещо на този свят!

— Така е, мечтаех си — кимна той и прокара устни по косата ми. — Мечтаех си да си изкарвам хляба с музика и извадих късмет — започнах да го правя доста млад.

— Искал си да правиш също така и музика за филми, нали? Саундтрак? — напомних му. Тялото му беше толкова топло, че дори и в хладна нощ като тази излъчваше топлина. — Каза ми го преди време.

— Така е. Нямам търпение да започна — отбеляза той. — Впрочем вчера Джеймс Джейкъбс ми прати имейл във връзка с това. Трябва да се свържа с него.

— Не забравяй! — усмихнах се доволно, защото и аз имах известни заслуги за запознанството му с този прочут актьор. Понякога се опасявах, че не мога да дам нищо на Алекс, че не разполагам с

нищо, което той вече да няма или да не може сам да си го вземе. Но ето че и аз бях успяла да му дам нещичко. — И нищо друго? Нищо друго ли не искаш?

— А ти какво искаш? — попита той, стягайки ръце около мен. — Какво искаш да е станало с теб, когато станеш на трийсет?

Хммм, не бях подготвена той така неусетно да ми прехвърли топката.

— Всъщност и аз май не знам — отговорих накрая. — Може би да напиша книга? Или да пиша за повече списания, а не само за блога — повече неща като това, което сега правя за „Belle“?

— Къде, в Ню Йорк?

— Да, в Ню Йорк.

„В Уилямсбърг, в твоя апартамент, с теб“ — добавих наум. Но защо не можех да го изрека на глас? Сега бе перфектният момент!

— Хубаво. За един кратък миг се уплаших, че ще кажеш, че искаш да бъдеш омъжена и да имаш деца — засмя се той. — Ох, отдохнах си!

— Е, отдохна си — повторих.

Хей, я чакай малко! Ама какво...

— Алекс?

— Да?

— А какво щеше да кажеш, ако ти бях казала, че искам да бъда омъжена и да имам деца?

Известно време той нищо не каза, но усетих как ръцете му около мен се стягат, както и челюстта му.

— Но ти не искаш всички тези неща, нали? — промърмори накрая.

— Е, не е казано, че трябва да стане точно когато съм на трийсет години — отбелязах аз, подбирайки много внимателно думите си. — Но не бих казала, че някога няма да ми се прииска.

— Окей — кимна дипломатично той.

— А ти? — смотолех, вторачвайки се в едно от копчетата на ризата му. — Не искаш ли всички тези неща?

— Някога ги исках — отговори бавно той. Усещах, че той подбира точно толкова внимателно думите си, колкото го правех и аз. Не че от това ми стана по-добре. — Но после престанах да мисля за

тях и те отпаднаха от дневния ми ред. Не бих казал, че имам нужда от тези неща, за да бъда щастлив.

Ръцете ми, които бях обвила около кръста му, се отпуснаха и паднаха на стената зад него.

— Ясно — прошепнах, надявайки се точно сега да не се разплача. Няма да бъда толкова момиче. И колкото и да бях изненадана от тези негови думи, далеч по-изненадана бях от собствената си реакция. Значи това не е в дневния му ред? Няма нужда от подобни неща, за да бъде щастлив? Тогава има ли изобщо нужда от мен?

— Нали сега не се паникьосваш? — попита той над главата ми. — Така де, след като не искаш да се местиш при мен и всичко останало, реших, че ти също не мислиш за тези неща.

— Ъхъм — изфъфлих, надявайки се, че това звучи достатъчно необвързващо. Но какво, за бога... Та аз бях жена, естествено, че ще мисля за „тези неща“! Може би не по двацет и четири часа в денонощието и може би не за непосредственото ми бъдеще, но как може той да очаква от мен „подобни неща“ да не ми минават през главата? Докато си седя, например, в някоя разкошна парижка градина и докато си фантазирам колко съм красива в прекрасната булчинска рокля, докато Джени и Луиза не приличат на нищо в идиотското пилешкожълто.

— Мисля, че това е една от ползите на идването ни тук — отбеляза с видимо облекчение той. — Дадох си сметка, че те прищпорвам с решението да се преместиш при мен, но сега просто искам да знаеш, че нямам нищо против да изчакам толкова, колкото е необходимо. Защото ти си права — твърде скоро е да се събираме да живеем заедно. Подобно прищпорване на нещата би могло да провали всичко.

Притиснах пръстите на ръцете си о студения камък на зида и продължих да ги притискам, докато не усетих, че ръцете ми започват да се тресат чак до раменете.

— Студено ли ти е? — повдигна главата ми Алекс.

Побързах да извърна очи и да превърна избърсването на сълзата в прозявка. А после кимнах и добавих:

— И съм много уморена.

— Тогава хайде да се връщаме в хотела — предложи той, хвана ръката ми и я стисна. — Обаче ще хванем такси, защото сме доста

далече от хотела, а аз си знам, че независимо дали съм рожденик или не, ще ме убиеш, ако съсипеш тези обувки!

Дори и да бе усетил, че нещо не е наред, се преструваше, че не забелязва. Вървах до него, гледаща право напред. Да, бях си обещала да не го казвам, но на никого не съм обещавала да не си мисля за това. Някога той е искал да се ожени и да има деца. Не бе необходимо да съм гений, за да се досетя кога е било това „някога“. Искал е да се ожени и да има деца от Солен. Обаче от мен не иска.

— Алекс — осмелих се да изрека, докато пресичахме улицата по посока на стоянката за таксита. — Всъщност напоследък мислех доста за това преместване.

— Анджела, успокой се, няма нищо. — Каза адреса на шофьора, а за мен добави: — Казах ти, вече си давам сметка, че съм бил твърде настоятелен. Затова преместването вече не стои на дневен ред и няма нужда да се притесняваш, че ме натъжаваш. Разбирам те.

— Ама аз си мислех, че... може би съм готова вече да се преместя при теб — промълвих, докато сядах на задната седалка на таксито. Обаче дори и аз не си прозвучах убедително, а какво оставаше за него.

— Така ли? — изгледа ме той, очевидно още по-малко убеден и от мен самата. — Е, нека поговорим за това, когато се върнем в Ню Йорк. Но не тази вечер.

* * *

Пътят до хотела премина в пълно мълчание. Алекс не отлепваше очи от прозореца, залепил чело за стъклото, а аз не отлепвах очи от тила му, опитвайки се да си дам сметка как и кога точно всичко се обърна с краката нагоре. Значи той вече не иска да живее с мен, така ли? И не иска да се жени и да има деца? Поех си дълбоко дъх. Като че ли правех от мухата слон, но не бях много сигурна. Това трябва да е. Бях леко пийнала, бях уморена, бях стресирана. И не ми предстоеше да се преместя при Алекс, да се омъжа за него и да имам деца от него.

— Пристигнахме — обади се по едно време, като ме потупа по бедрото. — Будна ли си?

— Ъхъм... да — кимнах и отворих рязко вратата на колата, разминавайки се на милиметри от удар с преминаващ покрай нас скутер. Шофьорът на скутера наду клаксона и излая някаква френска ругатня, а аз автоматично се прилепих до колата, вече по-събудена от всякога.

— Хей! — прегърна ме Алекс, докато шофьорът се изтегляше и аз останах в средата на пътя. — Да не би да искаш да те прегаят сега? Хайде, влизай вътре!

Позволих му да ме прегърне и двамата влязохме тихо във фойето. Рецепцията отново беше без Ален. Алекс ми разказваше за концерта в събота вечер, кога трябва да тръгнем, за да бъдем навреме за фестивала в неделя, колко много се ужасявал от обратния полет. Аз кимах на подходящите места, но през цялото време имах чувството, че по-скоро се наблюдавам от страни, отколкото да вземам участие в разговора.

Когато се прибрахме в стаята си, аз се задържах колкото ми бе възможно по-дълго в банята, смъквайки педантично и последната капчица грим от лицето си, без да искам нарочно, оставих малко спирала, която щях да сваля „после“, а на миенето на зъбите си посветих цели три минути. След второто изпишкване обаче вече не можех да издържам. О, боже, наистина ли се опитвах да отложая лягането си при Алекс? Отворих вратата на банята и видях, че той вече си беше легнал и всички лампи бяха изгасени с изключение на тази на нощното шкафче. Отидох до леглото, пъхнах се под завивките и заех обичайната си поза — дясната ми ръка през корема му, главата ми — отпусната на рамото му. Лежахме така в неловко мълчание няколко минути — неговата ръка се плъзгаше нагоре-надолу по моята, а аз разсеяно си играех с ръкава на тениската му. Това определено се случваше за първи път. Нямам предвид, че си бе легнал с тениска, а това, че аз не я разкъсвах, и че той не ме поглъща ненаситно. А аз не бях напълно сигурна дали искам да го прави. След още няколко минути се претърколих и изгасих лампата. Часовникът на нощното шкафче показваше един и половина. Значи съм била будна повече от дванайсет часа, без никаква дрямка. Нищо чудно, че се чувствах толкова уморена.

Но преди да успея да се претърколя обратно, Алекс се обърна към мен, сгуши се до гърба ми и ме прегърна през кръста. Усетих

топла целувка на тила си, след което чух шумна прозявка.

— Не мога да повярвам, че за рождения ми ден сме в Париж и че просто ще си заспим — изрече в косата ми. Но не звучеше така, сякаш не си вярва. Звучеше така, като че ли искаше да се увери, че аз съм наясно какво няма да правим.

Не знаех какво да мисля. Значи дори не смята да се престори, че си иска, та да ми даде шанс да му откажа? Вярно е, че тази вечер не исках да правя секс с него, защото бях вбесена и обърквана, но какво от това? Защо той не иска да прави секс с мен? Та той винаги трябва да иска да прави секс с мен! Той е генетично програмиран винаги да иска да прави секс! Нали все пак е мъж? За какво му е тази Y-хромозома, а?

Именно.

— Сигурно защото вече съм твърде стар — промърмори през нова голяма прозявка и лекичко ме стисна.

Две минути по-късно усетих, че дишането му става все по-равномерно и ръката му, обгърнала кръста ми, се отпуска. Примижах по посока на часовника на нощното шкафче и зачаках очите ми да се приспособят към светлината, за да видя колко е часът. Един и четирийсет и седем. Бях наясно, че нощем нещата винаги изглеждат по-зле. И че на сутринта обикновено не е толкова мрачно. И тогава стомахът ми вече няма да се чувства така, сякаш в него току-що се е нанесло семейство хамстери, които, разбираш ли, са решили да си спретнат купон за нова къща. И аз няма да изпитвам необходимост да си изплача очите от мъка. Да, след като се наспя добре, със сигурност и ще се чувствам по-добре.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Обаче и на следващата сутрин не се чувствах по-добре. Вероятно защото на практика изобщо не бях мигнала. Проверях часовника на всеки петнайсет минути, макар че от време на време се унасях в кошмари, но само за да се видя как падам било от бордюр, било от зид, а веднъж дори от Айфеловата кула, и веднага след това пак да се ококоря. Накрая не издържах, и се измъкнах внимателно изпод завивките, за да не събудя Алекс. Взех си бърз душ. Беше едва седем, а срещата ми с Луиза бе в дванайсет и половина, но си знаех, че няма да ми се отрази зле да изляза и да продухам малко главата си. И в преносния, и в буквалния смисъл на думата, защото, както ставаше ясно, на вечеря като че ли бях изпила малко повече, отколкото трябваше — подсказваше ми го главата ми, която ме болеше, и мозъкът ми, който беше като сварен. Сутрешното огледало рядко влизаше в ролята на мой приятел — днес не беше изключение. Ударената ми буза вече не беше пурпурна, обаче бе придобила невероятно ласкателен жълтеникав нюанс. Иначе окото ми продължаваше да изглежда така, сякаш бях изкарала десет рунда с... не знам колко точно боксьори, но схващате идеята, нали? Безсънната нощ също не ми беше помогнала — носът ми беше зачервен, а очите ми приличаха на свински цепнатинки. Секси, няма що.

Облякох се в банята. Нахлузих дънките си от предишната вечер и се намацах с колкото можах повече грим. Ако трябва да бъда честна, не мисля, че имаше нужда да бъда чак толкова внимателна — знаех, че докато алармата на часовника не се включи, Алекс ще спи като кърт. Не си спомням колко пъти бях лежала будна в апартамента му, заслушана в нечовешките трясъци на строежа отсреща, докато той си хъркаше блажено до мен. Обаче точно тази сутрин бях решила да не поемам никакви рискове.

— Добро утро, *мадмоазел!*

— Ален!

Зарадвах се на възможността да изляза за миг от порочния кръг въпроси в стил „Какво стана, за бога?“ и „Защо той не ме обича?“, за да се обърна към него с полушастлива усмивка.

— Има ли нещо, което мога да направя за вас тази сутрин? — запита той. Сега поне вече не изглеждаше уплашен от мен. Нащрек, но не уплашен.

— Дали бихте могли да ми кажете откъде мога да взема корабче за разходка по Сена? — попитах и разтворих картата си на плота пред него. — Имам предвид от онези, дето обикалят града за разглеждане?

— Да, туристическите корабчета — кимна той. Приведе се над картата, присви очи и накрая отсече: — Ето тук!

— Изглежда ми доста далече — промърморих, проследявайки пътя на молива в ръката му. — О, Алма Марсо! Вече бях там!

— Сигурна ли сте, че не е най-добре да ви извикам такси? — изгледа ме неуверено Ален. — Ще трябва два пъти да сменяте метрото.

— Няма проблеми — отсякох и върнах картата в чантата си. — Имам много добро чувство за ориентация. Щом вече съм била някъде, винаги мога да го намеря.

— Добре! — кимна Ален и ми се усмихна окуражаващо. — В такъв случай приятен ден!

Кимнах му и се отправих, към станцията на метрото — абсолютно уверена в себе си и нетърпелива да разсея обърканото си съзнание с едно весело пътешествие нагоре-надолу по Сена.

Ала позитивното настроение и волята за победа не винаги са достатъчни за успеха. Още след петнайсетата минута от качването ми във влака вече се бях изгубила. Много е подло от страна на тези французи да крият ужасите на подземните лабиринти на своята столица с красиви табели от ковано желязо на входовете на станциите! Оставаш с усещането, че навлизаш в снимачна площадка за филм от 60-те години, когато всъщност пропадаш в седмия кръг на ада. И защо вратите на влака се отварят, преди да е спрял? Два пъти едва не паднах — докато не си дадох сметка, че ми се случва на всяка спирка, независимо от това колко пъти се втурвах от един влак, за да се хвърля в друг. Първото ми самостоятелно пътешествие от станция „Сен Себастиен“ до „Алма Марсо“ ми бе отнело един час. Второто обаче ми отне час и половина, половината от ноктите ми и всичките ми запаси

търпение. Поне този път хората като че ли проявяваха съчувствие към мен заради насиненото ми око, така че през по-голямата част от пътешествието си разполагах с място за сядане. Макар че точно затова пък на два пъти пропуснах спирката си, защото не успях да си проправя навреме път до вратата.

Добре че поне когато накрая се озовах на спирката на туристическите корабчета, всичко беше ясно указано и наоколо продаваха фотоапарати за еднократна употреба, студена вода и сладолед. След като се въоръжих и с трите удоволствия, се качих в предната част на поредното корабче, максимално далече от двойките, които вече се мляскаха на задните редици, далече от семействата, заели тактическа позиция в близост до тоалетните, и до групите пенсионери, опаковани добре, за да не изстинат на скромните трийсет и пет градуса горещина. Те ми кимнаха любезно, аз им се усмихнах любезно и седнах от другата страна на пътеката. Все още нямах психическата готовност да се сприятелявам с възрастни дами. Дайте ми шест месеца и ще говорим.

След няколко неловки минути надежда, че никой няма да седне до мен, корабчето най-сетне потегли. И след още няколко минути в опити да различа английския екскурзоводски текст от френския, немския, испанския и японския аз реших да превключа на моя айпод. И съвсем в стила на старите традиции, които казват, че ако ще ти е гадно, да е докрай, първото парче, което се включи, беше на Алекс. Обикновено обичах да слушам състава му — преди да му стана гадже, бях негова почитателка (но както многократно съм изтъквала, фазата на групарка я прескочих), обаче точно сега имах чувството, че текстът на песента има двойствено значение. Кои песни са за Солен? Щастливите или тъжните? Нямах сили да слушам дори онези, за които бях сигурна, че са за мен — непрекъснато ги сравнявах с предишните. Незнайно защо, сега всички те ми звучаха не толкова емоционално, не толкова страстно и нещата не опираха само до първия албум срещу третия албум. Прехвърлих списъка с песните и накрая избрах най-доброто от „Гърлс Ълауд“. Там поне нямаше опасност да схвана нещо погрешно.

Не бях напълно сигурна какво точно се старая да постигна с тази туристическа обиколка с корабче, но ако съм държала да се депресирам още повече, определено успях. Корабчето се носеше по

реката, минавайки покрай всичките удивителни исторически сгради, които бях виждала в часовете по история (свързани предимно с ненавременна и жестока смърт), и въпреки това нищо не бе в състояние да ме извади от отвратителното ми настроение. Добре де, трябваше да подхожда разумно към ситуацията. Алекс имаше всички причини да смята, че не искам да се преместя при него. Кани ме от месеци, а аз все си намирам някакви извинения. И ако обърна гръб на гордостта си, вероятно бих могла да разбера защо не е голям фен на идеята за брак. Знаех, че родителите му са разведени и че последната му връзка е завършила кошмарно, че е бил подло предаден.

Що се отнасяше до децата, за тях нямаше нужда да се тревожа. Засега. Групата дребни изчадия, които бяха решили, че корабчето им е детска площадка, беше напълно достатъчна, за да ме подплаши до смърт, а какво остава — да ме накара да поема отговорност за едно такова до края на живота си. Докато минавахме покрай Парижката Света Богородица, положих невероятни усилия да не се обърна, за да се вторача в апартамента на Солен, обаче не можах да се въздържа. Забелязах го веднага. И от реката той се оказа точно толкова зашеметяващ, колкото беше и отвътре. Кучка. Но точно сега не тя беше проблемът ми. Проблемът ми беше в това, че трябва веднага да измисля начин да убедя Алекс, че наистина искам да се преместя при него и че е бил напълно прав, като ми повтаряше, че да живеем заедно би било страхотна идея.

„Може би трябва да изчакам да се върнем от Париж“ — казах си, докато правех снимка на Мюзе Дорсе и се подготвях, за да бъде сигурна, че ще хвана и Лувъра. Просто трябва да оставя страстите да се уталожат, да се приберем и когато се озовем пак в апартамента му, той ще си спомни, че е искал и аз да бъда там.

Стиснах в ръка вече затоплящото се шише с вода, отпуснах се назад на седалката и се опитах да се насладя на пътуването. Докато завивахме покрай остров Сите, забелязах една дълга брегова ивица на реката, която представляваше парижкият плаж. Лично аз не си падах много по пясъка — у Ерин предпочитам повече басейна ѝ пред частния ѝ плаж. Но все пак не можех да не се възхитя на отдадеността на парижани, изпънати на пясъка. Додето поглед стига, все хора по бански — очевидно приемаха адски на сериозно тези глупости. Подпрях брадичка на перилата на корабчето и се загледах в

щастливите двойки, които се мацаха с плажно масло и се целуваха като невиджали. А онези, които не се бяха излегнали на шезлонги или върху пясъка, се разхождаха, хванати за ръце и усмихнати. Дали е възможно да се разхождаш из Париж в лошо настроение? Дали пък това не беше някакъв тест за степента на влюбеност? Някъде бях чела, че вече се правят тестове за химическите съставки на любовта. Нищо чудно да има някакъв тест от рода на пишкане върху тясна пръчица, който те карат да направиш, преди да прекосиш Пон Ньоф.

На палубата на корабчето беше толкова горещо, че се зарадвах, когато най-сетне стигнахме до брега, а и аз можех да си позволя да се втурна напред много по-бързо, отколкото семействата или инвалидите. Беше почти дванайсет, което щеше да рече, че ще ми се наложи да побързам, ако държа да изпреваря Луиза под Айфеловата кула. Липсата ми на мобилен телефон ми помогна много в този случай — справих се. Странно бе това усещане за паника от липсата на мобилен телефон. Хората са успявали да се справят без такива телефони векове наред, обаче отнемете ми моя за два дена, и аз вече имам чувството, че някой ми е отсякъл ръката. Сега ми оставаше да се надявам, че Луиза ще бъде точно там, където каза, че ще бъде, при това навреме. Не че съм се съмнявала — все пак тук ставаше въпрос за Луиза. Луиза, която не си позволяваше почивка дори за отскачане до тоалетната, когато правехме преговор на учебния материал, докато не дойдеше официално определеното за това време. Луиза, която в сватбения си ден беше в църквата дори преди бъдещия си съпруг. Поради което се наложи да направим няколко допълнителни кръгчета, което никак не зарадва шофьора на лимузината.

Вярна на себе си, тя и сега вече беше тук. Забелязах я до будката за продажба на билети за Айфеловата кула. А още нямаше дори дванайсет и двайсет. Русата ѝ коса бе прибрана в практична опашка, перфектно изгладената ѝ риза бе пъхната в перфектно изгладените памучни панталони, през ръката ѝ бе метната задължителната английска жилетка, а през рамото и гърдите ѝ висеше чантичка „Радли“. Никой не можеше да я сбърка за това, което бе — британска туристка.

— Анджела! — изрева и се втурна към мен, а аз я притиснах в прегръдките си.

Като че ли беше добавила някое и друго килце към фигурата си от последното ни виждане, но като се има предвид, че последната ни прегръдка бе непосредствено след сватбата ѝ и непосредствено преди момента, когато счупих ръката на съпруга ѝ, това бе напълно разбираемо. След невъзможната ѝ диета, налагаща се заради вмъкването в булчинската ѝ рокля, ми стана приятно, че вече мога да прегърна истински човек. И ухаеше правилно. Ухаеше на шампоан „Пантен“ и на все същия парфюм на Калвин Клайн, който си носи още от шести клас.

— Толкова се радвам да те видя! — прошепна в ухото ми, докато я стисках все по-силно и по-силно. — Но мисля, че вече можеш да ме пуснеш. Няма да избягам.

Макар и крайно неохотно, накрая я пуснах — отчасти защото ми стана толкова хубаво, когато я прегърнах, отчасти защото не исках да забележи, че вече съм се разплакала.

— Анджи, добре ли си? — запита и отметна косата от лицето ми.

Жестът беше толкова познат, но и толкова странен, че като че ли ме накара да се овладея. Кимнах неуверено и се постарях да спра да плача, обаче колкото повече се опитвах да се овладея, толкова по-лошо ставаше. Затова просто продължих да си хълцам, да подсмърчам и да ридая. Туристи, продавачи на билети и полицаи започнаха да се обръщат и да ме гледат втренчено. С което не ми помагаха особено.

— Боже мой, скъпа! — възкликна Луиза и ме придърпа към себе си за нова прегръдка, като едновременно с това ме отведе далече от тълпите. — А уж аз би трябвало да бъда емоционалната!

Цели пет минути по-късно аз вече бях успяла да се овладея донякъде и двете се настанихме в малко кафене с безбожно надуты цени — като за туристи. Взех носна кърпичка от Луиза и започнах да попивам лицето си, като се стараех да не докосвам излишно насиненото си око, но по този начин на практика изтрих всичкия си толкова внимателно поставен грим.

— Боже господи, Анджи! Какво е станало с лицето ти? — дръпна внезапно ръката ми Луиза. — Затова ли си толкова притеснена? Да не би някой да те е бил?

Поклатих глава, все така неспособна да навържа едно изречение.

— Анджела, скъпа, знаеш, че можеш да ми кажеш всичко! — продължи Луиза със стряскащо сериозен глас. Задържа ръката ми и ме

огледа внимателно. — Алекс ли ти стори това?

Дори от самата мисъл Алекс да вдигне ръка срещу мен ми стана толкова смешно, че въпреки сълзите си се разсмях. За съжаление Луиза възприе това като истерична проява.

— Ще го убия! — започна да набира скорост тя, вадейки телефона си. — Ще се обадя на полицията! А ти не се притеснявай — трябва да го направиш!

— Не, Лу, моля те! — най-сетне успях да проговоря аз и се опитах да ѝ отнема телефона. — Аз сама си паднах! Спънах се през нощта, докато отивах към тоалетната! Честна дума! Алекс никога и за нищо на света не би ме ударил! Повярвай ми! Спри!

Луиза ме огледа подозрително. Накрая остави телефона си на масичката и отсече:

— Все същата непохватна крава! — Огледа ме пак, очевидно сравнявайки разказа ми с раните, които виждаше, и допълни: — Изкара ми ангелите!

— Съжалявам — промърморих и преглътнах последните си сълзи. — Направо не мога да повярвам, че се държах толкова глупаво! Не бях очаквала точно сега да бъда такава развалина. Но съм много щастлива, че те виждам!

— Мислех си, че аз ще бъда тази, която ще си изплаква очите — отбеляза тя и пое менюто от сервитьора, който кръжеше в близост до нас в очакване най-сетне да спра да нареждам. — Защото ти си по-практичната от двете ни. Какво се е случило с теб в Ню Йорк? Да не си решила изведнъж да дадеш воля на емоциите си?

— Очевидно — свих рамене, огледах менюто и си поръчах диетична кола. Дали не може пак да си поръчам пържола? — Сигурно е от онази седмица в Холивуд. Но засега не ходя на психотерапевт.

— А може би трябва да тръгнеш — отбеляза тя и си поръча минерална вода. — Е, разказвай сега!

Усмихнах се тъжно. Не знаех откъде да започна. Накрая изтърсих:

— Защо по-добре ти не ми разкажеш за подготовката за годишнината ви? Поръчахте ли вече палатката? — Аха, обръщане на разговора към другия! Винаги се получава.

— Да, поръчахме я — започна Луиза и заразмахва възбудено ръце. Ако знаех нещо за приятелката си, то бе, че можеше да говори за

сватби и за всякакви други мероприятия, свързани със сватби, до второ пришествие. И нямаше никаква причина, поради която да не подходи към първата си годишнина със същия ентузиазъм. Така, без дори да се замисля, тя започна да ми разказва за размерите на палатката, за шоколадовия фонтан, който е поръчала, за оркестъра, който е избрал Тим, и за роклята, която ще носи — докато не се появи сервитьорът с напитките ни и в очакване на същинската поръчка.

— Какво ще кажеш да си поръчаме бутилка вино? — попитах, опитвайки се да си повярвам, че онази приказка дето клин клин избивал, е вярна. Освен това виното щеше да си върви отлично с пържолата, която непременно щях да поръчам.

— О, не. Не мисля, че ще пия алкохол — отказа тя. — Но ти си поръчай.

— Ще видя — отговорих и я огледах внимателно. — Какво, пестиш се за утре ли?

— Всъщност — отбеляза тя, докато връщаше менюто на сервитьора, — точно сега не пия никакъв алкохол.

— Така ли?

— Така.

— Ясно.

— Да.

Оставих на масата диетичната си кола и се загледах в приятелката си. Да, беше се позакръглила от последния път, когато се видяхме, но в никакъв случай не беше дебела. Изглеждаше просто здрава. Излъчваше някакво сияние.

— Луиза?

— Анджела?

— Бременна ли си?

Тя покри лице с ръце, надникна измежду пръстите си и засмяно отговори:

— Да!

— О, боже господи!

Скочих от стола си, заобиколих масата и я прегърнах силно. И сълзите ми отново рукнаха. Само дето този път и двете плачехме.

— Щях да ти кажа — изхълца щастливо тя. — Обаче разбрах едва миналата седмица, а когато ти ми каза, че ще идваш, реших, че е по-добре да ти го съобщя очи в очи и... Нали не ми се сърдиш?

— Защо да ти се сърдя? — възкликнах, оставих я на стола ѝ и изтрих и последните остатъци от грим върху насиненото си око. Голяма работа, че ще отвратят хората и няма да им позволя да се нахранят! — О, Лу! Толкова се радвам за теб!

— Помислих си, че много ще се ядосаш, че не съм ти казала, но да знаеш, че ти си първата, която научава — с изключение на мама и татко, разбира се, и майката на Тим. И баща му. И... добре де, и брат му, обаче ти... — нареждаше тя, докато отпиваше от водата си. — Просто се радвам, че успях да ти го кажа лично!

— Аз също се радвам! — извиках аз и хванах ръката ѝ през масата. — И нямам нищо против, че си казала на брат му — той е готин.

Когато бях в Ню Йорк, ми беше много лесно да се самоубедея, че не страдам от носталгия по дома — все пак бях много далече и непрекъснато заета. Редовните обаждания, неохотните контакти по Скайп (виждали ли сте някого да изглежда добре по този Скайп?) и постоянните имейли означаваха, че аз винаги бях наясно какво става в живота на Луиза. Но сега, когато я виждах срещу себе си, очи в очи, осъзнах, че ми е много по-трудно, отколкото съм си мислела.

— Само дете не мога да повярвам, че няма да бъдеш около нас, за да бъдеш истинска кръстница! — промърмори тя и стисна лекичко ръката ми.

— Кръстница ли? Наистина? — Боже, тази жена какво се опитва да направи? Да ме обезводни напълно ли? — Сигурна ли си, че около вас няма някой малко... по-зрял, когото искаш да избереш?

— Не се дръж като глупачка! — разсмя се Луиза на моите притеснения. — Разбира се, че ще бъдете ти и готиният брат на Тим! Бог ми е свидетел, че ти си много по-зряла, отколкото той някога ще бъде!

— Ама аз си фраснах окото на връщане от тоалетната! — опитах се да протестирам. — И това е просто последният ми гаф! Да не говорим за предишните!

— Анджела — започна Луиза, вече абсолютно сериозна, — на този свят няма никой друг, когото бих избрала за кръстница на детето си, и можеш да си говориш колкото си искаш, обаче никой по-добре от мен не е запознат с твоя списък от инциденти — все пак не забравяй,

че на повечето от тях съм свидетел, ако не и участник. Така че, ще бъдеш кръстница на детето ми и точка! Приеми го!

— Ама аз дори не знам какво да кажа! — свих устни, за да предотвратя поредния порой от сълзи. — Разбира се, че ще стана кръстница на детето ти! Ще бъде страхотно! Обещавам ти, че няма да му купувам алкохол, докато не стане поне на седемнайсет, както и че никога няма да псувам пред него или нея! Въобще ще направя всичко, което ти искаш от мен!

— Е, и това е нещо като за начало — кимна Луиза и премести ножа и вилицата си, за да направи място за пържолата си. Добро момиче! — И така, какво ще кажеш да започнеш да ме слушаш, като си дойдеш за годишнината ми утре?

Вдигнах очи от кървавата си пържола и отговорих:

— Лу, знаеш, че не мога. Утре е концертът на Алекс.

— Да, знам — въздъхна тя, докато режеше пържолата си. Обаче нейната беше толкова препечена, че ѝ струваше доста усилия, докато среже едно парче. Но защо яде пържолите си толкова препечени? Това е истинско светотатство спрямо всяка уважаваща себе си пържола! — Все пак бях длъжна да попитам. Но нали знаеш, че майка ти направо ще те убие? Твърди, че ти е оставила сума ти съобщения, а ти не си отговорила на нито едно!

— Казаха си ѝ, че съм тук? — изписах ужасено и автоматично се огледах. Почти очаквах да я видя как се втурва в премяната си от „Маркс енд Спенсър“, готвейки се да ме натупа с пътническото си сакче. То бе малко по-мъничко от обичайната ѝ дамска чанта, но не помалко страховито от нея. — Господи, Лу! Нали ти казах да не ѝ казваш?!

— Не съм аз! — вдигна отбранително ръце тя и към кошничката с хляб на съседите полетя едно парче овъглена пържола. — Тим я видял в „Теско“ и ѝ споменал, че днес ще идвам в Париж. Нали го знаеш колко жалък лъжец е? Ако му бях казала да си държи езика зад зъбите, щеше още повече да оплете конците.

— По дяволите! — промърморих и отпих голяма глътка диетична кола. Май наистина трябваше да си поръчам вино. — Яката ще я загазя!

— Не и ако утре дойдеш на годишнината ни — предложи Луиза. — Само за партито. Ще бъде следобед. Концертът на Алекс няма ли да

бъде вечерта?

— Това е фестивал, Лу! Доколкото знам, той смята да прекара там целия ден — промърморих, опитвайки се да си спомня какво ми бе казал на вечеря. Преди да ми каже, че не иска да живее с мен, да се ожени за мен и да има деца от мен.

— И ти също трябва да бъдеш там през целия ден? — повдигна вежди тя. Някои от по-лукавите ѝ изречения напомнях толкова силно за Джени, че чак се плаших. — Боже мой, Анджи, не си спомням някога да си следвала навсякъде Марк като безпомощно пале!

— Доколкото си спомням, самият Марк никога не е искал да го следвам навсякъде, защото чукаше вашата тенис партньорка — не можах да не я затапя аз, набодох едно парченце пържола и го захапах толкова бързо, че едва не отхапах вилицата. Брей, по тези места кармата идвала много бързо!

— Имаш право — кимна Луиза, но не изглеждаше така, сякаш се кани да се предаде толкова лесно. — Жалко че не можеш да дойдеш! Изглеждаш възхитително, а и всички очакват да чуят за твоите невероятни приключения и да се запознаят с Алекс... Аз непрекъснато им разказвам за вас и съм сигурна, че започват да ревнуват.

— Луиза — започнах бавно, — когато казваш „всички“, някого конкретно ли имаш предвид?

— Например готиния брат на Тим?

— Някой друг?

— Не знам.

— Луиза?

— Добре де, Марк също ще бъде там — призна си накрая тя и благоволи да остави вилицата си. — Тим го покани, защото напоследък е направо за съжаление. Нямах намерение да ти казвам, но както разбирам, нещата с онази Кейти май не вървят много добре и той е почти всяка вечер пиян. Закъснява за работа, появява се със същите дрехи като от предишния ден, такива работи. И само не ми казвай, че не ти е минавало през ума колко страхотно би било да те види сега, да види колко модерна и бляскава си станала! Да не говорим пък как ще реагира, когато разбере, че гаджето ти е рокзвезда!

— Първо, в момента не съм в най-бляскавия си вид, ако не си забелязала — изтъкнах и ѝ посочих насиненото си око — и второ, не

съм много сигурна, че точно сега бих могла да се хваля с гаджето си рокзвезда.

— Но нали беше решила вече да се местиш при него? — запита Лу, което в превод бе една по-безобидна версия на въпроса: „Да не би гаджето ти да те бие?“ Подкрепено със съответния поглед, разбира се. — Всичко наред ли е, скъпа?

— Окей, ако трябва да бъда честна, било е и по-добре — признах си аз, опитвайки се да измисля как да перифразирам най-добре последния ни разговор. — Ето какво. Вчера той имаше рожден ден и излязохме на вечеря, и ми каза, че не иска да се жени за мен и да живеем заедно.

Предвид новината на Луиза прецених, че няма да е добре да включвам и частта „и не иска да има деца“ в разговора. Засега.

— Какво? Просто ти го каза ей така? — извика тя и с всяка следваща дума гласът ѝ придобиваше все по-писклив нюанс. — Но какви ги говориш?

— Всъщност не го каза просто ей така — отбелязах, докато гризях бавно едно пържено картофче. — Та значи, преди няколко години си е имал една бивша, която го е съсипала, и заради това сега казва, че за да бъде щастлив, засега не се нуждае от брак и деца.

— Не иска да има деца? — вече наистина изпищя приятелката ми.

Мътните го взели! Бях забравила, че няма да споменавам за децата!

— Не, просто каза, че няма нужда от тях, за да бъде щастлив — повторих. Не можех да се въздържа да не го защитя, макар че схващах какво има предвид точно толкова, колкото и Луиза.

— А какво стана с цялата онази история по твоето преместване? — продължи да разпитва тя и стисна устни, така че заприличаха на дребно котешко дупе — изражение, което определено не бе сред подчертаващите чара ѝ. — И как така изведнъж се е отказал от тази идея?

— Мисля, че тук вече вината е моя. Непрекъснато си повтарях, че ще му кажа по-късно, защото... ами... защото бях малко уплашена предвид случилото се последния път, когато живях с някого, а ето че сега той пък е решил, че идеята не е добра и че прибързваме. Въпреки

че аз вече бях решила, че искам да се преместя при него. По-голяма ирония от това, здраве му кажи!

— Аха! Значи на теб не ти е позволено да се притесняваш за преместването при него заради онова, което си преживяла при предишната си връзка, а на него му е позволено да те държи на дълга каишка за остатъка от живота ти заради онова, което се е случило в неговата предишна връзка, така ли?! — извиси глас Луиза.

Стиснах устни. Е, погледнато по този начин...

— О, Анджи, това е точно като в „Сексът и градът“, където...

— Само не започвай пак с този филм! — побързах да я прекъсна аз. Очите ѝ вече се бяха сдобили с познатия и твърде опасен блясък. — Само защото живея в Ню Йорк, не означава, че всичко, което се случва в моя живот, е точно както в „Сексът и проклетия град“! Имам си достатъчно лични проблеми, за да добавям към тях и проблемите на Сара Джесика Паркър!

— И въпреки това аз съм убедена, че той изобщо не е прав — сви рамене приятелката ми, лишена от възможността да се вживее в ролята на Миранда. — На него му е позволено да се прави на съсипан от миналото си, а на теб не, а? И какво отключи изведнъж тези страхове, а? Не мислиш ли, че малко преиграва?

— Ами всъщност... — започнах и си поех дълбоко дъх, — проблемът е, че бившата му е тук.

— Къде! Тук, в Париж?

— Тя си е от Париж.

— И той е знаел, че тя ще бъде тук?

— Не.

— Да бе!

— Не е знаел! — запротестирах аз. — Да, тя е от Париж и свири в рокгрупа, обаче той не знаеше, че тя ще бъде тук. А още по-малко, че ще участва и във фестивала.

— О, я стига, Анджела! — изсмя се подигравателно Луиза. — Чуй се само! Доскоро обожаващото те гадже изведнъж се е отказало от идеята да живее с теб и е измислило сложно обяснение, за да ти съобщи, че не иска да се жени, и не щеш ли, точно в този момент същото онова момиче, което е разбило деликатното му сърце, се появява на сцената?

— Лу, от твоите уста звучи много по-зле, отколкото е всъщност — нацупих се аз. Проблемът обаче е, че от нейните уста не звучеше по-зле — звучеше просто истината.

— Анджела, не искам да те тревожа! Искам само да се грижа за теб — продължи тя. — Защото последния път просто стоях отстрани и гледах как ти причиняват болка. Затова сега няма да го позволя. Вярно е, че изобщо не познавам Алекс, но е вярно също така, че теб познавам достатъчно добре, за да ти кажа, че никога не съм те виждала толкова разстроена. Изписано е по лицето ти! И колкото и да ми се иска да вярвам, че сълзите, с които ме посрещна, бяха за мен, те не бяха, нали? Бяха за него, нали?

Кимнах лекичко. Не бях напълно готова да говоря. Защото, ако заговорех, трябваше да ѝ призная, че е права.

— Моля те, ела си у дома, Анджела! — въздъхна приятелката ми. — Макар и за малко! Знам, че там ти е работата, там са ти приятелите, там ти е всичко, но завръщането у дома може да ти помогне да видиш нещата по-ясно. Ела си само за седмица! Или дори за един ден!

Вдигнах нагоре глава и затворих очи. Тя ме съжалява само заради това, а ако ѝ кажа какви гадории стават в работата ми? Шефката ми е бясна, нейната асистентка се опитва да провали големия ми пробив, а и така нареченият голям пробив нещо не върви съвсем по план. И всичко това — без да броим проблемът с дрехите на Джени. Е, може би едно кратко пътешествие до дома наистина би ми помогнало да прочистя главата си. Ако ще и само за да ми напомни защо изобщо напуснах.

— Не мога просто да стана и да тръгна — изрекох накрая, хванах косата си на опашка и отново я пуснах. Беше започнала да става много дълга. — Съжалявам, Лу!

— Обаче някога направи точно така! — контрира ме тя.

Бутнах чинията си настрана и подсмръкнах. За първи път, откакто се помнех, не бях гладна.

— Липсваш ми, Анджела! — изрече тихо приятелката ми. — Много ми се искаше да си дойдеш у дома!

— Аз също — прошепнах. — Само че вече не съм много сигурна къде точно е моят дом.

Умълчахме се за няколко минути, докато сервитьорът отнесе наполовина пълните ни чинии и ни донесе кафетата. Не ги бяхме

поръчвали. Очевидно от ресторанта бяха решили, че или и двете, или най-малкото аз имам спешна нужда от кафе.

— Бива си ни нас двете, а? — отбеляза Луиза, изправи се и си приглади косата. Най-малко два косъма бяха имали наглостта да избягат от опашката ѝ, а на нея такива не ѝ минаваха.

— Така си е — съгласих се. — Но да знаеш, че много се радвам на твоята новина! Ти ще бъдеш невероятна майка! Знаеш го, нали?

— Е, след двайсет и седемте години практика с теб, мисля, че ще се справя — отбеляза тя и отпи от кафето си.

— О, я се разкарай! — усмигнах се аз доволна, че битката ни бе приключила. Щом счупването на ръката на съпруга ѝ и провалянето на сватбата ѝ не разрушиха нашето приятелство, надали фактът, че не ми е възможно да отида на годишнината ѝ, е в състояние да го разруши.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

След като се нахранихме, двете с Луиза решихме да се поразходим за час-два. Минахме от другата страна на реката и започнахме да си правим снимки една на друга от Трокадеро — аз как държа върху себе си Айфеловата кула, Луиза — как я носи на главата си. Казах си обаче, че трябва да сторя всичко възможно тези снимки да не излязат онлайн. Нещо ми подсказваше, че не такъв е образът на сътрудник на „Belle“, който хората от редакцията държат да представят пред света. Но иначе не беше много лесно да се въздържиш от снимане. Париж беше просто създаден за импровизирани снимки. Та двете нямахме друг избор, освен да се запечатаме за поколенията в прочутия френски стил „замислено момиче с барета“, при това точно под Триумфалната арка. Аз като че ли се справих по-добре със замисленото настроение, отколкото приятелката ми — тя е твърде руса и твърде бърлива за сериозна парижка фотография.

— Ще ми се да промениш решението си и да дойдеш с мен — промърмори Луиза, докато накрая я товарех на едно такси. — О, щях да забравя! Донесох ти това!

И с огромна дяволита усмивка ми подаде един плик. Аз също се усмигнах и започнах да разпечатвам плика, обаче шофьорът на таксито наду клаксона. Очевидно тук не приветстваха идеята да стоиш на средата на пътя с включен двигател. Но като се замисля, май и по другите места на света не бяха големи фенове на подобна идея.

— Ще го отвориш по-късно — извика ми Луиза, докато захвърляше чантата си на задната седалка. — Ще ми липсваш, скъпа! Направо не мога да повярвам, че ще трябва да преживея всичките тези бебешки истории без теб! Сигурна ли си, че не искаш да се върнеш у дома? Сърцето ми се къса, като си го помисля!

— Да, разбирам те. Но обещавам, че съвсем скоро ще ви дойда на гости! — заклекх се аз, докато пъхах плика в древната ми дамска чанта. — Просто точно сега не мога. Ако не нещо друго, трябва да оправя поне нещата с Алекс!

— Ти май наистина го обичаш, а? — изглежда ме сериозно тя. — Е, да гледа да си заслужава всичко това, иначе... — Поклати многозначително глава.

— Заслужава си, повярвай ми! — подсмръкнах. Половината от мен беше в таксито при нея за още една прегръдка, а другата половина искаше просто да скочи при нея, да си замине вкъщи и да остави всички проблеми и грижи зад гърба си. За пореден път. — Когато се запознаете, ще го разбереш.

— Нямам търпение! — провикна се Лу и надникна през прозореца на таксито. — Но нали си даваш сметка, че трябва да го доведеш или преди да съм станала с размерите на слон, или доста след като се роди бебето? Защото няма да го понеса ти и разкошният ти приятел да бъдете в Лондон, а аз да се нося до вас като презокеански кораб в гащеризон за мамички!

— Ясно! — ухилих се аз и ѝ помахвах, докато таксито се отдалечаваше.

Останах си на същото място на тротоара, загледана в колите, които се щураха наляво-надясно. Изчаквах отново да дойда на себе си. Бях много щастлива, че след цяла година най-сетне зърнах Луиза, но и двойно по-тъжна, че се наложи пак да се разделим. Досега въобще не си бях давала сметка колко много ми липсва. А сега щеше да си има и бебе. Струваше ми се невероятно нечестно животът ѝ да продължава така и без мен, но, от друга страна, се радвах, че днес бяхме продължили точно оттам, където бяхме спрели. Е, може би около час преди това, когато тя все още беше моята най-добра приятелка в целия свят, на която можех да кажа абсолютно всичко. А не хълцащата, разплакана развалина, която току-що беше станала свидетел на провалянето на собствената ѝ сватба от една пълна откачалка, разбирайте мен. Една голяма част от мен мечтаеше да се метне в първото такси и да тръгне след нея, за да се пресъздаде наново — като леля Анджела, любимата леля, която ти позволява да играеш с гримове и винаги има сладкиши, с които да те почерпи. Ала това надали щеше да ми помогне с нещо. Е, най-много да ми помогне да погълна няколко сладкишчета в повече, но като изключим това, надали щеше да разреши настоящата ми дилема.

За щастие точно сега не разполагах с много време да се впускам в психоанализа на своето минало, настояще и бъдеще. Вече минаваше

седем вечерта, а между седем и осем трябваше да се срещна с Виржини в някакъв бар, който бе избрала тя, а тъй като не разполагах с работещ телефон, исках да бъда там колкото е възможно по-рано. Вече за нищо на света не можеха да ме накарат да се кача в парижкото метро, затова просто скочих в едно такси и дадох адреса, който Виржини така съобразително ми бе написала на едно листче. След това извадих от чантата си молива за очи и се хванах на работа. Оказа се, че тъкмо това е разковничето на размазаната, зацапана визия, толкова характерна за всички парижанки очевидно всички си слагаха очната линия на задната седалка в таксито. В съчетание с няколко мацвания със спиралата и обилно напудряне на носа и брадичката видът ми вече можеше да мине и за поносим, особено предвид всичкия рев, който му бях хвърлила от обяд насам. Все още не се беше стъмнило напълно, но в тесните стари улички на бохемска Франция светлината беше милостиво оскъдна, което превръщаше прикриването на раните ми в значително по-лесна задача.

Излязох от таксито, изсипах в шепата на шофьора достатъчно (според мен) количество евро и се огледах за Виржини. Никъде не се виждаше, обаче не след дълго зърнах табелата на мястото, където трябваше да се срещнем — „Алиментасион Женерал“. Вбесена на французите, които се подиграваха на моя оскъден училищен френски (защото това в крайна сметка се оказа не магазин за хранителни стоки, а супершикозен бар!), аз прекрачих предпазливо прага му в търсене на новата си приятелка. За събота вечер все още беше рано, обаче барът вече беше пълен, а музиката — надута. Намерих си и аз едно столче на бара, поръчах си мохито като всички останали и се завъртях настрани, за да се оглеждам за Виржини.

Заведението изглеждаше много приятно и бе пълно с още от същите онези красиви типове, които бях зърнала в кафене „Шарбон“ през първата ми вечер в Париж. Излъчваше шик с китайските паравани и странните лампи по стените. Тълпата обаче като че ли бе свикнала с този шик и елегантност, и вече се бе отдала на танци. Настроението за събота вечер май бе заразително, защото по едно време се отпуснах блажено назад и се отдадох на малко безсрамно оглеждане на хората около мен. И, колкото и да не ми се вярваше, установих, че клишетата за нациите бяха верни. Нюйоркчани бяха облечени предимно в черно и смятаха за напълно нормално да ходят на работа с маратонки.

Парижани пък до един пушеха и приличаха на герои от „Амели“. А най-важното наблюдение от всички бе обобщаващо — хората и от двата града се наливаха като смоци. От друга страна, бе напълно възможно лично аз да прекарвах твърде много време само сред бохемските, битнически части и на двата града. Хммм, не особено здравословно, нали?

— Анджела? — повика ме някой от вратата. Изправих се на пръсти и зърнах само върха на главата на Виржини, или по-точно — гигантската панделка в неоново розово върху нея. Тя вдигна ръка от прага, все още говореща по миниатюрния си телефон. Аз размахвах ръце като лунатик и в процеса на размятане успях да фрасна поне трима души в окото с лактите си. Виржини върна телефона в чантата си, огледа се и ми направи знак да отида при нея.

— Тук е твърде шумно — заяви след кратка прегръдка и две задължителни въздушни целувки. — Съжалявам, че закъснях, но ме задържаха.

— Няма проблеми. Хайде обаче да намерим по-спокойно местенце — казах, стараяйки се да не обръщам внимание на факта, че звуча като някоя бабичка. — И без това когато започне концертът, ще бъде достатъчно шумно. — Нали в крайна сметка скоро щях да ставам кръстница? Значи слухът тепърва щеше да ми трябва, за да мога изцяло да се наслажда на воя и писъците на бъдещото ми кръщелниче.

Тръгнахме надолу по улицата, докато накрая не открихме един по-малък и не толкова претъпкан бар. Някъде в задната част, в опасна близост до тоалетните и до автомата за цигари, открихме миниатюрна масичка. Седнахме.

— Ще си вземем вино! — обяви Виржини, хвърли в ръцете ми своя пурпурен суичър и се насочи към бара.

Не можех да не хвърля едно око на етикета. „Соня Рикел“, браво. Като добавим към това и лубутенките, значи госпожица Виржини не е толкова скарана с модата, колкото твърди. Но, от друга страна, като работиш за „Belle“, сигурно е невъзможно да не се заразиш мъничко с модната мания, независимо дали си падаш по нея или не. Преди една година и аз за нищо на света не бих могла да намеря разлика между „Прада“ и „Праймарк“, докато не видех етикета с цената. А Виржини като че ли наистина беше венчана за своите дънки и удобни пантофки — може би за това я харесах толкова.

Появи се почти толкова бързо, колкото бе изчезнала, носеща бутилка червено вино и две не особено чисти чаши. Но като се има предвид мястото, където се намирахме, сигурно трябваше да бъда доволна, че не ни се налагаше да пием директно от бутилката. Така правеха по кръчмите в пристанищата и останалите бардаци, но и това местенце не им отстъпваше особено. Докато Виржини наливаше виното и ми разказваше как била прекарала деня си в препрочитане на някои от текстовете в блога ми за вдъхновение (все още не можех да я откажа от това обожание), аз оглеждах белещите се червени стени, по които висяха стари плакати и образци на поп арта.

Не можах да не забележа също така, че тук тълпата бе малко по-различна от предишното заведение. Веселата купонджийска атмосфера тук бе заменена със съвсем натрапчивото желание да видиш и да бъдеш видян — въпреки че всички се правеха старателно на отнесени. Това не бе от местата, където биха пуснали Бритни Спиърс. Две изключително добре натъкмени момиченца се бяха облегли на прозореца, от време на време отмятаха коси, въртяха очи една срещу други и полагаха огромни усилия да се преструват, че не се опитват да свалят високото тъмнокосо момче в ъгъла на бара, което седеше с гръб към всички. Очевидно този мъж бе единственият, на когото въобще не му пукаше кой е тук и кой го няма. Доколкото можех да преценя, наградата за „най-печен тип на вечерта“ се падаше на него.

— Е, видя ли се с приятелката ти? — запита високо Виржини.

Обърнах се към нея и отново се сблъсках с широко ококорените ѝ очи. Божичко, как не ѝ омръзва да се интересува от всичко?! Доста притеснително.

— Да — кимнах и обърнах една глътка вино. Когато си в Рим, прави като римляните. Добре де, като французите. — Обядвахме, беше ми много приятно да я видя. Тя току-що бе разбрала, че е бременна, така че беше малко странно. В добрия смисъл на думата, естествено.

— Липсва ли ти?

— Много — кимнах и косата ми заподскача нагоре-надолу. — Всъщност не си бях давала сметка колко ми е мъчно за нея, докато не я видях. Утре е годишнината от сватбата ѝ, което означава, че е изминала една година, откакто се видяхме за последен път. А също така и година, откакто се преместих в Ню Йорк.

— Никога ли не ти е хрумвало да се върнеш у дома? — попита, но очите ѝ се плъзнаха над главата ми. Предположих, че и тя съзерцава господин Непукист в отсрещния ъгъл. И защо не — никоя жена не е застрахована при среща с толкова готин тип. — Една година е твърде дълго време да бъдеш далече от дома си, от приятелите си, от семейството си.

— Да, така е. Но ако трябва да бъда честна, до този момент изобщо не съм изпитвала носталгия. Едва днес... Не знам, малко странно ми е. Различно — отбелязах замислено. — Утре Луиза организира парти за първата годишнина от сватбата си. Странно е като си помисля, че почти всички, които познавам, ще бъдат събрани на едно място, което е само на два часа път оттук с влак, а аз няма да бъда там.

— Не искаш ли да отидеш?

— Всъщност, като че ли искам — признах си тихо. — Но си давам сметка, че идеята не е особено добра, като се имат предвид проблемите, които имам в Ню Йорк.

— Но животът ти е толкова хубав! — възкликна Виржини сигурно за милионен път, откакто се познавахме. — Аз бих убила да...

— Виж какво, независимо колко пъти ще го кажеш, това няма да го направи по-вярно, разбра ли? — извисих глас аз.

Виржини поклати глава и невъзмутимо продължи:

— Убедена съм, че в Лондон също е хубаво, обаче Ню Йорк... Това е най-красивият град в целия свят! И какво толкова лошо може да има в него, което да те накара да се върнеш обратно в Англия?

— Ами, доста неща — отговорих и отпих от виното си. — С Алекс като че ли сме в застой, Джени отказва да ми говори, а и снощи той каза нещо, което просто не ми излиза от ума.

— Може би ще се почувстваш по-добре, ако поговориш с някого? — предложи предпазливо тя. Аз сбърчих нос и се замислих. Виржини надали бе сред хората, които биха могли да ми дадат обективен съвет, а точно сега последното, от което имах нужда, бе някой да потвърди опасенията ми. От друга страна, разговорът с Луиза със сигурност ми бе помогнал, макар че тя надали можеше да се определи като заставаща на страната на Алекс. Така че защо да не поискам и второ, още по-странично мнение?

— Окей — кимнах, решила да излея душата си. В тази нейна огромна поклащаща се панделка на главата ѝ действително имаше нещо, което ме караше да ѝ се доверя. — Веднъж той съвсем между другото подхвърли, че по време на концертите му обикновено съм сама, и това ме накара да се замисля. Откакто пристигнах в Ню Йорк, като че ли не съм се сприятелявала с никого друго освен с Джени и нейните дългогодишни приятели. Така де, не че и преди приятелският ми кръг не е бил малък и съм свикнала с този факт, обаче имам чувството, че с течение на времето този кръг като че ли продължава да се стеснява все повече и повече, така че, докато се усетя, накрая няма да е останал никой друг освен Алекс. Така стана и в Лондон — в университета бяхме милиони, на работа бяхме една група, а накрая останахме само аз, Марк, Луиза и Тим. А точно сега нямам дори Луиза. Не мога да позволя това да се случи повторно! Ако двамата с Алекс скъсаме, не съм сигурна дали изобщо има смисъл да оставам в Ню Йорк.

— А ти сериозно ли смяташ, че може да скъсате? — попита Виржини, напълни ми пак чашата и се усмихна сконфузено. — Извинявай, но аз май наистина пия твърде бързо.

— Няма проблеми — излъгах, като си отбелязах мислено, че за нищо на света не трябва да се опитвам да я следвам. — Аз пък не съм много добър пияч. След толкова много махмурлук в Холивуд се старая да не се отрязвам като казак.

— Да се отрязваш като казак ли?

— Това означава да се напиеш толкова, че да паднеш, да повърнеш, да припаднеш и накрая да се събудиш с усещането, че в леглото ти има някакъв непознат, който вони като бъчва — поясних, отпивайки доста бавно от виното си. — А по въпроса за скъсването, по-добре сега да не мисля за това.

— Днес успя ли да поработиш върху статията си? — смени услужливо темата Виржини. — Чувствам се много виновна заради теб! Но все още се надявам, че макар да ти остават само още два дена в Париж, все пак ще успееш да довършиш статията си.

— Остават само два, така ли? — Направо не можех да повярвам колко бързо излетя седмицата. Не че и това кратко време се размина без инциденти, де. — Е, всичко ще бъде наред — опитах се да я уверя аз (както и себе си). — Всъщност вчера си записах доста интересни

неща, така че вече се чувствам малко по-добре. Не че има кой знае още колко за добавяне, но мисля, че за тези два дена ще се придържам само към баровете. Мисля, че ще стане добре. Не ми каза как се нарича това място.

— НЛО — отговори Виржини и отново насочи поглед към бара, където вече започваше да се пълни с хора. — Но като гледам колко е претъпкано, може би не е толкова тайно.

— За теб може би не, но като гледам, не виждам много американци наоколо — отбелязах, проследявайки погледа ѝ. Другата част на бара бе напълно различна от мрачните, замислени битници по масичките. Там всички говореха, размахваха енергично ръце, докосваха се по рамото, целуваха се.

— Може би има поне един — рече Виржини и посочи с почти празната си чаша към високия тъмнокос мъж, който седеше с гръб към нас. Само дето вече не беше с гръб към нас. Слезе от стола, наклони леко глава, за да не се удари в ниския таван, и вдигна от пода калъф за китара. Беше Алекс. Насочи се към изхода. А след него тръгна Солен.

— Това не е ли... — посочи Виржини, докато двамата спряха за миг пред прозорците на бара.

— Да — бе единственото, което успях да изрека, полагайки неистови усилия да не се паникьосвам. — Той е.

Като по магия Солен измъкна кутия цигари от впитите си в тялото дънки, постави внимателно една цигара между устата си и повдигна брадичка към Алекс, за да ѝ я запали. После му подаде запалената цигара, поставяйки я нежно между устните му, и повтори същата процедура за себе си — да не би някой да я е пропуснал. Дръпна силно от втората цигара, отметна дългия си бретон и наклони глава настрани, усмихвайки се страстно на моето гадже. После двамата тръгнаха. Но преди да успея да реша какво да направя, Солен надзърна през рамо и впи очи право в мен! Изгледа ме победоносно, със самодоволна усмивка на лице! След това се обърна, хвана Алекс под ръка и двамата продължиха напред, докато не се изгубиха от погледите ни.

— Анджела?

Продължавах да се блещя към прозореца, без да обръщам внимание на тихия глас до мен.

— Анджела, моля, ще счупиш чашата!

Излизайки от транс си, осъзнах, че съм стиснала столчето на евтината чаша толкова силно, че всеки момент ще го отчупя от основата. Което би го превърнало в страхотно оръжие за забиване право в сърцето на Солен. Ако изобщо има сърце.

— Ти не знаеше, че Алекс има среща с това момиче?

Изгледах Виржини с поглед, с който се надявах да ѝ подсказва, че е задала невероятно тъп въпрос.

— Не мисля, че той те видя — отбеляза тя. — И съм сигурна, че няма нищо.

А аз все още не бях в състояние да изрека каквото и да било. С изключение, може би, да перифразирам Джени Лопес: „Какво, по дяволите...“

— Те и двамата свирят в групи, нали? И участват в утрешния фестивал? Значи това е нещо като работна среща.

Дори не успях да повдигна вежди при това изявление. Тя за такава глупачка ли ме мисли?

— Както сама ми каза, между тях вече няма нищо. Всичко е история.

„А историята понякога се повтаря“ — си казах аз, макар да няха сили да го изрека на глас. Най-вече защото звучеше твърде сладникаво. Изгълтах на един дъх остатъка от виното си и си напълних пак чашата от вече полупразната бутилка. И пак я изгълтах на един дъх.

— Анджела, аз...

— Виржини?

— Да?

— Не се обиждай, но би ли си затворила устата за малко?

— Разбира се.

Следващите няколко минути преминаха в мълчание и пиене. Докато аз предъвквах доказателствата. Вероятно има напълно логично обяснение защо моят приятел е излязъл с бившата си приятелка, без да ми каже. Например, че просто са се срещнали случайно, а той е останал да пие с нея от любезност. Или че тя е заплашила да се хвърли в реката, ако той не се срещне с нея. Или че просто е искал да я изчука набързо, за загревка преди концерта, защото вече не иска да го прави с мен. Боже, какъв цар съм на позитивното мислене, нали?

Изминаха още десет мълчаливи минути, през които пред вътрешния ми поглед се редяха една след друга сцени с Алекс и Солен.

Виржини си седеше кротко отсреща на масата, съсредоточена върху задачата да мълчи. От пръв поглед се виждаше, че мълчанието не ѝ беше по вкуса, но точно сега не желаех да чувам нито една от оптимистичните ѝ теории. Искях да пресуша бутилката колкото е възможно по-бързо, за да разполагам с удобно и смъртоносно оръжие.

— Анджела?

Извих леко глава към Виржини, присвих очи и изсъсках:

— Ако се каниш да ми кажеш колко безобидно е изглеждало всичко, с нищо няма да ми помогнеш.

— Всъщност исках да те поканя тази вечер да отседнеш при мен — изрече колебливо тя. — Ако нещата не се развиват добре, разбира се.

— О! — Това ми дойде като шок. Не трябваше ли сега да подскача и да крещи каква уличица е Солен и колко страхотна съм аз, и че Алекс трябва да е глупак, за да погледне друга жена?

— Защото... не че познавам твоя Алекс, обаче... нещо не вярвам на тази Солен. Знам, че вече съм ти го казвала — допълни и доля чашата ми, така че бутилката вече наистина се изпразни.

— Ясно — кимнах, вдигнах чашата и я изгълтах на един дъх. Вече отдавна бях прескочила момента на бавното пиене и нещо ми подсказваше, че това ще бъде едновременно благословия и проклетие. Защото виното не беше особено добро. А аз изобщо не трябва да пия червено вино. — Ами, смятам, че просто трябва да говоря с него. Много е вероятно просто да са се срещнали случайно и той от любезност не е могъл да ѝ откаже да пият заедно.

— А на него нали не му пукаше дали е любезен към нея или не? — напомни ми Виржини очевидното. — Нали затова не искаше да ходи на купона ѝ с теб?

— О, вярно.

Престорих се, че съм забравила, но всъщност изобщо не бях забравила. И наистина не бях в състояние да измисля поне една логична причина Алекс да се намира в един и същи бар като Солен по време, за което той знаеше, че аз имам работна среща, при това — без да ми каже нищо по този въпрос. Дори една-единствена причина. Освен ако току-що не е разбрал, че майка му се нуждае от трансплантация на бъбрек и Солен е единственият подходящ донор в

целия свят. Хмм, и това не става. Той не поддържаше контакти с майка си.

— Може би не искаш да ходиш на концерта? Може би предпочиташ да се отбиеш в хотела и да си вземеш някои неща? — предложи френската ми приятелка, довършвайки виното си. — Вече си преживяла достатъчно изневери и надали искаш отново да се сблъскаш с неверни мъже.

— За бога, не! — тръснах бързо глава, като се опитах да не обръщам внимание на факта, че барът изведнъж се завъртя около мен. Засега лекичко. — Всичко това е много глупаво! И аз се държа като глупачка! Просто трябва да отида при него и да го попитам! Това е абсурдно! Да се самонавивам, докато всъщност нямам никаква представа какво става!

Е, имах някаква представа и май тъкмо в това бе проблемът. Защото представата ми беше доста детайлизирана, а нито един от въпросните детайли не ми харесваше.

— Добре — нацупи се Виржини. — Щом така искаш. Но да знаеш, че ако не искаш да се връщаш в хотела, можеш да дойдеш при мен.

— Виржини, наистина всичко е наред, повярвай ми! — опитах се да убедя като че ли и двете ни. А и не бях сигурна дали ако ножът опреше до кокала, ридаенето на пода на жена, която почти не познавах, би ми помогнало с нещо, нищо че тя беше моята лична, невероятно шикозна парижка версия на Мери Попинс. Идеална във всяко едно отношение. В буквалния смисъл. — Ти би трябвало да ми помагаш със статията, а не да се правиш на мой психоаналитик!

— Но аз искам да ти помогна! — изрече напрегнато тя, протегна ръка през масата и стисна моята. И автоматично си даде сметка, че това е малко прекалено дори и за една Анджела с три чаши вино на полупразен стомах. Дръпна ръката си, сви рамене и се опита да се престори на непукист. — Или пък би могла да отидеш на гости на приятелката ти в Англия. Сигурна съм, че тя ще ти бъде доста полезна от мен.

— Ти си ми невероятно полезна! — уверих я аз, спасена поне за миг от необходимостта да се тревожа за нечии чужди чувства. — Честна дума, Виржини, великолепна си! И да знаеш, че ако някога ти се прииска да дойдеш в Ню Йорк, винаги си добре дошла при мен!

— Благодаря ти — промърмори тя, дръпна един кичур от косата си и го разгледа, за да провери дали няма нацъфтели крайчета. Разбира се, че нямаше.

— Виж какво, наистина много ценя онова, което се опитваш да ми кажеш! — Божичко, ама тя дори не ме гледа в очите! По дяволите! Не исках да я обидя! — Ти си брилянтна, Виржини! Наистина си брилянтна! И между другото, помолих Алекс да те включи в списъка на поканените на фестивала утре, така че ще се радвам, ако дойдеш и ти! Надявам се само да не е забравил, защото е малко разсеян.

— Няма проблеми, аз и без това си имам прескарта. Още вино? — вдигна очи тя. Невидимият ѝ ключ отново бе щракнал на позиция „щастие“.

Усмигнах се сковано и се изправих, за да отида до бара. Тя беше дошла на себе си.

А ако аз продължавах да пия с това темпо, не се знаеше къде ще отиде моят обяд.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато усетих, че главата ми окончателно се замайва, реших да превключа на мохито, за да ускоря тази част от вечерта, която очевидно трябваше да прекараме в бара. По някаква странна причина пиянската ми логика ме убеди, че проблемът ми е конкретно във виното, а не в алкохола изобщо. Не че в момента имах някаква работеща логика, разбира се. След като няколкото чаши ми вдъхнаха куража да реша, че е за предпочитане веднага да говоря с Алекс за онова, което видях, вече нямах търпение да го направя. Обаче Виржини очевидно не бързаше. Като че ли отново бе превключила на вечното си позитивно настроение, обаче имаше и нещо друго — нещо, което като че ли не беше съвсем наред. Вбесяващата ѝ напереност като че ли си беше отишла и тя ми изглеждаше замислена за нещо. Опитах се да ѝ разкажа за работата, която съм свършила във връзка със статията, обаче тя отговаряше на пиянския ми ентузиазъм с леки кимвания, тъжни усмивки и по някоя и друга едносрична реплика. А когато се опитах да я заговоря за евентуално нейно преместване в Ню Йорк, тя в най-буквалния смисъл на думата изпищя, сви рамене и се извърна към прозореца.

Накрая се отказах и се върнах към своето мохито, само дето се оказа, че съм изпила и него твърде бързо и сега единственото, с което разполагах, бе непоносимо сладкия разтопен лед на дъното с вкус на мента. Краката ми все още ме боляха от маратона из града предишната вечер, но си знаех, че ще се справя със стоенето на концерта, а и Виржини ми беше казала, че мястото е съвсем наблизо. Оказа се права. Оказа се, че сме само на две минути път оттам. И не само че бяхме на две минути път оттам, а и Казино Нуво бе точно до кафенето, където се бяхме срещнали с Алекс през първата ми вечер тук. Бохемският Париж безсъмнено бе относително тясно пространство — когато научиха този факт, краката ми се изпълниха с неземно щастие. Ала вече поне от половин час Виржини не се бе усмихнала нито веднъж. Може би се сърдеше, защото все още не ѝ бях върнала обувките, не

знам. Когато извърнах глава към фината си нова приятелка, забелязах, че тя щракаше бързо по клавиатурата на някакъв айфон, който за първи път виждах.

— Ти имаш айфон? — възкликнах, опитвайки се да завържа някакъв разговор с нея. — Страхотно!

— О, да! — кимна тя и се изчерви. — Търсех магазин, откъдето да ти взема зарядно за компютъра, та го взех от там. Голяма глупачка съм да не се сетя, че вече и тук си имаме магазин на „Епъл“.

— А преди малко не беше ли с друг телефон? — запитах, загледана завистливо в многобройните приложения на телефона ѝ. Ако щете вярвайте, но пристрастеността към „Епъл“ може да се превърне в болест.

— Ъmmm, да — кимна тя и безгрижно пусна айфона в чантата си. Направо не можех да гледам — ама така ще го надраска! — Засега все още използвам и двата номера, защото не всичките ми познати имат новия.

— Да, разбирам те. Аз също използвах два телефона по едно време — отбелязах и ѝ кимнах с надеждата, че най-сетне ще благоволи да изпие виното си. — Имах си моя телефон плюс служебното блекбъри. Не знам защо обаче в мига, в който реша да използвам блекбърито, то се разваля и не мога да се свържа с никого. Трябва и аз да си взема айфон.

— Може би — кимна Виржини и отпи дребна глътчица вино. — Обади ли се в офиса да ти го оправят?

— За телефоните ми отговаря Сиси — поясних. — А както става ясно, тя не желае да ми помага. След като заредих лаптопа си, изпратих имейл на отдела за интернет поддръжка, обаче все още никой не ми е отговорил. Изпратих имейл и на редакторката си, от „Look“ — Мери. Искях да ѝ кажа, че Сиси ме прецака яко, но и тя още не ми е отговорила. Или поне не беше последния път, когато проверих.

— Изпратила си имейл на редакторката си? — изпищя уплашено Виржини. — Какво ѝ каза?

— Спокойно, нищо не е станало. Мери е шефката ми от „Look“, не от „Belle“, а Сиси е нейна асистентка. На хората от „Belle“ не съм казвала абсолютно нищо, така че не се паникьосвай! Няма да имаш неприятности. Ако не нещо друго, ти си по-скоро герой. Смятам да им

разкажа как именно ти спаси положението със статията и с всичко останало.

— Окей — благоволи да се усмихне най-сетне тя. — Е, познаваш момичетата от „Belle“, но ще се постарая да не се тревожа.

Като че ли обещанието ми да кажа някоя добра дума за нея най-сетне успя да я развесели, защото тя буквално запрепуска по улицата пред мен. Едва успях да я следвам — краката ми едва издържаха непоносимото парене. Брей, това момиче върви изключително бързо за миньонче!

След не повече от две минути Виржини рязко спря и посочи към опашка от хора пред огромна тъмна врата. Беше едва няколко минути след десет, обаче тълпите за концерта вече почваха да се събират. За момент като че ли забравих колко ядосана съм на Алекс и се изпълних с гордост. Направо не можех да си представя какво ли е да виждаш, че публиката се реди да те гледа как правиш нещо, което много обичаш. Защото надали някой ще благоволи да се нареди на опашка, за да гледа мен как се тъпча с морска храна или как се изтягам за тричасов маратон на „Следващият топмодел на Америка“. Отбелязах си мислено, че е крайно време да направя нещо с живота си. Или най-малкото да помисля по въпроса.

Когато се приближихме до вратата, Виржини започна да обяснява на френски на невероятно отегченото момиче пред вратата със списък в ръце, че ние и двете сме в този списък и че да, наясно сме, че вратите все още не са отворени, обаче на нас не ни пука, защото аз съм гаджето на вокалиста на „Стил“. Аз от своя страна се постарях да не си задавам въпроса още колко време ще мога да се кича с тази титла, като същевременно повдигнах многозначително вежди към момичето пред вратата с изражение в стил „да, точно така“. Не ми беше за първи път, но май още не бях успяла да се усъвършенствам.

Докато вървахме опипом през мрака на основната зала на клуба, аз едва не се фраснах в огромната желязна стълба в средата. Наоколо се щураха различни хора, предимно журналисти и приятели на приятелите, а подгрыващата група в момента проверяваше звука си.

— Ще отида да намеря Алекс — изкрещях на Виржини, опитвайки се да надвикам настройването на инструментите. Май тази проверка на звука наистина бе наложителна. — После ще се видим на бара, става ли?

Тя кимна и се облегна на стената, придобивайки автоматично каменно изражение. Доколкото можех да преценя, то бе предназначено за двете момчета, които вече си шептяха нещо и я сочеха изпод стълбата.

След скоростна безцелна разходка из заведението най-сетне успях да зърна някого, който ми заприлича на човек, работещ тук, и му набутах под носа картата ми за неограничен достъп (голяма работа съм, нали?). Абсолютно безчувственият френски хипар ми посочи към металната стълба и поклати глава. Да бе, вярно, май това беше единственото място, където не бях търсила. Поех си дълбоко дъх, стегнах се както за изкачването по стълбите, така и за разговора, който нямах представа как да проведе, и започнах да катеря стълбата. Там открих нещо като уютно сепаре, където бяха поставени малки кожени канапета и ниски масички. Още едно показване на вездесъщия си пропуск на поредния плешив нещастник — и бях вътре. За нещастие обаче Алекс не беше. Всъщност наоколо нямаше никой. Приведох се над перилата на балкона, опитвайки се да привлека вниманието на Виржини. Вдъхнатият ми от мохитото кураж се бе изпарил доста бързо и сега сърцето ми биеше като обезумяло. Нямах желание да се конфронтирам с Алекс за каквото и да било. Или поне не тук и сега. Исках просто да изгледам концерта с любезна физиономия. От ВИП балкона се разкриваше страхотна гледка към сцената и, което беше още по-важното, предлагаша безплатни напитки, обаче Виржини не гледаше към мен. В интерес на истината тя старателно избягваше да гледа накъдето и да е, тъй като пак пишеше нещо на айфона си. Момчетата, които се криеха под стълбата като двойка троли хипари, се бяха замъкнали на бара и вече съвсем очеводно се стараеха да привлекат вниманието ѝ, но те имаха точно толкова успех, колкото и аз.

Бях коленичила на едно от кожените канапета и махах на Виржини като обезумяла, мечтаейки си повече от всякога да разполагам с нормален, работещ телефон, когато осъзнах, че музиката се бе променила. Вече не беше неясният рок на подгрыващата група — беше Алекс. Смъкнах ръцете си, за да го погледам. Стоеше в центъра на сцената, прегърнал китарата си, проверяваше настройките, от време на време изсвирваше няколко акорда, а след това задаваше на техника по звука някакви въпроси на френски. Чувствах се адски странно,

когато го слушах как говори толкова леко на чужд език — сякаш беше съвсем друг човек. Макар че, като се замисля, ако фактът, че той говори перфектно френски, бе единственият, който научих по време на това пътешествие, щях да бъда безумно щастлива. След малко зад него се появиха Греъм и Крейг и започнаха също да настройват инструментите си, докато Алекс продължи да дърпа струните, да пее и да спира, докато не се увери, че звукът е идеалният.

— Спомням си кога написа тази песен.

Нямаше нужда да се обръщам, за да разбера кой е. Но въпреки това го направих. До мен бе коленичила Солен. Бе скръстила ръце върху металните перила пред нас, отпуснала брадичка върху тях. Беше се вторачила в сцената и се усмихваше замечтано.

— Бяха само броени седмици, след като се събрахме да живеем заедно. Аз страдах от носталгия по Париж, а той полагаше огромни усилия да ме направи щастлива. — Отпусна глава върху ръцете си и се извърна към мен със същата усмивка. — Още по-хубава е, когато я пее на френски!

Стиснах устни и хванах здраво перилата. Не разполагах с някоя остроумна фраза, с която да я затапя. Единственото, с което разполагах, бе неистовото желание да я цапардосам по главата, да я нарека кучка и да ѝ изкрещя да се разкара. Което би било изключително удовлетворяващо, но не и постъпка на зрял човек.

— Понякога, когато я пеехме заедно, звучеше още по-красиво! — Хвана дългата си руса коса и я метна през едното си рамо, след което започна да я реши с пръсти.

— Разкарай се, кучко! — изрекох все така вторачена право напред. Е, оказа се, че не съм много зрял човек. Но поне не я ударих. — Нали каза, че си имаш ново гадже?

— Така ли съм казала? — Като същинска изпечена харпия, Солен не реагира на смехотворната ми детинска обида. — Анджела, мислех, че сме приятелки!

— Нищо подобно! — сразях я аз. — Мислела си как да ми откраднеш гаджетото!

— О, стига! Държиш се като дете! — засмя се мило тя. — Няма нужда да крада гаджетото ти.

— Така ли? — Нещо не ми харесаха въздушните кавички, които отбеляза около „да крада гаджетото ти“. А това, че ме нарече „дете“, ми

хареса още по-малко. Нищо, че може би бе точно така.

Тя въздъхна и поясни:

— Алекс винаги е бил мой. Затова просто няма нужда да крада нещо, което отдавна си е мое.

Усетих, че започвам да се треса. Устата ми пресъхна от изпития алкохол. Обърнах се към нея и извиках:

— Ти чуваш ли се какви ги приказваш?! Защото никой друг не мисли така. Той не е твой — не се счита за твой от доста дълго време.

— Какво е станало с лицето ти? — попита тя, постави ръка върху устните си в престорен ужас и се разсмя. — Дано не боли много.

Не ѝ обърнах внимание и се концентрирах върху задачата да не се разрева. Но като че ли за Солен нямаше никакво значение, че аз не се включвам пълноценно в разговора — задоволяваше се да говори от името и на двете ни.

— Много е тъжно, че на нас с Алекс ни се наложи да прекараме известно време разделени, но сега сме готови да започнем отначало — изтъкна тя. — Той също е готов.

— И вече е превъзмогнал факта, че си му изневерила като дърта уличница, така ли? — изрекох, стараейки се да запазя самообладание. Трудна задача предвид обстоятелствата.

— Вярно е, че извърших нещо много лошо, но и за това си имаше причина. Разговаряли сме много на тази тема.

— Сигурно затова и аз знам, че ти си дърта уличница — просъсках ехидно.

— Използваш много грозни думи — тръсна блестящата си коса Солен. — Ти си писател, нали? Нямах ли някоя по-друга дума за мен?

Най-лошото бе, че наистина няхах. Няхах никакви други думи за нея. Само една непоносима буца в гърлото си и все по-неустойимо желание да повърна.

— Направих онова нещо, защото той ми идваше в повече — продължи Солен, като постави ръка върху моята. — Много обичах Алекс, обаче бях ужасно млада, а той все избързваше с нещата. След като ми предложи брак, аз се паникьосах, напих се, неговият приятел ни дойде на гости, а аз много разстроена... Преди да разбере какво става, вече бях в леглото с него и както обикновено става, точно тогава Алекс се прибра.

Дръпнах рязко ръката си като попарена. Как смее да ме докосва тази уличница?!

— Я чакай малко, върни назад! Какво точно каза?

— Не разбирам. Къде да се върна? — опули се срещу мен тя, самата невинност.

— Мамка ти! Много добре знаеш за какво говоря! — изкрещях, давайки си сметка, че вече едва сдържам желанието си да я цапардосам по главата. — Той ти е предложил брак? Алекс?

— Разбира се. Няколко пъти — отбеляза с невъзмутимо спокойствие тя и отпусна тъжно глава на канапето. — И оттогава насам всеки божи ден ми се иска да бях казала да!

Все така коленичила на канапето, аз се загледах към моя приятел в средата на сцената. Бе заменил акустичната си китара с електрическа и се бе концентрирал в монитора в краката си, за да я настрои. Под светлините на прожекторите косата му блестеше в синьо, а старата му тениска на „Нирвана“ — същата, която ми бе връчил като пижама през втората ми нощ при него (все пак съм жена — помня такива работи) — бе покрита от отпусната стара жилетка. Избелените му на коленете черни дънки разкриваха една идея в повече от допустимото от боксерките му, когато се навеждаше, за да оправи нещо монитора. Пръв ме видя Греъм и ми помахаше, изобрази с уста едно беззвучно „здравей“ и предупреди Алекс. Той вдигна очи и ми се усмихна толкова слънчево, че не можах да не му върна усмивката. Макар че моята надали можеше да се сравни с неговата.

— И тогава аз се върнах в Париж. Без него няхах причина да оставам там. Ню Йорк вече ми изглеждаше мъртъв и отблъскващ — продължи сърцераздирателната си история Солен, обаче аз не отлепах очи от сцената и усещах, че дишането ми става все по-тежко. — Умолявах го да ме прибере обратно, изпращах му писма, посвещавах му песни, изпратих му дори самолетни билети, но нищо — сърцето му наистина беше разбито. А после започнах да чувам различни истории за него с различни момичета и така моето сърце също бе разбито.

— Това и аз съм го чувала — промърморих, обърнах се и седнах нормално на канапето. Това не може да се случва с мен! Не може да е истина! — Обаче после се запозна с едно наистина приятно момиче и започна да излиза с нея, и беше ужасно щастлив.

— Не ми изглеждаше особено щастлив, когато преди няколко часа се отбихме да пием по едно! — контрира ме тя. — Бих казала по-скоро, че изглеждаше объркан.

— Не смятам да стоя тук и да обсъждам връзката си с теб — отсякох и най-сетне намерих сили да се изправа. — Между вас с Алекс отдавна е свършено! И това го казва той! Казвал ми го е многократно. Изобщо не ми пука защо преди няколко часа бяхте в онзи бар, а още по-малко ми пука какво се надяваш да се случи! Защото няма да се случи. Всичко е свършено!

— Не, не е свършено. Съжалявам, Анджела, но ти си... — Тук направи пауза и ме огледа най-безсрамно от горе до долу. — ... да, приятна? Но аз обичам Алекс и той винаги ще ме обича. Познавам го добре и отлично знам какво иска.

— Ами ако не иска точно теб? — запитах, усещайки, че като се изправи и препречи пътя ми към стълбата, Солен като че ли отне самоувереността ми. Тесните ѝ дънки се впираха в тялото ѝ и не показваха абсолютно никаква излишна издутинка, а и нещо ми подсказваше, че под черната си блуза не носи дори сутиен. С дългата руса коса, разливаща се по едното рамо, и перфектно прилепващите пантофки тя беше като мое отражение в панаирджийско огледало.

— Обаче ме иска! — изсъска тя, присви очи и се приближи към мен. — Иска ме изцяло! Тогава защо изобщо да мисли за теб?

Не можех да я оборя с нищо. Избутах я от пътя си и се втурнах надолу по стълбите, опитвайки се да не се строполя по тях. Не че ми пукаше много дали ще се претърколя или не. Чантата ми подскочаше ритмично върху бедрото ми, докато си проправях замаяно път през главната зала. Нямах търпение да се махна по-скоро оттук, без да се обаждам на Алекс. Защото едно бе да чуя всичко това от нея, съвсем друго — той да го потвърди. И най-лошото — да ги видя заедно.

— Анджела?

Нямах представа кой ме викаше, а и не ме интересуваше. Просто исках да се върна в хотела, макар да нямах представа какво ще правя оттам нататък. Жалко, че не можех просто да се телепортирам там.

— Анджела, почакай!

Успях да стигна почти до тесния вход към клуба, когато бях буквално пометена от стадото фенове на „Стилс“, които точно в този момент бяха пуснати и влетяха в бара. Застинах в ужас пред тях, но

секунда след това почувствах как някаква ръка зад мен ме издърпва бързо от пътя им и ме набутва в друга тъмна вратичка. Заопипвах стената за някакъв ключ, когато чух прищракване. След няколко примигвания с очи зърнах пред себе си Греъм. И много метли. Очевидно се намирахме в стаята на чистачката.

— Защо бягаш? — попита. — Не ме ли чу да те викам?

— Да... ами... искам да кажа... съжалявам — промърморих, свела очи към краката си. — Просто исках да изляза навън.

— Ако бях на твоето място, бих изчакал наплива на тълпата да отmine — изрече той, постави ръка на рамото ми и продължи: — И... ъхъм... Анджела, стори ми се, че на балкона до теб зърнах Солен.

За втори път през последните няколко минути се вцепених. Никак не ми беше приятно да чувам името ѝ — имах чувството, че виждам огромен паяк в красива вана.

— Значи наистина е била тя, нали? — отбеляза Греъм, съвсем правилно разчел реакцията ми. — Да знаеш, че Алекс ще побеснее, ако я види тук.

— А може би не — промърморих, преглъщайки сълзите си. Няма да плача заради тази жена! Или поне пред хората. Може би по-късно, когато остана сама, в леглото... Ще плача часове наред и ще си изплача очите. Уф, ама че мелодрама!

— Алекс наистина ще се побърка, ако разбере, че тя е тук, повярвай ми! — изрече съвсем сериозно Греъм. — Затова ще трябва да я открия и да я изрита от тук, докато не е...

— Докато той не ѝ е предложил брак ли? Отново? — прекъснах го аз.

Греъм зяпна, но бързо прикри изумлението си с покашляне.

— А защо вместо да тичаш да я търсиш не попитах Алекс защо беше в един бар с нея само преди няколко часа? — продължих, сритах една четка за под, която прасна Греъм право в кокалчетата на крака. — И как така тя е толкова сигурна, толкова категорично сигурна, че той все още е влюбен в нея?

— Анджела, той не е влюбен в нея! — изрече най-сетне Греъм, връщайки ми с крак четката за под. — Повярвай ми, знам го! Смея да твърдя, че познавам Алекс по-добре от всички останали — все пак сме заедно повече от десет години!

— Честно да ти кажа, вече не знам на кого да вярвам, когато единственият човек, който благоволява да ме осведоми какво става, е бившата му приятелка, която обаче вече е решила, че си го иска обратно и че ще се омъжи за него! — изстрелях изведнъж, неспособна повече да сдържам истеричния си пристъп. — И макар че уж го познаваш, не знаеше, че тази вечер той се е срещал с нея, нали? Може би той просто не ти казва всичко, защото знае, че не можеш да я понасяш!

— Слушай ме сега! Алекс наистина не я обича и също като мен не може да я понася! — повтори Греъм, макар че на мен не ми прозвуча чак толкова уверено колкото първия път. — Освен това отлично знаеш, че е луд по теб!

— Вече не знам какво знам — изрекох тихо, опитвайки се да се успокоя. Вдигането на скандал на Греъм нямаше да ми помогне с нищо. Е, може и да успее да ме накара да се почувствам по-добре, но само за малко. И в никакъв случай не би могло да изиграе ролята на решение в дългосрочен план.

— Искаш ли сама да поговориш с него, а? — предложи Греъм, като ме прегърна и ме притисна братски към гърдите си. — Той вече приключи с настройката на звука, така че мога да отида и да го доведа, ако искаш.

— Мисля, че сега единственото, което искам, е да се прибера в хотела и да се наспя — промърморих, като му върнах прегръдката. — Все пак утре е голям ден.

— Така си е, голям ден — кимна Греъм и ме пусна бавно. — Ами тогава... какво да кажа на Алекс?

— Нищо не му казвай — отговорих, протегнах се и за по-голям ефект се прозях. — Мисля, че не е добре да го стресирам преди концерт. Ще поговорим по-късно.

Това беше лъжа, естествено. Защото, ако дори само частица от казаното от Солен излезеше истина, то тогава стресът бе най-малкото, което възнамерявах да му сторя. Не е като да не съм го предупредила какво мога да сторя на мъжете. Идиот.

— Виж какво, не искам да го лъжа — сведе притеснено очи Греъм. — Затова, ако ме попита, ще му кажа, че си се прибрала в хотела и че може да ти се обади, нали?

— Както решиш — свих рамене и го дарих с бърза прегръдка. Като че ли сама бях започнала да си вярвам, че съм адски уморена. А не бе необходимо да го уведомявам, че точно сега не разполагам с работещ телефон.

— Сигурна ли си, че не искаш да поговориш с него още сега? — попита за всеки случай Греъм. — Защото никак не ми се ще да се прибираш сама в хотела и да превърташ в главата си всичките глупости, които тя ти е наговорила, и да се побъркваш, мислейки си, че са истина. Тази жена е съвършено луда, Анджи! Повярвай ми! Не трябва да вярваш и на една нейна думица!

— Да, така е — съгласих се неохотно. Защото поне за едно беше напълно прав — Солен действително бе луда. Но „луда“ не е равнозначно на „лъжец“. — Виж какво, след концерта ви тази вечер непременно ще говоря с него! Обещавам ти! А сега излизай на сцената! Хайде!

Успокоен, че няма да се хвърля в Сена, Греъм отвори бавно вратичката на килерчето, огледа се, за да се увери, че никой няма да ни стъпче, и ме подкани. След още една бърза прегръдка аз се измъкнах навън и поех с пълни гърди от приятния прохладен въздух на нощта. Бях толкова объркана и главата ми бе толкова претоварена с информация, че ми трябваше да извървя доста крачки, докато се сетя, че съм изоставила Виржини. Възмутена от собствената си глупост, аз изсумтях, обърнах се кръгом и тръгнах обратно към бара. Възпитанието изискваше поне да ѝ се обадя, че тръгвам. Би било отвратително да я оставя просто ей така, съвсем сама, смятайки, че всичко ми е позволено.

Оказа се обаче, че всички, които само допреди няколко минути се бяха блъскали да влязат, бяха ударили по едно за загрявка и сега се бяха скупчили на улицата, за да пушат. Опитах се да се промъкна през тълпите колкото ми бе възможно по-учтиво, насочена към ярките светлини вътре и непоносимия шум. Обаче от свежия въздух главата ми се замая. И ми стана адски трудно да се ориентирам наред всичките тези впити дънки, маркови тениски и прецизно направени рошави прически. Като изключим факта, че моята коса бе естествено рошава и тежах цял тон повече от всички останали, аз се вписвах перфектно в тълпата. Джени надали би се зарадвала, но точно в този момент бях доволна, че не нося ботушките на Джузепе Дзаноти и

рокличката с пайети на Баленсиага. Насиненото ми око бе предостатъчно, за да ме открои.

— Здравейте, трябва пак да вляза. Излязох преди малко — обясних на момичето пред вратата. Тя ме изгледа безразлично, а пред мен се изстъпи някакъв огромен тип.

— Аз съм в списъка? — рекох, погледнах към момичето, а после и към мъжаката, който си стоеше със същата безизразна физиономия като нея.

— Аз съм в списъка на „Стилс“, и... *жо ма пел* Анджела Кларк? — посочих за по-сигурно към листа в ръката ѝ.

— *Жо ньо парл лангле* — подсмивва се презрително момичето, без да сваля очи от списъка, където името ми се оказа безвъзвратно задраскано. Чудничко!

Точно когато се канех да се откажа, решила, че ще изпратя сърцераздирателен имейл на Виржини като извинение, когато я забелязах да се провира между тълпата с айфон на ухото си. Стори ми се адски бясна. Последвах я надолу по улицата, опитвайки се да я настигна, без да прекъсвам разговора ѝ, обаче тя се оказа ужасно бърза за толкова дребно момиче. Нищо чудно, че не обича да носи лубутенките си — с тази скорост ще си счупи врата още на третата крачка.

— Но аз не мога повече да продължавам! — чух я да крещи в телефона. — Не ѝ помогнах със статията, тя няма да стане добре, какво друго искаш?

Продължих да вървя след нея, но този път по-внимателно, близко до стената. Тя зави и шумно въздъхна.

— Но какво друго да сторя, Сиси? Моля те, много мразя тези неща!

А, не! За тази вечер започна да ми идва в повече! Сиси? Тя говореше по телефона със Сиси?

— Може би — изрече бавно. — Добре де, приятелят ѝ, има си друга в Париж, бившето гадже. И тя е много нещастна заради това.

Затворих очи и се постарях да си напомня да дишам. Това не е на добро. Говорят за мен? Говорят за Алекс?

— Да, тя е много красива, но не знам дали е вярно. — Тих смях. — Не, не мисля, че това значение има. И тя е секси, много.

Предполагам, че той... Да. Напоследък не обръща внимание голямо на Анджела.

Е, поне това е вярно, не можеше да се отрече. Но иначе чакай малко? Какво всъщност става тук? В продължение на няколко секунди Виржини мълчеше и слушаше и издаваше звуци на съгласие, докато Сиси ѝ нареждаше нещо. Чувах прекрасно грачещия ѝ глас иззад ъгъла, но не разбирах какво точно казва.

— Да, може би. Тя се срещна днес с приятелка от Лондон и много се натъжи — продължи вече по-бавно Виржини. — И доколкото знам, не говори с американската си приятелка, да... Май се казвала Джени, да? И ако приятелят ѝ изневерява, може би... да. И ако и статията е лоша, то тогава... да, може би би могла.

Би могла какво? Какво по-точно бих могла да направя?

— Не мисля, че ще ти бъде много лесно да я убедиш да напусне и вече ти казах, Сиси, че е изпратила имейл на твоята Мери, за да ѝ каже, че си я подвела със списъка. Това ще бъде ли проблем?

„Разбира се, че не“ — казах си с горчивина. За Сиси нищо не би могло да бъде проблем. Все пак тя бе член на клана Спенсър. Значи това, че ми изпрати онзи списък с гадни места не е било просто нейната идея за майтап — тя целенасочено се е опитвала да се отърве от мен. Боже, какво не му беше наред на това момиче?

— Сиси, знаеш, че това не харесва ми! — изви жалостиво Виржини по телефона. — Да, знам какво казахме, но аз я харесвам! Не беше никак трудно да я отвлека от идеята за статията, ама това не е честно! Това е нейният живот, а не просто някаква си работа!

Плъзнах пръсти под очите си, за да изтрия някоя и друга непокорна сълза. Значи тя съвсем сериозно се опитва да ме провали? Да съсипе живота ми? И Виржини е част от този план? Значи в крайна сметка тя е същинско момиче на „Belle“. А аз бях такава глупачка. Разбира се, че не би могла да е мила! Никой не може да бъде чак толкова мил! И сега, като се замисля, си дадох сметка, че винаги съм търсела извинения за неща, които не са се връзвали, просто защото я харесвах. Кога най-сетне ще си науча урока? Кога най-сетне ще разбере, че не мога да продължавам да бъда толкова наивна, че на хората просто не може да им се вярва?!

— Може би тя сама ще го реши — казваше тъкмо Виржини. — Защото в Ню Йорк вече не ѝ остана нищо, заради което да остане.

Вероятно ще бъде по-щастлива, ако се върне в Лондон?

Надникнах иззад ъгъла и точно в този момент Сиси изпищя толкова силно в телефона, че накара Виржини да го дръпне от ухото си.

— Да, знам, че не ти пука дали тя е щастлива, но аз също не съм щастлива от това — въздъхна тя. — Вече направих всичко, за което ме помоли. Говори ли вече с Дона?

И започна да гризе късите си нокти, кимайки на онова, което чуваше.

— Сиси, нали договорката ни беше такава? И сега ще можеш да ми уредиш визата, да?

Кимането премина в треперене и красиво нацупените ѝ устнички се стегнаха в тънка линия.

— Не, с интервюто ще се оправя и сама, трябва ми само визата.

До този момент не бях виждала Виржини истински ядосана, но колкото и да не е за вярване, това ѝ състояние бе много повече за вярване, отколкото доскорошната ѝ поза на вечно позитивната моя почитателка. И бе доста успокояващо. Защото си бе напълно човешка, нормална реакция. Нищо че бе на човек, който буквално се бе изплюл върху мен.

— Не можеш да го направиш! — изкрещя в телефона. — Направих, каквото искаше, не мога да накарам друг човек да се премести в друга държава! Сиси, ти ми обеща...

Тук вече излязох иззад ъгъла, вкопчила се здраво в дръжката на вярната ми чанта.

— Анджела! — превключи автоматично Виржини на усмивка. Макар и не особено бързо. — Тъкмо излязох да те търся.

За момент просто стоях и я гледах. А после, изведнъж, всичко избухна в главата ми. Как ми взривиха куфара, как Джени не ми говори, как се спънах в тъпите маратонки на Алекс и си разбих лицето, как се издъних със статията за „Belle“, как Алекс реши, че вече не иска да живее с мен, как Солен ми съобщи, че си връща Алекс, колко ми липсваше Луиза, как тя щеше да си има бебе, а сега и това тук. Вече действително не можех да намеря думи за това колко съм бясна. Затова не си направих труда да търся думи. Просто зашлевих Виржини през лицето.

— Анджела! — изрева тя и сложи ръка върху горящата си буза.

Вторачих се в дланта си. Брей, това се оказа доста по-болезнено, отколкото си мислех, че ще бъде. Но изненадващо удовлетворяващо. Дори и гласовете в главата ми вече бяха изгубили ума и дума. Край нас бе започнала да се събира малка тълпа. Наоколо се носеше шепот и ахкания. Раздвижих пръсти, погледнах към Виржини, свих рамене и обърнах гръб на цялата жалка ситуация. Виж ти! С всяка следваща секунда ми ставаше все по-добре. Не че насилието решаваше нещо. Просто понякога наистина помагаше.

— Анджела, почакай, моля! — примоли се Виржини и тръгна след мен. — Анджела!

— О, престани! — промърморих и продължих да вървя, усещайки, че започва да ми олеква. — Чух всичко. Затова просто ме остави на мира!

— Не, аз не бях... Ти... чу? — извика тя и се изстъпи точно пред мен.

— Да, чух — потвърдих. — Затова просто се разкарай!

— Но аз нямах никакъв избор! — извика Виржини. — Ще ти разкажа всичко. Пуснала съм си документите за журналист в американския „Belle“, обаче още не мога да получа визата, която ми трябва. И Сиси каза, че ще помогне.

— Сиси не помага на никого — промърморих и се опитах да мина покрай нея, обаче тя не ме пускаше. — Останах с впечатлението, че го знаеш. — Тук вече не издържах, бутнах я лекичко и продължих напред.

— Не съм те излъгала! Ние с нея не сме приятелки! — започна да подтичва до мен Виржини. Нямах никакъв смисъл да се опитвам да ѝ избягам — вече знаех, че може да върви много бързо. — Тя разбрала, че съм подала молба за онази работа и ме попита дали мога да ти помогна за статията. И аз наистина съм голям фен на твоя блог, ти си моето вдъхновение!

— И каква част от това вдъхновение те вдъхнови напълно да ме прецакаш? — запитах, заковавайки се на място. Но по-скоро защото вече се бях изгубила, отколкото, че много държах да я слушам. В Ню Йорк бе доста по-трудно да се изгубиш. Париж може и да е много красив, обаче адски труден за ориентация.

— В началото си мислех, че наистина ще ти помагам със статията, затова се съгласих — занарежда тя. — Но след като приех

задачата, говорих със Сиси и тя каза, че шефката ти се притеснявала, че списание „Belle“ е вредно за кариерата ти, че не искала да го правиш, обаче ти си й казала, че въпреки това ще го направиш, а след това тя била казала на Сиси, че ще те уволни.

— И ти й повярва?

— Да, защото списание „Belle“ наистина не става за всички — призна Виржини. — Особено за добрите хора.

— Знаеш ли какво се канех да кажа за теб? — изсмях се аз. — Смятах да кажа, че ти си добър човек и че работиш за „Belle“! Странно, нали? Голяма глупачка съм била!

— Аз си знам, че не съм добър човек — призна си автоматично тя. — Но най-много от всичко на света искам да работя в Ню Йорк! Това е моята мечта. А Сиси ми каза, че ти си била истинска кучка, затова тогава не ми стана толкова зле. Докато не се запознах лично с теб.

— Сиси е казала, че съм кучка? — ококорих се аз. — Олеле! Присмял се хърбел на щърбел!

— Извинявай, сега не те разбрах — рече Виржини и ме хвана за лакътя. — Но едно знам — че ти не си кучка. Кучката съм аз, но ако искаш, все още има време да ти помогна за статията. Съжалявам, постъпих много лошо, но все още си мечтая да отида да работя в Ню Йорк!

— Не ми трябва твоята помощ — излъгах, макар да си знаех, че ми трябва. — Статията си е съвсем наред, просто трябва да я пооправя. А на теб ти е крайно време да престанеш да се опитваш да ме спечелиш отново на своя страна, защото разбра, че вече си разкрита! Всъщност и двете сте разкрити ти и проклетата Сиси Спенсър!

— „Съвсем наред“ не е определение, достатъчно добро за „Belle“ — не се отказваше Виржини. — Моля те, позволи ми да ти помогна! Беше много глупаво от моя страна да помагам на Сиси, повярвай ми! Чувствам се ужасно!

— И с основание — изрекох, като свалих ръката ѝ от лакътя си. — Защото си направила сделка с дявола. Надявам се да те захапе където трябва.

Относително убедена, че се движа в правилната посока, оставих Виржини на улицата и се насочих право към хотела, като наполовина вървах, наполовина подтичвах.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Два завоя и две погрешни преки по-късно аз най-сетне се озовах във фоайето на хотела едва поемайки си дъх. С цел да се успокоя се престорих на невероятно заинтригувана от брошурите за Дисниленд. Както и можеше да се очаква, точно в този пореден безславен за мен миг на рецепцията беше Ален. Той стоеше и ме гледаше с усмивка на уста, но неистов ужас в очите. Не можех да не му призная обаче, че имаше известни основания — аз си изглеждах достатъчно страховито с всичкия този размазан грим и пожълтяваща синина под окото. Но поне не бях пияна. Е, може и да съм била мъничко, в техническия смисъл на думата, но не се чувствах пияна. Всъщност нямах представа как се чувствам.

— *Бонсоар, мадмоазел* Кларк — изрече Ален след проточилата се твърде дълго тишина. — Как сте тази вечер?

— Окей — отговорих и бръкнах в чантата си, за да извадя ключовете за стаята. Знаех, че са някъде там. Защото, за разлика от всичко друго в живота ми, тази чанта бе като че ли единственото нещо в моя живот, което никога нямаше да ме предаде. — Окей. Мисля.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита той с ясно доловимо облекчение.

— Не, не. Добре съм си — изрекох, открих картата за вратата и я размахвах триумфално, захвърляйки на пода онова, което се бе залепило за нея.

— Добре — усмихна се той и насочи поглед към монитора си, по-далече от мен.

Наведох се, за да вдигна непослушното парче хартия, което се бе залепило за картата ми. Никак не исках Ален да добави и епитета „мърлява“ към вече съществуващите в списъка му за мен „пияна“, „луда“ и „гола“. Но не беше никакво си непослушно листче хартия — беше пликът, който Луиза ми беше дала. Разкъсах го и извадих отвътре снимка. Беше случайно изловен кадър от нейната сватба. Двете бяхме в градината, след церемонията, тя пъхаше един изпадал кичур коса в

кокчето ми, а аз държах и двата букета. Както винаги тя изглеждаше спокойна и безупречна, а аз изглеждах като нетърпеливо дете. Официалното облекло не бе сред онези, в които се чувствах в стихията си, та все едно тя плюеше върху някаква кърпичка, за да изтрие шоколадовия сладолед от лицето ми. Слънцето светеше яростно зад нас и правеше русата коса на Луиза почти бяла, като пътьом проблясваше в моя годежен пръстен. Аз бях сгодена. Но основното нещо, което ми се стори най-странно, бяха усмивките на лицата ни. Ние бяхме щастливи. Истински щастливи.

Отпуснах се безсилно в един от прозрачните фотьойли във фойето и се загледах в снимката. Но колкото и да се вирах, момичето до Луиза вече изобщо не приличаше на мен. Аз вече не се виждах в тази жена. Тя изглеждаше доволна и уравновесена и като че ли единствената ѝ грижа бе колко още ще може да издържи на десетсантиметровите токчета. И тази жена засега нямаше никаква представа, че само след два часа годеникът ѝ ще чука своята тенис партньорка на задната седалка на колата им. С други думи, не ѝ оставаше много време. Плъзнах пръст по снимката, като се спрях на диамантения си пръстен. Брей, аз съм била сгодена! Сгодена и подготвяща сватба. Точно в този момент тази мисъл ми изглеждаше безкрайно чужда, напълно непозната. Върнах снимката обратно в плика, преди да бе успяла да направи още поразии, и се загледах невиждащо в пода. А беше само преди година. Утре щеше да стане една година, а ми се струваше цяла вечност.

— *Мадмоазел* Кларк? — До мен стоеше Ален с кутия хартиени кърпички. Едва тогава осъзнах, че плача.

— Ален, разполагате ли с разписанието за „Евростар“? — запитах, изтривайки сълзите с опакото на ръката си, едновременно опитвайки се да изтрия и носа си. — За тази вечер?

— Доколкото ми е известно, последният влак за днес вече е тръгнал — отговори той, докато вадеше кърпичка след кърпичка. Веднъж започнала, аз трудно можех да бъда накарана да спра. — Искате ли да проверя разписанието за утре?

— Да, ако обичате — кимнах и непохватно натиках плика обратно в чантата си. Той изчезна зад монитора на компютъра си и започна да щрака бързо. А аз си седях неподвижно във фотьойла, а по

бузите ми се стичаха огромни, горещи сълзи. Нямах представа какво точно правя, но поне правех нещо.

— Първият влак сутринта тръгва в седем и тринайсет. Все още има свободни места. Искате ли да ви направя резервация?

Вторачих се в чантата си и се загледах в пъхнатия в нея плик. Не извадих снимката — втренчих се единствено в красивия почерк на Луиза на фона на кафявата хартия. Там пишеше единствено „За Андже́ла“, но с толкова много целувки след това, че химикалът ѝ бе почнал да свършва. Луиза никога не се задоволяваше с малко.

— Да, резервирайте ми място — отговорих, излизайки най-сетне от трансa си. Вдигнах очи към Ален и допълних: — А бихте ли могли да ми резервирате също така и такси, което да ме закара там навреме?

— Но, разбира се — кимна любезно той. — Сигурно ще желаете и обаждане за събуждане?

— Не, не, с това ще се справя и сама, не се притеснявайте — промърморих и най-сетне се сетих, че имам крака. — Благодаря, Ален!

— А кога ще желаете да се върнете в Париж? — запита той, без да вдига очи от монитора си. Ефективност, твоето име е Ален.

— О, ами... за това не се тревожете — изрекох и още в мига, в който изричах тези думи, започна да ми се вие свят. — Ще се оправя оттам.

Ален вдигна очи. Вече не изглеждаше уплашен от мен — изглеждаше по-скоро разтревожен за мен.

— И само един ли да бъде билетът?

Кимнах. Пак бях изгубила дар слово.

— Добре. Билетът ви е резервиран за седем и тринайсет, таксито ще ви вземе от рецепцията в шест сутринта, а дотогава аз ще съм ви приготвил всичко необходимо. Към сметката на стаята ли да включа този разход?

— Ммм... не! Вземете го оттук. — И подадох служебната си кредитна карта. Защо пък да не се възползвам от нея, така и така ми я бяха дали?!

— Всичко е оправено! — отсече триумфално Ален, връщайки ми картата. — *Бонсоар, мадмоазел!*

Успях да изобразя на лицето си подобие на усмивка и се запътих към стаята си. И през целия път дотам нито веднъж не пуснах кафявия плик в чантата си.

* * *

Най-сетне в безопасността на стаята аз побързах да сваля всичко от гърба си, чувствайки се ужасно мръсна. В тъмнината бръкнах под възглавницата си и извадих оттам тениската и боксерките на Алекс, с които спях през последните няколко дена, и мълчаливо ги нахлузих. Тази нощ стаята изглеждаше странно огромна. Включих лампата на нощното шкафче и отворих чекмеджето. Ето и паспорта ми. Извадих го и го пъхнах в чантата си. Ах, моята чанта! Възможно е в крайна сметка да се окаже, че тази чанта е единственото хубаво нещо, което ми се е случило през тази година. Извадих също и чисто бельо, тениска и чистите чорапи, които бяха доставени от пералнята на хотела, и ги метнах на облегалката на стола. Колкото и да ме болеше сърцето за всички красиви неща, които бях изгубила, съзнавах, че този нов, минималистичен начин на живот също си има своите предимства. Не ти се налага да се тревожиш какво да облечеш.

Намеренията ми бяха да избегна разговора с Алекс. Когато се прибере, ще се престоря на заспала, а утре сутринта ще се измъкна, без да ме усети. Гръм беше прав — ние наистина трябваше да проведем сериозен разговор, но аз не бях в състояние да го направя, поне засега. За кратко време се бяха случили твърде много неща. Преди по-малко от седмица си мислех, че отивам в Париж с приятеля си за неговия рожден ден, а след това се връщам в Щатите, за да заживея при него. А сега, когато бях тук, ми беше казано, че: а) той не иска да живее заедно с мен, б) се връща при бившата си и в) аз може и изобщо да не се върна в Щатите. Затова се налагаше да си събера мислите, а това не можех да сторя тук. Мисля, че бих могла да го направя единствено в стаята за гости на Луиза, докато гледам някой сериал и нагъвам шоколадови десертчета. Вдигнах слушалката на телефона, надявайки се нощем тя все така да изключва звъненето, и набрах номера й леко изненадана, че все още го знам наизуст. Слава богу, телефонен секретар.

— „Здрасти, Лу! — Звучах безизразно и дрезгаво, сякаш цяла нощ съм се наливала с текила и съм пяла на караоке. — Хммм, тръгвам за вас. Влакът ми пристига в Лондон около осем и половина или някъде там. Ще ти се обадя, когато пристигна. Обичам те!“

Пропуснах миенето на лицето от страх да не се видя пак в огледалото и се плъзнах под хладните бели чаршафи. Нагласих алармата на блекбърито на вибрация и го пъхнах под възглавницата си. Поне ставаше за нещо. Чувствах се като зомби. Само за един ден бях преживяла толкова много емоции, че бях пълна развалина. Направо не можех да повярвам, че са изминали по-малко от четири часа, откакто помахам за сбогом на Луиза. Обърнах се по гръб и се загледах в тавана, после в красивата картина на стената. Ако не беше заради прекрасния Ален, със сигурност щях да я открадна. Затворих очи, обърнах се на една страна и зачаках да чуя ключа във вратата.

* * *

Следващото нещо, което обаче чух, бе тихото жужене под ухото си. Сграбчих го и изключих алармата, след което замръзнах, очаквайки да разбера дали съм събудила Алекс. След две секунди си дадох сметка, че нещо не беше наред. Обърнах се внимателно. Трябваше ми известно време, докато схвана. Алекс не беше там. Не беше в леглото. Не беше и във фотьойла до прозореца. Изобщо не беше в стаята.

Алекс не се бе прибрал в хотела.

Неспособна точно в този момент да разсъждавам какво би могло да означава това, аз се измъкнах от леглото и се запътих директно към банята. Значи снощи бях взела мъдро решение, отказвайки да се погледна в огледалото — направо не беше за вярване какво бе в състояние да ти стори едно падане само след два дена! За щастие същите тези последици ме бяха направили повече или по-малко непукистка. Кой го интересува как изглеждаш във влака? Написках лицето си със студена вода, измих си зъбите и си взех бърз душ. Може и да не трябваше да бъде красива, но поне трябваше да бъде чиста. Дори и съкрушените от живота хора бяха длъжни да спазват хигиенните си стандарти.

Върнах се в стаята и се загледах към празната част на леглото. Сигурно съм заспала в мига, в който затворих очи. С изключение на мястото, от което току-що се бях измъкнала, леглото си изглеждаше така, както беше преди да си легна. Налагайки си да не мисля къде е и

с кого и какво му прави, аз грабнах чантата си, излязох от стаята и тихо затворих вратата зад гърба си.

— *Мадмоазел?*

Ален си стоеше все така на рецепцията. Абе последните няколко часа имало ли ги е? Погледнах през вратата — слънцето вече грееше. Да, не съм се объркала. Сутрин е.

— Добро утро! — поздравих, изненадана от монотонния си глас. Звучах точно толкова скапано, колкото и изглеждах. — Таксито пристигна ли?

— Да — отговори Ален и посочи към голяма черна кола, която чакаше пред вратата. — Ще ви видим ли тази вечер?

— Вие някога напускате ли това бюро? — попитах, за да избегна въпроса.

— Понякога — кимна той. — Но не често.

Усмяхнах се или поне положих усилия да се усмяхна и се опитах да измисля нещо мило.

— Ами, много ви благодаря! Бяхте страхотен! Наистина великолепен!

— Таксито ви очаква — отбеляза неловко Ален и посочи към вратата. Очевидно не всички рецепционисти обичаха прекалените хвалебствия. Кимнах и се насочих към таксито. От друга страна, опитът ми с хотелски рецепционисти бе крайно ограничен. Може би някои хора наистина обичаха да помагат на другите. Странна работа.

Хвърлих се в таксито, казах на шофьора да ме закара на Гар дю Нор, пъхнах слушалките на айпода в ушите си и си избрах нещо шумно и отвратително. В шест сутринта Париж едва започваше да се събужда. Ако сега бях взела такси в Манхатън, дори и през уикенда, щях да видя най-малко десетина бягащи, поне същия брой хора, прибиращи се вкъщи след бурна нощ, и цяла поредица от садисти, излизаци от всеки „Старбъкс“ на път към офисите си. Обикновено минали първо през фитнеса. Никога нямаше да ги разбера.

Но не и Париж, или най-малкото онези негови части, през които бях минала. Тук всичко беше толкова тихо, толкова спокойно. Винаги си бях представяла Париж като град на нощния живот, с блестящата Айфелова кула, Мулен Руж, баровете и кафенетата. Но ето че на зазоряване градът само въздишаше и шептеше. Нямаше нужда да

крещи — беше твърде изискан за крясъци. Париж бе градът, в който исках да живея, когато порасна. Ако изобщо порасна.

Пътят до гарата не се оказа толкова дълъг, колкото предполагах, и тъй като няхах какво друго да правя, седнах на масичка пред малко бистро и извадих лаптопа си. Не исках да оставам насаме с мислите си — точно в този момент не бяха никак приятни спътници. Включих се в безжичната интернет връзка на гарата и реших да пусна един последен блог. Един господ знаеше дали от „Look“ щяха да го публикуват, но аз бях твърдо решена да говоря, докато все още разполагах с този шанс.

„Приключенията на Анджеела: О-ла-ла-бум!

Иска ми се да си излея за малко душата и се надявам да нямате нищо против. И преди съм имала проблеми с жени — че кой от нас не е имал, нали така? Но съвсем наскоро имах нещастieto една друга жена тотално да ми разкатае фамилийката. И като казвам тотално, разбирайте го точно така. При това не само една, ами две. Всъщност три. По дяволите! Три жени за една седмица!

Абе какво става тук? Да не би някой да е разпратил някакво съобщение, за което да не съм разбрала? Да не би някой да е обявил тази седмица за Седмица на съсипването на Анджеела?“

Спрях и се загледах в екрана. И накъде водеше всичко това? Имаше ли нещо друго за казване? Няхах намерение да преживея тотален онлайн срив. Това трябваше да спре, преди да съм започнала да посипвам главата си с пепел пред целокупната читателска публика или да налагам капака на най-близката кола с чадър. Всъщност аз няхах чадър. И по-добре.

След няколко минути страницата на „Look“ постепенно избледня, за да бъде заменена от снимка на мен и Алекс. Беше направена от Ванеса по време на сватбата на Ерин преди няколко месеца. Бяхме облеegnати на перилата на балкона, загледани в гостите под нас. Ванеса бе хванала Алекс как шепти нещо в ухото ми — връзката му беше разхлабена, горното копче на ризата му — разкопчано, косата му както винаги рошава, закриваща лицето ми. Аз

се смеех със затворени очи — едната ми ръка бе хванала перилата пред мен, другата почиваше върху гърдите на Алекс. Бузите ми бяха зачервени, гланцът за устни — размазан.

Преди да успея да се разплача, снимката изчезна и скрийнсейвърът я замени със снимка на мен и Луиза. Бях почти сигурна, че бе от последния ми рожден ден в Лондон. Двете си бяхме направили караоке в дневната ѝ и се превивахме от смях и от чувствата, вложени в баладата, която изпълнявахме. Зърването на тази снимка ми повлия като шок — бях положила толкова усилия да блокирам всичките си щастливи спомени от Лондон, че сега ми се стори странно да гледам точно такъв. Да, онази нощ наистина падна голям купон.

Притиснах очите си с пръсти. Сега там нямаше спирала, която да размажа, но въпреки това не ми се искаше да се разреждам напред гарата. Започнах да дишам дълбоко през носа и устата си, загледана към тавана. Нямаше смисъл да плача. Това не е същото като миналата година. Сега не бягах. Сега просто правех избора си. Не скачах на самолета, надявайки се нещата да се наредят. Просто се качвах спокойно на влака със съзнанието, че най-доброто за теб не винаги е онова, което си искала да бъде.

Завъртях пръст върху мишката на лаптопа си и го събудих за живот. Прочетох още веднъж текста си, запаметих го и изключих лаптопа. Някой ден ще се върна на него. Едно много силно съобщение, че пътниците за моя влак най-сетне могат да се качват, ме накара да се раздвижи. Разтърсих чантата си, докато всичките боклуци в нея се разместиха достатъчно, за да разкрият билета и паспорта ми. Това не бе импулсивна реакция. Това беше решение. Правилното решение.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

След като се заредих с минерална вода, тоблерон (добре де, три тоблерона) и купчина списания, които си знаех, че няма да прочета, се запътих право към влака. Вече нямаше връщане назад. Аз наистина отивах у дома. Там все още бе мой дом. Ако някъде изобщо имах дом.

Влакът бе почти празен — само група млади францужойки, няколко двойки и тук-там някой самотен читател. Затова аз реших да игнорирам резервираното си място и се намърдах най-нахално на маса за четирима — цели две седалки заети от моя задник, моята чанта и всичките ми списания по масата. Обаче просто не бях в състояние да си вдигна краката на седалката срещу мен. От другата страна на пътеката една двойка — толкова лигави, че чак да ти се доповръща, направо легнаха на седалката и започнаха да се натискат, кискат и целуват, шепнейки си нещо на френски. Романтично пътуване до Лондон? Всъщност логично. Ако вече живееш в града, в който се стича целият свят, когато иска необузdana романтика, къде другаде да отидеш? Извадих айпода от чантата си и се опитах да затворя очи. Искях просто да проспя пътуването. Може би така щях да успея да си повярвам, че цялата изминала година е била един сън. Вярно, твърде скъпичък, но невъзможен сън.

Грубият рок, който бях слушала по пътя до гарата, не бе подходящ за „Евростар“. Вече няхах желание да потискам гласовете в главата си — исках само да ги приспя. Но като че ли и така не се получаваше. Затова оставих айпода сам да си подбира песните и се загледах през прозореца. Всеки път, когато очите ми се затваряха, пред мен изплуваше картина на празната хотелска стая, бързо следвана от избелените дънки на Алекс, захвърлени на пода на апартамента на Солен. Защо изобщо ходих на онзи тъп купон?! Сега нямаше да мога така лесно да си представям пода, нямаше да виждам бельото на гаджето си, метнато на канапетото, ако не бях видяла онова канапе. Обаче сега необузdanото ми въображение просто не знаеше граници.

Бяха изминали трийсетина минути, през които полагах максимални усилия да се правя на зомби, когато забелязах, че не съм сама на моята масичка. Срещу мен седяха две абсолютно еднакви тийнейджърки, и двете с блестящи черни коси, дълги до раменете, и чанти „Шанел 2.55“, поставени на обличените им в дънки крака. Седяха и се взираха в мен с добре овладяно вълнение, сякаш току-що бяха видели горила да се събужда от хибернация в зоологическата градина.

— Да, това определено е тя! — прошепна едната на другата. — Виж снимката!

— Не съм много сигурна — отговори другата, загледа се в списанието, което сестра ѝ натика в ръцете ѝ, а след това се загледа с присвити очи в мен. — Да, малко прилича, но не е точно като на снимката.

— Е, сигурно има махмурлук или нещо подобно — изтъкна логично първото момиче. — Обаче определено е тя!

Примигнах срещу момичетата един път, два пъти и се опитах да схвана какво става.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — изграчих.

Те се спогледаха щастливо, хванаха се за ръце и възкликнаха:

— Вие ли сте Анджела Кларк?

— Хммм... да? — потрих очи, прозях се и протегнах ръка към минералната вода на масичката.

— О, позволете на мен! — Второто момиче грабна бутилката от ръката ми, отвори я и ми я подаде галантно.

— Благодаря ви — промърморих, питайки се дали двечките нямат нещо против да ми обелят и малко грозде. Или най-малкото да отскочат до бюфета, за да ми вземат сандвич с бекон. А после се запитах дали пък не възнамеряват да ме упоят и отвлекат.

— Ние сме страхотни ваши почитателки — продължи второто момиче, продължавайки да стиска ръката на сестра си и да се кокори срещу мен.

Дори и да не бях насред абсолютен и тотален срыв, ми се стори твърде рано за подобни глупости.

— На какво? — изгъгнах.

Момичетата се спогледаха и се разсмяха.

— На вас!

И обърнах към мен списанието, което разглеждах. Беше британското издание на „Look“ и ето че от моята рубрика „Приключенията на Анджела“ в мен се вторачи една изключително хубава моя снимка.

— О! — промърморих и изгълтах няколко големи глътки вода. — Това е моята рубрика.

— Четем и блога ви! — добави първото момиче и ми показа айфон, на който се виждаше сайта на „Look“ и поредната моя снимка, която изглеждаше много, ама драстично по-добре от оригинала.

— Аз се казвам Саша, а това е сестра ми Таня. — Таня ми помахаште стеснително. — Ние сме близначки и си падаме страхотно по вашето творчество!

— Бяхме в Париж. Мама ни заведе, за да можем „да се потопим в езика“ — прекъсна Саша сестра си и посочи малко по-нататък във вагона. Една малко по-стара версия на двете момичета седеше вторачена право напред с вид на човек, до когото току-що е избухнала бомба. — След две седмици започваме да учим френски.

— И прочетохме в блога ви, че заминавате за Париж, затова накарахме мама да заведе и нас — поясни Таня. — Ние определено сме най-големите ви фенове!

— Определено? — изгледах ги аз.

— Определено! Примерно, и двете си имаме онази чанта на Марк Джейкъбс, за която непрекъснато говорите.

— Тази ли? — попитах.

Момичетата се спогледаха, но този път с известна тъга.

— Да, същата — започна бавно Саша, — само че нашите са... не толкова очукани.

— Но определено сме най-големите ви фенове! Вие сте нашият идол!

Хммм, това не го чувах за първи път тази седмица. И вижте как само завърши! Момичетата ми се усмигнаха, очаквайки ме да кажа нещо, обаче аз просто не знаех какво да им кажа. По принцип не мислех много за рубриката си в британското издание. То бе започнало да излиза в началото на годината и нито съм го виждала по будките за вестници, нито съм попадала на някого, който да го чете. Разбирам, че е излязло едва когато получа моя екземпляр от списанието близо три седмици след пускането му на пазара, придружено от скромен чек, или

когато мама ми изпрати имейл, за да ме пита какво става „там в Ню Йорк“, защото чула от Карол библиотекарката, че според „онова списание“ напоследък съм започнала много да се наливам. Кое то, като се замислиш, бе свършено вярно.

— Обаче в блога ви не пише, че се връщате в Лондон — отбеляза Саша, плъзгайки пръст по екрана на своя айфон. — Не беше ли днес концертът на гаджето ви? В Париж?

— Да? — Опитах се да се сетя дали съм споменавала за това в блога си, но не успях. Обикновено не пиша подробности. Научих по трудния начин, че интернет не винаги е мой приятел. А ето че сега си имам своите лични мини преследвачки!

— А няма ли да го изпуснете? — запита Таня. — Не можете да пропуснете големия концерт на гаджето си!

— Той е Алекс Райд от онази рокгрупа, нали? — пое щафетата Саша, без да ми даде шанс да отговоря каквото и да било. — Знам, че никога не използвате името му в блога си, но когато бяха плъзнали онези слухове за вас и Джеймс Джейкъбс, снимките ви бяха навсякъде. Срещате ли се още с Джеймс Джейкъбс? И наистина ли е гей? Та той е най-печеният тип в целия свят! Таня е абсолютно хлътнала по него!

— Да, абсолютно съм хлътнала по него — потвърди Таня. — Значи е Алекс, нали? Той също е много готин. Видяхме го в „Гугъл“.

— Може ли да ми задавате въпросите си един по един? — запитах и потърсих в чантата си някакво болкоуспокояващо. Адвил, ибупрофен, пистолет... Преди тези момичета да започнат да говорят, нямах главоболие, обаче сега усещах някакъв шиш в лявото си слепоочие и нещо ми подсказваше, че двете неща са свързани. Вече разбирах защо майка им изглежда така стресната. Горкичката!

— А защо отивате в Лондон? — запита Саша, преди Таня да си е отворила устата.

— Днес е годишнината от сватбата на най-добрата ми приятелка — отговорих предпазливо. Кое то не беше лъжа. Точка за мен.

— Вашата най-добра приятелка, на чиято сватба сте заварили годеника си да чука онази жена на задната седалка на колата си, нали? Това преди година ли беше? — запита с блеснали очи Таня, което ме накара да си отбележа мислено да спра да включвам каквото и да било лична информация в блога си. И може би да си сменя името. И да си направя драстична реконструкция на лицето.

- Да — измънках и разтрих слепоочието си.
- Главата ли ви боли? Трябва да пийнете вода!
- И да вземете някакви хапчета.
- Но не можете да спите!

И през масата към мен се насочиха моята си бутилка с вода и кутийка нурофен. Приех ги с благодарност и се опитах незабелязано да погледна часовника си. Господи! Още час и половина!

— И как така отивате в Лондон, вместо на концерта на вашия приятел? — запита ме Таня, след като вежливо ме изчака да си глътна таблетките. Което, предвид малкото, което вече знаех за нея, очевидно не ѝ е било много лесно. — И ние искахме да си купим билети, обаче вече бяха продадени. Купихме си всичките им албуми само защото той е вашето гадже!

— Но иначе Таня не ги харесва — добави Саша.

— Млъквай! — фрасна я сестра ѝ по рамото.

— Ами... не знам — запелтечих аз. Две шестнайсетгодишни момичета с несъмнено неограничен фонд за чанти и майка, която ги води до Париж в мига, в който щракнат с пръсти, надали бяха в състояние да ми помогнат с нещо. — Просто отивам да видя приятелката си.

— Я кажете сега как да се сдобием с наш собствен блог! — отсече внезапно Саша, отмятайки перфектната си мека коса от перфектното си гладко лице. — Защото искаме да бъдем точно като вас — със собствен блог и гадже в Ню Йорк, и всичко останало.

— Ами първо трябва да завършите училище — започнах с авторитетен глас аз, но зрелостта като че ли не ми отиваше особено. Трудно е да даваш съвети на две суперпечени тийнейджърки, когато самата ти се чувстваш като тринайсетгодишна. — А после отивате в университета и учите журналистика или английска литература. Лично аз учих второто.

— А не можем ли просто да си започнем блога, а после да накараме „Vogue“ или „Look“, или нещо от този род, да го публикува? — наклони глава Таня. — Защото вече знаем доста неща за модата и други подобни неща. А и моето гадже е в рокгрупа.

— Която не струва — вметна Саша, без да ѝ мигне окото.

— Така си е, не струват — съгласи се Таня.

— И той изобщо не е толкова готин.

— Не колкото Алекс.

— И си пада малко идиот.

— Ама е в рокгрупа!

— Да, ама...

— Виж какво, не трябва да излизаш с него само защото свири в някакъв състав — прекъснах спора им аз. — Ако щете вярвайте, но момчетата от съставите обикновено са голям трън в задника.

— Да не би да сте скъсали с Алекс? — плесна с ръце върху масата Таня. — Затова ли се връщате у дома?

— И защо изглеждате като парцал? — допълни съчувствено Саша.

Честно да ви кажа, не си спомням друг момент от живота си, когато ми се е искало да се разплача така, както сега.

— В момента сме си дали нещо като почивка — изрекох бавно и тихо, за да не позволя на гласа си да се разпадне.

— Ауууу! — извиха в тандем момичетата. — Какво е направил?

— Бившата му — отговорих, без да се замислям аз. — Може би. Искам да кажа... не знам. Може и да не е нищо. Просто точно в този момент с него искаме различни неща.

Например аз исках него, а той искаше Солен. Доста различни неща са, нали?

— Чукал е бившата си? — изпищя Саша и привлече вниманието на всички останали хора във вагона, с изключение на майка си.

— Хубава ли е? — запита Таня, като отново наклони глава.

— В случая няма никакво значение дали е хубава или не! — контрира я възмутено Саша. — Просто не трябва да го прави! Знаете ли какво трябва да направите? — Това вече към мен. — Просто скачате на следващия влак за Париж и й сритвате задника! А после неговия задник. И после пак нейния, за всеки случай. Имам предвид в най-буквалния смисъл на думата!

— Аз пък си мисля, че тя трябва да се прибере у дома — тръсна глава Таня. — Да си подреди мислите, да се тъпче със сладолед за... да кажем, един ден, а после да стане кожа и кости, да се въоръжи с тотален непукизъм и никога повече да не поиска да го види. Или, примерно, да изчука колегата му или нещо подобно.

— Вярно бе, бихте могла да изчукате колегата му! — светнаха очите на Саша. — Искате ли да ви дадем някакъв грим или нещо

подобно?

— Няма нужда, благодаря — отклоних учтиво предложението им, както и техния съвет. Въпреки че, като изключим момента с изчукването на колегата му, момичетата просто потвърдиха и моите идеи за разправа с онези двамата. Що се отнася до колегата, не бих казала, че съм по вкуса на Греъм — все пак нямах пенис и всичко останало.

— А какво ви посъветва съквартирантката ви? — запита Саша, предлагайки ми пакетче бонбонки „Харибо“. Надали са сред нещата, които обикновено могат да се видят в чанта на „Шанел“, но такъв е животът. Така става, когато връчиш дизайнерски стоки на тийнейджъри. Добре де, на тийнейджъри и на мен. Сигурна съм, че в гънките на моята публично обругана дружка на Марк Джейкъбс се гушеха стотици бегълци от всякакви пакетчета желирани бонбони. — Казва се Джени, нали?

— Да, но тя вече не ми е съквартирантка — поясних и усетих странно свиване в стомаха си при споменаването на името ѝ. Много по-неприятно, отколкото при споменаването на името на Алекс. Боже. — Сега живее в Лос Анджелис.

— Тя е жестока! — отсече Таня и натъпка устата си с желирани бонбонки. — Когато отидем в Ню Йорк, аз определено ще бъда Джени, а Саша ще бъде вас!

За първи път, откакто бях напуснала хотела, на лицето ми се появи истинска, искрена усмивка.

— Значи ти ще работиш на рецепцията на някой хотел, а Саша ще бъде перманентно подмятана от мръсници?

— Е, няма да бъдем чак толкова като вас — сви рамене Таня.

Разсмях се. Всичко това ми звучеше адски странно. И същевременно успокояващо.

— Някога искаше да бъде Кари — завъртя очи Саша. — После Рейчъл, след това Серена. Аз пък винаги съм искала да бъда Шарлот или Моника, или Блеър.

— Блеър е най-добрият избор! — отсякох компетентно. Ситуацията ставаше все по-сюрреалистична. — Лично аз бих била Блеър!

— Казах ти! — извика победоносно Саша на сестра си.

— Ха, голяма работа! — сви рамене Таня, но очевидно беше вбесена. Да, тя определено бе Джени. — Както ще да е. Та какво казва съквартирантката ви?

— Тази седмица не сме разговаряли особено. — Това бе една тема, по която трудно бих могла да разговарям, без да избухна в сълзи, поради което се опитах да бъда колкото е възможно по-неясна. — Телефонът ми не работеше, а тя е в Лос Анджелис и като сложиш деветте часа разлика...

— Добре де, ама сега тук е едва осем, значи в Лос Анджелис е... колко? Единайсет вечерта? — изчисли набързо Таня и ми подаде своя айфон. — Хайде, обадете ѝ се!

Взех телефона и го огледах. А после възкликнах:

— О, не мога! Това ще ви струва цяло състояние!

Двете момичета избухнаха в дружен смях.

— Няма проблеми — кимна развеселена Таня. — Хайде, обадете се! — подкани ме с ръка. — А после може ли и ние да говорим с нея?

Поех си дълбоко въздух. Естествено, че знаех номера на Джени наизуст. Естествено, че в събота вечер тя няма да си е легнала в единайсет вечерта. Естествено, че няма да иска да разговаря с мен. Но аз наистина много исках да чуя гласа ѝ!

Включих телефона и започнах да набирам номера ѝ. Два пъти обърках кода за международно набиране, но на третия път стана. Чу се далечно включване. Момичетата изпънаха гърбове, приведоха се към мен и се превърнаха целите в слух.

— Има ли проблеми за една минутка да поговоря с нея насаме? — запитах и се изправих, без да чакам отговор.

— Но нали после ще се върнете, за да можем и ние да говорим с нея? — провикна се през целия вагон Таня, без да обръща внимание на възмутените погледи и въздишки на останалите пътници. — Искам да знам нейното мнение за ботушите! В крайна сметка сезонът им приближава!

И тъй като нямах представа къде другаде да отида, отворих вратата на тоалетната и я зачаках да вдигне телефона си. Или да не го вдигне. Или да го вдигне.

— Джени Лопес.

Едва разпознах професионалния ѝ глас. Той беше на светлинни години далече от „Ооо, приятелко мила!“ или „Анджи, какво, по

дяволите...“, с които бях свикнала да бъде посрещано моето обаждане.

— Джени, обажда се Анджела — изрекох и направих пауза, за да ѝ дам възможност било да ми затвори, било пак да ме наругае. Но не последва нищо.

— Джени? Чуваш ли ме?

— Да — отговори с равен глас тя.

— Окей. Виж сега, много съжалявам — започнах, опитвайки се да ѝ кажа всичко наведнъж. — Знам, че съм ти длъжница за дрехите, но съм сигурна, че са били застраховани от „Belle“, така че ще намеря начин да ти ги възстановя! Наистина много съжалявам за случилото се, макар че не беше по моя вина, а най-неприятното от всичко е, че не си говорим. Последните няколко дена бяха ужасни и аз... много съжалявам, наистина...

— Чакай малко, ти извиняваш ли ми се? — прекъсна ме Джени.

Според онази Анджела, която ме гледаше от огледалото в тоалетната, изглеждах объркана.

— Да?

— По дяволите, Анджи! — въздъхна Джени. — Аз съм тази, която ти дължи извинение. При това голямо. Огромно шибано извинение. Цял уикенд се опитвам да се свържа с теб, но не можах да се свържа нито с мобилния ти, нито с твоето блекбъри, а онази кучка от вашия офис отказва да ми каже къде си отседнала!

— Сериозно? — Огледалната Анджела бе объркана, но и изненадана. И плачевно се нуждаеше от грим. — Ама нали дрехите, които съсипах...

— О, я стига! Съжалявам, Анджи! — контрира ме Джени. — Въобще не ми пука за дрехите. Добре де, неприятно е, обаче ти нямаш никаква вина за това. Освен това никой не се интересува от тези дрехи, никой не си иска нещата обратно. А и повечето от нещата, които ти изпратих, бяха остарели най-малко с два сезона. А що се отнася до телефоните, по едно време аз наистина не бях на линия, а после исках да поговоря с теб за една работа, обаче не можах да те намеря и... добре де, малко преиграх.

— Телефонът ми не работи почти от мига, в който пристигнах тук, а после имаше разни неща... — размахвах неопределено ръка, но после се сетих, че тя не може да ме види. Кое то, предвид състоянието,

в което се намирах, не беше никак зле. — Както и да е. Ти за какво искаше да говориш с мен?

— Не, ти си първа. Доколкото си спомням за последно, някакъв проблем с Алекс, нали? — запита Джени с топъл и успокоителен глас. Беше толкова хубаво, че пак можем да си говорим така. Беше същото, както когато с Луиза се снимахме прегърнати под Айфеловата кула.

— Да, нещо такова. Но ти си първа! — отсякох безпрекословно. — Е, какво има?

— Налага се да се изнеса от квартирата на Дафни — изрече тихо Джени. — Защото тя пак започна да проституира.

— Ти сериозно ли? — изписах аз, пълна противоположност на ниския глас на Джени. — Във вашия дом?

— В нейния дом — напомни ми Джени. — Покрай тази криза всеки започна да се чуди откъде да намали разходите си и тя започна да губи клиенти като стилист, а тъй като вече го е правила и преди... знае, че това са лесни пари.

— О, Джени! Ти наистина трябва да се изнесеш оттам! — простенах. — Върни се у дома!

— Не мога. Защото за мен нещата вървят добре. Мисля, че това е другата причина, поради която тя го прави. Аз непрекъснато получавам поръчки, а нея никой не я търси. Гадно е. И аз се чувствам отвратително заради нея.

— Това въобще не е извинение, а и ти нямаш никакво право да се чувстваш виновна! — изтъкнах. Вече нямах търпение да измъкна Джени от онова място. И без това никога не съм била особено голям фен на настоящата ѝ съквартирантка. — Не можеш ли да отседнеш за малко в хотел „Холивуд“?

— Всъщност изобщо не съм се сещала за това — отвърна замислено Джени. — Да, може и да успее да намеря някои връзки... поне за седмица и нещо...

— Просто веднага напусни къщата на Дафни! Моля те! Не знаеш какви хора ще доведе там! — И дано никога да не научава!

— Права си. Още утре си събирам багажа — промърмори Джени, прозя се шумно и чух как леглото под нея изскърцва. — Тази вечер обаче тя е „на работа“, така че реших да си легна по-раничко. Не съм спала дни наред, откакто през седмицата я спипах какво прави.

— Съжалявам, Джени — отвърнах достойно на прозявката й аз.
— Аз също напоследък не мога да спя добре.

— Е, какво става при теб? Слушам!

Смръщих се в отражението си в огледалото, поех си дълбоко дъх и започнах:

— Окей. Ето ти кратката версия. Бившото гадже на Алекс е тук, в Париж, и изведнъж реши, че си го иска обратно. Той самият се държи малко странно, а когато излязохме за рождения му ден, съобщи, че според него надали някога щял да се ожени и да има деца и че вече не желае да живее заедно с мен.

— Какви са тези глупости, по дяволите?

— Ами... това е само една част от тях.

— Мамка му! Давай, слушам!

— Сиси ми скрои голям номер с работата, която ми възложиха от „Belle“. Изпрати ми една асистентка, която ме водеше все на неправилните места, блокира телефоните ми, а тъй като няхах зарядно, не можех да използвам лаптопа си, а и всичките ми предварителни бележки бяха в онзи взривен куфар, така че, най-общо казано, тя се опитва да стори всичко по силите си да ме провали, така че да ме уволнят и накрая сигурно да заеме моето място.

Джени издиша шумно и отсече:

— Окей. Аз бих започнала от Сиси!

— Окей — кимнах и загризах нокътя на палеца си.

— Тя е кучка, при това мъртва! Разполагаш ли с някакви доказателства?

— Не съвсем — отговорих и се замислих за последните два дена.
— Освен ако Виржини, тоест асистентката, която уж би трябвало да ми помага, не им разкаже всичко.

— Ще го направи ли?

— Съмнявам се.

— Искаш ли да я накарам?

— Ще долетиш до Париж, за да й сриташ задника?

— Ако се налага.

Усмихнах се и поклатих глава.

— Няма проблеми. Мисля, че всичко със статията ще се нареди.
Надявам се.

— Ще звънна на някои места и ще разпитам дали някой не знае места, които би могла да използваш. Обаче онази кучка трябва веднага да бъде уволнена! — настоя Джени. — Трябва да разкажеш всичко поне на Мери!

— Аз вече ѝ изпратих имейл, обаче тя не ми отговаря. — От известно време се опитвах да не си представям следващия си разговор с Мери. Нямах да бъде особено приятен. — Просто се надявам да не изгубя работата си.

— Възможно ли е?

— Не е отвъд границите на невъзможното.

— Тогава ще си намериш нова работа.

— Но ще си изгубя визата.

— Ще се оженим и аз ще ти уредя нова виза.

— При други обстоятелства бих казала, че това няма да се хареса особено на Алекс, но вече не съм сигурна. — Замълчах, защото някой като че ли почука на вратата, но реших да не му обръщам внимание. — Може и да се зарадва, че ще му се махна от главата.

— Какво точно се случи там? — попита Джени. — Само не ми казвай, че мръсникът си е пъхнал патката някъде, където не трябва!

— Имаш страхотен начин на изразяване, знаеш ли? — изтъкнах с лека усмивка, но вече по-тихо, защото знаех, че отвън някой ме слуша. — А за това не знам. Знам само, че снощи не се прибра в хотела.

— И все още не се е прибрал? — възкликна Джени. — Търси ли го?

— Всъщност не — признах си най-сетне аз. — Защото точно сега не съм в хотела.

— О, Анджи! — въздъхна Джени. — Май ще трябва да започнеш от самото начало, скъпа!

И така, започнах, от самото начало. Разказах ѝ абсолютно всичко, случило се през последната седмица — от мига, в който зърнах Солен в краката на Алекс в онова кафене, та чак до сблъсъка ни преди концерта му, като не пропуснах катастрофалната вечеря за рождения му ден, купона у Солен и тяхната тайна среща, на която съвсем случайно станах свидетел. Но след като си казах всичко, изобщо не ми олекна.

— Анджи, тази жена е психарка! — отсеке Джени. — Повярвай ми! Никой не може да го познае по-лесно от друга психарка! Но също

можеш да ми вярваш, че това не означава, че нещо наистина става. Знаеш, че съм изцяло на твоя страна, обаче сега ще ти кажа едно: няма начин Алекс да ти изневерява с тази кучка! Всъщност, с която и да е друга, но особено с нея!

— Но двамата имат такава история, а и той я е обичал, и са щели да се женят, и...

— Анджи, млъкни! — прекъсна ме Джени. — Сега ще ти кажа нещо неприятно, но е само за твое добро, разбираш ли ме? Окей. Та, преди да се запознаеш с Алекс, ти не беше ли също сгодена?

Затаих дъх за момент. А после отвърнах тихичко.

— Да.

— И онзи не ти ли беше изневерил?

— Да.

— И ако този същият, зад гърба ти се изстъпи пред Алекс, за да му заяви, че смята да си те върне обратно, това би ли означавало, че ти наистина се връщаш при него?

— Ама тя наистина е разкошна и суперсекси, и...

— Млъквай, докато не съм долетяла до Париж, за да сритам твоя задник! — изрече заплашително Джени. — Анджи, отново преиграваш и започваш да си въобразяваш какво ли не! Очевидно всичко е изцяло по моя вина, защото не бях там, за да те вразумя, обаче бъди сигурна, че онази проклета кучка просто се опитва да те премахне от пътя си, за да направи своя ход! А Алекс държи твърде много на патката и коленете си, за да си позволи да те нарани и така да ядоса мен! Да знаеш, че преди да напусна Ню Йорк, му дадох съвсем ясно да разбере позицията ми по този въпрос!

— Ами как да разбирам онези неща от рода на „Не мисля, че трябва да съм женен, за да бъда щастлив“? — запитах, като започнах да навивам кичур коса около пръста си. Уж този разговор трябваше да бъде успокоителен, а ето че докато влакът се носеше с тихо потракване, на мен ми ставаше все по-зле.

— Анджи, не забравяй, че той току-що е навършил трийсет и вече усеща годините си! — изтъкна Джени, същински образец на логическата мисъл. — А нищо не може да накара мъжете да се почувстват по-стари така, както мисълта за брак и деца! Просто в момента е негов ред да преиграва. Освен това не забравяй, че ти беше тази, която от сума ти време отказва да се премести при него! И той

вероятно се чувства много объркан и сега се опитва да се предпази по някакъв начин. Сигурно си казва: „Щом тя не иска да се пренесе при мен, аз пък ще ѝ кажа, че не искам да се женя за нея, та да види, че на мен не ми пука!“

— Е, в това има известен смисъл — признах си аз, но отвътре ми ставаше все по-зле. — Предполагам.

— По дяволите! Може би трябва да престана да хабя времето си, за да се правя на новата Рейчъл Зоуи, и да се върна към ролята си на новата Опра! — възкликна замечтано приятелката ми. — А защо не и първият хибрид между Рейчъл Зоуи и Опра! Извинявай, връщаме се към теб.

— Благодаря — промърморих и нападнах нокътя на другия си палец. — И какво трябва да направя сега, според теб?

— Връщаш се в хотела. Ако все още го няма, обаждаш му се и му предлагаш да се срещнете. Провеждате сериозен разговор за всичките тези неща, а после ти ми се обаждаш, за да ми съобщиш, че всичко се е оправило. — От устата на Джени всичко звучеше толкова просто. — А ако много държиш да размажеш физиономията на онази кучка Солен, то тогава давай, само че не забравяй, че кармата бързо ще си намести задника до теб! А тя не го заслужава. Просто запомни, че тя не е част от проблема. От истинския проблем. Всички решения, които Алекс взема, ги взема съвсем сам.

— Да, права си — признах ѝ аз.

— Е, така си е — изгъгна Джени и се оригна по телефона. Направо не беше за вярване как можеше да бъде едновременно толкова мила и толкова непоносима.

— Само че може да има мъничък проблем — изрекох и реших, че е крайно време да изляза от тоалетната. Която не бе от най-приятните места на този свят. Което обаче надали би притеснило петимата души, които вече се бяха подредили на опашка пред вратата с много ядосани изражения. Добре че не нахлуха вътре заедно с вратата. Трябва да са англичани. — Имам предвид с онова нещо с връщането в хотела.

— Къде си сега? — извика Джени, опитвайки се да надвика пукането по трасето. — Връзката непрекъснато се разпада. Тези французи са отвратителни!

— Не са. Просто съм в един влак — изрекох и се заклатушках обратно по пътеката по посока на Саша и Таня, които вече подскачаха на местата си като Тигъра от „Мечо Пух“. Стига Тигъра през последния час да се бе наливал с минерална вода с витамини и да бе нагъвал бонбонки „Харибо“. — Мисля, че всеки момент ще влезем в тунела.

— Анджела, кажи ми, че пътуваш към фестивала! — изрече предупредително Джени. — Кажи го!

— Ами, всъщност не. Нещо се паникьосах и... хммм... в момента пътувам към Лондон — признах си аз и се подпрях на рафта за багажа над седалките. А писъкът, който се понесе от Лос Анджелис към мен никак не помогна на главоболието ми.

— Ти си къде? — изрева приятелката ми. — Анджела Кларк, автоматично си махни задника от този влак, чуваш ли ме? Понякога направо не мога да повярвам каква непоносима глупачка си!

— Ама аз наистина не знаех какво друго да направя! — извих нещастно, опитвайки се да не говоря много високо, което обаче не беше никак лесно. — Мислех си, че Алекс ми изневерява, мислех си, че ти ми се сърдиш и повече не искаш да говориш с мен, мислех си, че ще изгубя работата си. Затова реших, че е по-лесно да се прибера у дома, вместо да се връщам в Ню Йорк, само и само да скъсат официално с мен, да ме изгонят и депортират. Ти какво би сторила на мое място?

— Плашлива мишка такава! — простена Джени. — Мисля, че от днес нататък трябва да си определим час от деня, в който да се чуваме, за да съм сигурна, че не вършиш поредната простотия!

— Така ли? — възкликнах. Е, това определено би улеснило живота ми.

— Анджи, защо винаги си мислиш най-лошото? — извика тя и почти я видях как клати глава срещу мен. — Защо сега отиваш там?

Прехапах устни и отговорих:

— Защото не знаех къде другаде да отида. Затова ми се стори, че тъй като у дома е най-близо, защо пък не. Нали това се очаква да правят хората?

— Да, обаче домът ти вече не е в Лондон, Анджи, нали?

— Просто не знаех какво друго да сторя — повторих, този път тихо, и по бузите ми потекоха сълзи. Обърнах гръб на близначките, без

да обръщам внимание на шумното им нетърпение.

— Анджи, много съжалявам! — прошепна приятелката ми. — Наистина смятам, че всичко е изцяло по моя вина! Просто не бях до теб, когато си имала нужда от мен!

— Не, Джени, не — едва не се задавих от мъка аз. — Просто аз съм абсолютна идиотка. Отново тръгнах да бягам. Проблемът е, че дори и да имам шанса да оправя нещата с Алекс, нищо не ми гарантира, че няма да изгубя работата си. Така че точно сега връщането ми в Лондон може и да се окаже най-доброто решение.

— Нали вече ти казах, че имаш навика винаги да си мислиш най-лошото? — напомни ми внимателно Джени. Е, поне толкова внимателно, колкото можеше. — Анджи, наистина ли искаш да се върнеш в Лондон?

Прехапах устни и се замислих. Луиза, сериалите, пържена рибка с картофки — да. Марк, майка ми, нощния автобус № 77 — не.

— Защото ако наистина искаш да се върнеш в Лондон, ама наистина, отчаяно, дълбоко в сърцето си, то тогава върни се — продължи тя. — Но ако искаш да живееш в Ню Йорк, с Алекс, да работиш като журналист, може би този път ще ти се наложи да се пребориш за това. Но ако то е нещото, което най-много желаете, дълбоко в сърцето си, гарантирам ти, че битката ще си струва!

— Божичко, Джени, и аз не знам... Трябва да помисля за малко...

— Ало? — Телефонът препука няколко пъти.

— Джени, чуваш ли ме? — изкрещях в телефона, докато не забелязах, че красивата гледка на френската провинция бе заменена от непрогледен мрак. Бяхме навлезли в тунела под Ламанша. Ругаейки една идея по-високо от възпитаното край непознати хора, аз се запровирах по пътеката обратно към моето място.

— Съжалявам, линията прекъсна — промърморих и подадох телефона на Таня, защото вече бях забравила на коя от двете близначки беше. — Обаче... ъхъм... тя каза да ви дам нейния имейл адрес и че ще отговори на всички ваши въпроси.

Момичетата започнаха да писукат възбудено и едновременно извадиха от чантите си два абсолютно идентични бележника „Смитсън“, за да запишат имейла на Джени. Щом ми прости за дрехите, няма начин да не ми прости и за това. Рано или късно.

— Освен това каза, че трябва да ѝ изпратите имейлите си веднага, защото през следващите две седмици щяла да бъде много заета, а много ще се радва да се свърже с вас! — излъгах повторно. Така де, точно сега исках мир и спокойствие, за да подредя мислите си, а последното, от което се нуждаех, е да се налага да отговарям на въпросите на Саша и Таня как най-лесно да свалим рокзвезда.

Отпуснах глава на прозореца и притворих очи. Щеше ми се да се надявам, че като се престоря на заспала, ще ги убедя да ме оставят на мира.

— Анджела? — прошепна едната.

— Тихо! — срязва я другата. — Не виждаш ли, че спи?

— Няма нужда да ме удряш, крава такава! — сопна се първата. — Просто исках да я питам за Джеймс Джейкъбс!

— Остави я да си поспи — изрече сестра ѝ след известен размисъл. — От пръв поглед се вижда, че има нужда от сън. Да се оправи.

— О, я стига, Саша, дори и пълна кома няма да успее да ѝ помогне! — изкиска се първата, очевидно Таня. Едва се сдържах да не я сритам под масичката. — Все още не мога да повярвам, че се запознахме с нея! Невероятно!

— Какво ще кажеш да отскочим до бюфета и да си вземем по една диетична кола, а? — предложи Саша след кратка пауза.

— Става. Хайде! — съгласи се Таня и избута сестра си от седалката.

След като се уверих, че изчезнаха, аз си сложих слушалките на айпода и се вторачих в отражението си в тъмния прозорец. Да, Таня беше напълно права — действително изглеждах като развалина. Косата ми приличаше на клечки, кожата ми беше посивяла, а очите ми носеха повече багаж от мене самата. Но това можеше да се очаква, нали така? Замислих се за онова, което ми беше казала Джени, и най-важното — за онова, което аз ѝ бях казала. Когато тя ми каза, че трябва да се изнесе от къщата на Дафни, аз не ѝ бях казала да се върне в Ню Йорк, а да се прибере у дома. И наистина го мислех. Това беше нашият дом.

Така. Започваме с най-лошия възможен сценарий. Ако Алекс реши да скъса с мен и аз изгубя работата си, дали все още ще искам да остана в Ню Йорк? Свих замислено устни. Да бъдеш сам и безработен в Ню Йорк по-зле ли е, отколкото да бъдеш сам и безработен в

Лондон? От друга страна, не можех да бъда сигурна, че ще ме уволнят. Може би само ще получа строго мъмрене от екипа на „Belle“, обаче Мери надали ще ме уволни. Аз ѝ бях обяснила какво се е случило, тя бе наясно на какво е способна Сиси, а освен това аз не бях занемарила задълженията си към нея — продължавах да ѝ пращам текстове за блага. Джени май щеше да се окаже права — винаги си мислех най-лошото. И ако се налага да се боря за нова възможност за мен в „Спенсър Медиа“, ще го направя! Може би ще опитам и на друго място. Все пак все още съм момичето, което взе прочутото интервю с Джеймс Джейкъбс. Може пък да успея да ги накарам с Блейк да си осиновят дете. Това би било страхотна история! Вероятно изключително неетична, а и най-лошото, което би могло да се случи на едно дете, но въпреки всичко страхотна. От друга страна, кой е казал че би било най-лошото — вярно, детенцето ще си има ужасно незрели родители, но пък ще бъде облечено по последна мода.

Що се отнася до Алекс, и тук Джени бе напълно права. Наистина не трябва да се отказвам от него толкова лесно. Единствената част от разговора ни, където тя не беше права, бе, когато каза, че не си струва да сритам задника на Солен. Предвид удовлетворението, с което се изпълних, когато зашлевих шамара на Виржини, дори не мога да си представя колко страхотно бих се почувствала, ако оскубя косата на Солен. Не че иначе съм агресивен човек. Добре де, веднъж годишно.

Но привличането на Луиза, бебето ѝ и маратоните на „Х Фактор“ бе не по-малко силно от Ню Йорк. Най-лесното би било да заровя глава в пясъка и да изчезна за известно време в предградията на Южен Лондон. Стига да не ми се налага да се разправам с майка си. Или с бившия си. Или с въпроса за моята безработица. Мога да се хвана на работа като детегледачка на Луиза. Тя сигурно не би имала нищо против факта, че никога досега не ми се е случило да държа бебе, без да го накарам да се разреве, нали така? Ще го извеждам на разходка, ще следя да спи достатъчно и ще гледам с него „Телетъбитата“. Само за смяната на памперсите не съм много сигурна. И за плаченето. И за безсънните ноци. Добре де, от мен няма да стане добра детегледачка. Мога да се хвана на работа в някое кафене или нещо подобно. Или да поработя върху романа си. Не че в момента пиша някакъв роман. Но пък винаги бих могла да се пробвам в професионалната сфера на Дафни. Хммм, тази идея май не е особено добра. Особено предвид

факта, че вече се ужасявах как ще кажа на мама, че съм уволнена, а какво остава да ѝ съобщя, че се захващам с най-древната професия на света. Но като се имаше предвид състоянието на косата и задника ми, надали бих могла да се класирам изобщо за проститутка. Пък и кой ще приеме насериозно момиче на повикване от долните слоеве на средната класа? Именно.

Двете близначки се появиха на вратата на вагона, въоръжени с диетична кола и още пликчета желирани бонбонки „Харибо“. Очевидно само с това живееха. Но, от друга страна, защо пък не — химикали и захар. Затворих очи и заех старата си позиция на прозореца, като започнах да броя секундите до спирането на влака на гара „Сейнт Панкрас“. Все още имах много неща за обмисляне и твърде малко време за това.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

След като със Саша и Таня си разменихме номерата на телефоните (а аз твърде късно осъзнах, че съм им дала истинския си номер, защото бях твърде разсеяна, за да измисля фалшив) и им обещах, че ще говоря с „хората от списанието“ за техен собствен блог, аз се втурнах като стрела през митницата и се озовах пред най-близкия уличен телефон, разположен на колона в средата на фоайето. Но вместо да вдигна слушалката, за вдъхновение погледнах нагоре. И вместо да видя някаква божия светлина, зърнах най-дългия бар за шампанско в света.

— Направо не мога да повярвам, че сте отворили толкова рано — отбелязах, тръшвайки се на едно от високите столчета на бара. Огледах се изумено. — Та още няма осем и половина!

— Разбира се, че сме отворили — усмихна се учтиво момичето зад бара и остави чашата, която тъкмо лъскаше. — Отваряме в седем. И никога не оставаме без клиенти.

— Направо не мога да повярвам как хората просто влизат тук и пият шампанско още в седем сутринта!

Цяло чудо наистина. Никога досега не бях зървала толкова бутилки шампанско на едно място. А имайте предвид, че след като човек е живял в продължение на една година с Урагана Джени, вижда доста бутилки шампанско.

— Е — усмихна ми се сковано момичето, — искате ли нещо?

— О, ами... да? — отговорих, несигурна какво да поръчам. Нещо ми подсказваше, че тя надали ще се съгласи да ми направи чаша чай. Поех смело менюто за шампанското, макар напълно да си давах сметка, че най-добрите ми решения рядко са били вземани под неговото влияние. Сигурно някаква мазохистична страна в мен ме караше да отлагам вземането на решение по всички възможни начини колкото е възможно за по-дълго. От друга страна, това не е като да се наливам с „Бяла светкавица“ под някое дърво в парка, нали? Просто

щях да се насладя на елегантна чаша шампанско. В осем и двайсет и две сутринта. — Нека бъде „Татинджър“! — отсякох.

— Разбира се!

С отработени жестове момичето ми наля чаша от поръчаното шампанско и се оттегли, за да продължи с лъскането на чаши. Усецането беше невероятно странно. Ако седях сама в бар в Ню Йорк, барманът задължително щеше да се опита да завърже разговор с мен — задължително изискване за тази работа. Ако не искаш да говориш, той автоматично ще схване намека (усмивка и кимване при първия тъп виц), но първо непременно ще се опита да те заговори, за да не стоиш сам. За щастие днес бе един от онези дни, когато прочутата британска резервираност ми беше добре дошла.

Загледах се в мехурчетата на повърхността, които постепенно се пукаха. Първо бързо, след това по-бавно, едно по едно. Пук-пук-пук. Отпих. Беше великолепно. Не че това бе обичайното ми питие по това време, но никога не вреди да пробваш нови неща. Спомних си последния път, когато бях пила (твърде много) шампанско. На сватбата на Ерин. Алекс бе страхотен през онзи ден — внимателен, търпелив. Бе издържал часове наред разговори сред банкери с усмивка на лицето си, само и само да бъде заедно с мен. Не че после не получи наградата си. При спомена за това по лицето ми се разля усмивка. Това бе първият път, когато съвсем сериозно се бях замислила по въпроса, че някой ден и ние бихме могли да минем по този път. Да се оженим, де. Защото другото отдавна е в ход. А предишното събитие с толкова много шампанско, преди сватбата на Ерин, беше сватбата на Луиза. Което не можеше да се нарече особено романтично преживяване.

— Мътните го взели! Но какво правя тук? — извиках на глас.

Момичето зад бара ме изгледа с доста разтревожен поглед, който се опита да замаскира с усмивка, само дето не успя да го направи достатъчно бързо. Аз пък не разполагах с енергията, необходима за успокояваща усмивка от моя страна. Затова само сбърчих чело и разтрих силно очите си.

— Може ли чека, ако обичате? — попитах. — Искам да кажа — сметката?

— Разбира се, мадам — каза тя и ми поднесе бяло листче върху сребриста чинийка, без да обръща внимание на вбесения ми поглед при думата „мадам“. Колко пъти още?!

Оставих кредитната си карта в чинийката, но само за да се сетя, че ми е крайно време да се върна към системата за плащане в брой. После вдигнах елегантната чаша шампанско с намерението да го изгълтам на един дъх (нали съм си дама от класа), но веднага след това я оставих. Стига вече! Просто кажи не! И преди да съм успяла да променя решението си, изправих се, грабнах чантата си и се втурнах назад към ескалаторите — така бързо, както вече бях дошла по тях.

Паркирах се пред плачевно рядко използван телефон с монети и направо не можах да повярвам, че приема и кредитни карти. След това вдигнах смело слушалката. С понасъбрания от няколкото глътки шампанско кураж аз набрах първия номер, който исках, изчаках да чуя сигнала за свързване и затворих очи.

— „Здравейте, тук е Алекс — включи се автоматично гласовата му поща. — Ако искате, оставете съобщение, но нали си знаете, че никога не ги проверявам тези неща!“

— Алекс, ако все пак чуеш това, да знаеш, че съм аз — започнах да нареждам в мига, в който чух сигнала за запис. — Мммм, предполагам, че вече си на път за фестивала, но, по дяволите, наистина трябва да говоря с теб! Само дето нямам телефон. Затова по-късно пак ще ти се обадя. Просто, да, ще се обадя. Ще ти звънна после.

Затворих и огледах гарата. Беше все още осем и половина сутринта, но наоколо кипеше от живот. Чувствах се странно да бъда в Англия за първи път от една година насам. Вляво от мен видях един магазин на „У. Х. Смит“, вдясно — един „Фойлс“, а до него — олеле! „Маркс енд Спенсър“! Нищо не вреди да надникна там. Носталгичната болка, която от време на време долавях в Париж, сега ме удари право в сърцето. Навсякъде около мен се говореше на британски английски, а докъдето поглед стига, се виждаха все тениски с логото на футболни отбори — не само на „Манчестър Юнайтед“ като в Ню Йорк. Беше сюрреалистично. Напълно познато и същевременно абсолютно ново. Но, от друга страна, имаше и много неща, които си бяха същите — във всяка втора ръка се виждаха чашки на „Старбъкс“, от рошавите прически надничаха бели кабели и същински порой от впити дънки. Но от това не ми стана по-добре. Тези неща не ме накараха да поискам да остана. Единственото, за което бях напълно сигурна, бе, че се налага спешно да посетя тоалетната.

Вдигнах слушалката за втори път и плъзнах кредитната си карта в слота на телефона. Тонът за набиране отстъпи място на звънене, а звъненето отстъпи място на прищракване и отговаряне.

— Ало?

— Луиза?

— Анджела?

Усмихнах се. Беше си все така страхотно да чуя гласа ѝ.

— Да... хммм... аз съм вече в Лондон.

— О, скъпа! Това е прекрасно! — разпищя се в телефона Луиза.
— Анет, чу ли? Анджела е, вече е в Лондон! Прибира се вкъщи!

— По дяволите, Лу, защо говориш на майка ми! — изпищях на свой ред аз. — Защо, за бога, тя е...

— Да, разбира се, ето давам ти я. Анджела, това е майка ти — каза приятелката ми и гласът ѝ се отдалечи, за да бъде заменен от една крайно вбесена Анет Кларк.

— Анджела? Майка ти е — обяви тя напълно излишно. — Къде си?

— Ами... — стиснах устни. — Аз съм в Париж.

— Тогава защо на екрана тук виждам лондонски номер?

Мътните го взели!

— Искам да кажа, че бях в Париж. Сега съм на Сейнт Панкрас — признах си накрая. Божичко, май съм гледала твърде много серии от „Инспектор Море“!

— В такъв случай ще трябва да се занесеш до гара Ватерло — отсече тя, сякаш бях бавноразвиваща се. — Помниш ли как се стига дотам? Сега има едни специални карти, с които се качваш по влаковете — май бяха „Ойстър“. Имаш ли някакви пари? Можеш ли да си купиш карта?

— Мамо, откакто се помня, все сме пътували с карти „Ойстър“ — въздъхнах. — Да, имам. И да, знам как се стига от Сейнт Панкрас до Ватерло. Правила съм го и преди.

— Но как мога да бъда сигурна, а? — отбеляза нацупено тя. — Развяваш се из Америка месеци наред, а и не благоволи да ми кажеш, че се прибиращ у дома! Ако знаехме, татко ти щеше да дойде да те посрещне!

— Да, знам — отговорих. Но точно сега от мисълта да се тръскам в стария форд „Фокус“ на баща ми не бе сред нещата, за които

мечтаех. Особено като се има предвид, че само като ме погледне, веднага ще ме закара в болница. — Но аз всъщност не се прибирам у дома.

В което изобщо не бях сигурна, докато не го изрекох на глас.

— Нищо подобно! Луиза ми каза, че се прибираш! — отсече тя. — Кога ще пристигнеш тук? Имаш ли нещо свястно за обличане на партито или да вадя от килера кашона с дрехите ти?

— Какви дрехи? — извиках изумено, вече напълно отказала се да следя логиката на мислите й.

— Дрехите, които взех от дома на Марк, когато ти забягна за Ню Йорк — обясни тя. — Не може да няма нещо свястно за обличане. Ако няма, мога да ти дам нещо мое.

Едва не изхлипах, когато си представих как се появявам на партито по случай първата годишнина от сватбата на Луиза, облечена в труфилата на мама. А после си представих как слизам от таксито в мини рокличка на Баленсиага и обувките, които Джени ми беше изпратила. Ако не бяха взривени на дребни парченца, със сигурност би си струвало да се наконтя така — ако не за друго, то поне само за да видя изражението на Марк.

— Анджеела, там ли си? — запита нетърпеливо мама. — Дали случайно няма да минеш покрай някой „Уайтроуз“ по пътя си? Луиза тук си е поръчала кетъринг и всичко останало, обаче никъде наоколо не виждам лук в саламура. Как ще правиш семейно тържество без лук в саламура!

— Мамо, би ли ми дала за малко Луиза, ако обичаш? — прошепнах, прехапвайки устни. Майка ми определено ужасно улесняваше решението ми.

— Направо не мога да повярвам, че изобщо не си смятала да ми кажеш, че се прибираш! — продължи тя, без изобщо да ми обръща внимание. — Когато се прибереш, ще се наложи да си поговорим за поведението ти, момиче! Ще отседнеш при нас, разбира се, но не си въобразявай, че ще те търпим да влизаш и да излизаш по всички часове на денонощието!

— Мамо...

— Ако не бях зърнала случайно Тим в супермаркета, изобщо нямаше да знам, че си във Франция! Във Франция, моля ти се! Като че ли няма други места по света! Направо не мога да разбера защо не се

прибра директно в Лондон! Сигурно, за да можеш да си поразвяваш шапката още малко!

— Мамо, може ли да ми дадеш Луиза, ако обичаш? — почти извиках. Започвах да губя самообладание, а вината не беше нейна. Добре де, отчасти беше, но не съвсем.

— Хубаво — изсумтя тя. — Само не ѝ казвай каквото ти казах за лука! Луиза!

— Благодаря, Анет! — извика звънко Луиза. А после, доста поприглушено: — Каза ли ти да донесеш от проклетия лук в саламура? Казвам ти честно, Анджи, ако скоро не млъкне, мисля, че ще я удавя в цяла вана лук в саламура! Не че има особена нужда, дъртата...

— Но какво прави изобщо при теб, Лу? — отсякох безмилостно. Не можех да ѝ съчувствам, защото бе изключено майка ми да се е самопоканила в осем и половина сутринта.

— Самопокани се да помага за организирането на партито — отговори Луиза. — Можеш ли да повярваш?

Господи!

— Съжалявам, че те издадох, но наистина по едно време имах чувството, че ще я убия — въздъхна приятелката ми. — Извинявай, все пак ти е майка.

— Не, ти извинявай! — отсякох напълно искрено. — Виж какво, Лу, знам, че ти казах, че се връщам у дома, обаче не е вярно. От известно време размишлявам по този въпрос и мисля, че трябва да се върна в Ню Йорк.

— Какво? Анджела, но нали каза, че си в Лондон? — възкликна объркано Луиза. Напълно я разбирах. — Не си ли сега на гара „Сейнт Панкрас“?

— Да, нещо такова — отговорих, като междувременно се опитвах да изчисля колко часът е сега в Париж. Щом тук е осем и половина, значи там е девет и половина. Ако през следващия един час успея да хвана влак, щях да успея. — Много съжалявам! Цяла седмица се държа като пълен идиот! Просто се почувствах малко изгубена.

— Тогава се прибери у дома! — отсече Луиза. — Няма да се чувстваш изгубена, ако си у дома!

— Точно така — въздъгнах. — Наистина се прибирам у дома.

— Скъпа, вече нищо не разбирам! — Сега очевидно бе ред на Луиза да започне да губи самообладание. — Идваш ли или не? Трябва да знам, за да ти приготвя леглото!

— Тя ще отседне у дома! — чух майка ми да реве от другия край на стаята.

Колкото и да ми беше приятно да знам, че още малко и ще се сбият за мен, това вече окончателно наклони везните.

— Просто се връщам в Ню Йорк! — отсякох. — Утре ще ти се обадя.

— Честно казано, Анджела — отбеляза Луиза нацупено, — мисля, че вече е крайно време да пораснеш и да започнеш да вземаш по-зрели решения!

— Знам, че точно сега поведението ми не изглежда много зряло — отбелязах, загледана гладно в преминаващото със закуска в ръка момиче, — но можеш да ми вярваш, че решението ми е напълно обмислено и смятам, че е правилното!

— Никога не съм се и съмнявала — въздъхна тя. — Просто ми е тъжно, че няма да се върнеш. Нали знаеш, че винаги си добре дошла, ако промениш решението си?

— Да, знам, но няма да го променя — обещах. — Ще ти звънна утре. Приятно прекарване днес и много съжалявам заради майка ми!

— Не толкова, колкото ще съжалява тя, ако не млъкне за този проклет лук! — предупреди Луиза. — Обичам те!

— Аз също те обичам — прошепнах и затворих телефона.

* * *

Поех си дълбоко дъх, вдигнах отново поглед към часовника, а после огледах огромната гара в търсене на място за продаване на билети. Когато забелязах знака на „Евростар“, се запътих автоматично натам. Пантофките ми бяха започнали да се разширяват и сега издаваха приятни жвакащи звуци по мраморния под. Бутнах стъклената врата и се приближих към изключително уморения на вид мъж зад бюрото с най-добрата си усмивка в стил „помогнете ми“.

— С какво мога да ви помогна, госпожице? — върна ми усмивката той.

Ухилих му се още по-широко в знак на благодарност за обръщението.

— Здравейте! Трябва ми билет до Париж — казах и започнах да вадя портфейла си.

— Разбира се — кимна той и веднага започна да щрака по клавиатурата си. Разтърках очи, за да прогоня съня, и пред очите ми изплува картина как правя абсолютно същото пред Ален само преди дванайсет часа. — А за кога да бъде билетът?

— Веднага.

— Сериозно? — надникна иззад монитора си той.

— Да, ако обичате — възвърнах си бързо британската учтивост аз.

— Окееей — кимна той и продължи да щрака още бутони и да вади още директории. — Пазарна треска в последния момент, а?

— Всъщност не — усмигнах му се ведро аз. — Просто се налага да се върна, за да сритам задника на едно момиче, което се опитва да ми открадне гаджето, а после да му кажа, че го обичам независимо дали преживява криза на средната възраст или любовна връзка, или каквото и да било, и дори и да каже, че не иска да се ожени за мен или да живее с мен, аз все така искам да бъда с него!

Човекът се опули срещу мен. Много е възможно да не е свикнал да се среща с толкова словоохотливи клиенти, особено толкова рано сутрин.

— Затова наистина се налага да стигна там колкото е възможно по-скоро — довърших.

Той продължи да ме съзерцава още една секунда, след което се ухили широко и плесна с ръце.

— В такъв случай работата е ясна! — изрева въодушевено. — Трябва да ви качим на влака в девет и половина!

— Добре, в девет и половина — кимнах и запристъпвах от крак на крак, сякаш танцувах, за огромна наслада на всички позаспали служители в офиса. — Колко струва билетът?

— Хммм, тъй като купуването му е в последната минута, мога да ви предложа единствено бизнес класа — отговори човекът, оглеждайки страницата. — И ще бъде... 350 лири.

Вцепених се. Брей! Страхотен начин да те накарат да изтрезнееш!

— Иначе първото икономично място, с което разполагам, е за влака в дванайсет и половина, който ще ви закара в Париж чак в три и четирийсет и пет.

— А за този в девет и половина все още имам време, така ли? — попитах и се вторачих в кредитните си карти.

— Разбира се. Имате време дори да пийнете едно кафе. Просто бъдете там дващсет минути преди тръгването — изрече той, после се приведе през бюрото и ми прошепна поверително: — Официално казват половин час, обаче от мен да го знаете, дващсет минути си е съвсем добре! Така де, ако искате да си напазарувате нещо, да си купите закуска, да си измиете косата или нещо друго.

— Какво?

— О, нищо — побърза да се обърне отново към екрана той.

— Добре, купувам един билет! — отсякох и му подадох кредитната си карта.

Той прокара картата ми през четеца, а аз зачаках. Нищо.

— Опасявам се, че получаваме отказ за тази карта — отбеляза той и се престори на изключително съкрушен. — Разполагате ли с друга? Или може би две?

Погледнах го смръщено. Този човек започваше адски бързо да отпада от списъка ми за коледните картички. Насочих вниманието си обратно към портфейла и зърнах корпоративната си карта от „Спенсър Медиа“. Казаха, че била за спешни случаи. По-спешен случай от този — здраве му кажи! А и после ще възстановя парите. Всичко ще бъде наред. Наистина.

Подадох я и затаих дъх. Зачаках минаването на картата през машинката и ето че само след части от секундата устройството изписка одобрително, зажука и от него излезе малка бележка, която трябваше да подпиша.

— Уф, стана! — отбеляза моя нов, вече не толкова добър приятел, подавайки ми билета за „Евростар“. — И гледайте да й оскубете косата! Кучките винаги се предават, когато ги сграбчиш за косата! — допълни поверително.

— Благодаря — кимнах и бавно напуснах бюрото за продажба на билети.

Когато се върнах обратно в залата, се сетих от колко време ми се пишка. И в мига, в който се сетих, установих, че много бързо трябва да

намеря тоалетна. За мое щастие тоалетните бяха съвсем наблизно и за още по-голямо щастие нямаше никаква опашка. Благодарих на бога на дамските тоалетни и се втурнах в първата кабинка. Ох, какво облекчение!

Докато си миех ръцете, не можах да не се погледна в огромното, ярко осветено огледало. Както и да си призная, че продавачът на билети за влака бе напълно прав. Изглеждах ужасно. Даже по-ужасно, отколкото във влака. Знаех си, че в битката между Анджела с мазна опашка и Солен с пищна руса коса печелившата надали ще бъда аз, ако ще и да я оскубя така, както ме посъветва човекът преди малко. И тъй като все още разполагах с цели двайсет минути преди задължителната ми поява на влака, реших, че трябва да ги използвам мъдро.

А мъдростта ми подсказа, че мога да отида само на едно място. Само след секунди вече стоях на стола на гримьорката в „Буутс“, запознавайки я с кратката версия на събитията, докато тя покриваше лицето ми с всевъзможни лосиони, мазила и накрая, естествено, обилни количества грим. Реших, че вече и без това съм прекрачила линията с кредитната карта на компанията, така че платих за всички грим (възпитанието го изискваше), а после допълних към сметката ѝ и едно посещение до съседния отдел, за да си купя сух шампоан, четка за коса и красива лента. Предстоеше ми мисия от мащаби, каквито не бях предприемала до този момент, или най-малкото, не и без Джени, Ерин и малка армия от фризьори. Отбивайки се в „Маркс енд Спенсър“ за пакетчета желирани бонбони в количество, достатъчно да нахрани приблизително целия влак, аз си дадох сметка, че вече е почти девет, и взех разстоянието до влака на спринт. Е, два пъти изгубих обувката си.

Заех мястото си на опашката точно в момента, в която започваха да викат пътниците за влака в девет и половина. Искаше ми се да имам достатъчно време, за да звънна отново на Алекс, искаше ми се да имам достатъчно време, за да си купя поне чисти бикини от „Маркс енд Спенсър“, искаше ми се изобщо да не бях правила тази глупост с пътуването си до Лондон. С паспорт и билет в едната ръка и нагъвайки божествените желирани бонбони с другата, аз прокарах билета си през чекинг машината и последвах леко раздразнения служител към очакващия ни влак.

Брей, класирах се!

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Обратното пътуване до Париж се оказа болезнено бавно, но поне ми даде възможността да се опитам да направя нещо с косата си. Та когато се изстрелях от вратите на влака на Гар дю Нор, вече бях успяла да създам нещо приемливо авангардно с елегантната лента за коса на „Алис“ и обилни количества сух шампоан, известен още като най-полезното изобретение след нарязания хляб. Впрочем сухият шампоан би трябвало вече да е заел първо място сред задължителните необходимости в живота, защото определено спестяваше много време на ужасно много жени.

Макар да не разбираше указанията ми, шофьорът на таксито определено схвана спешността на случая. Повторих името на хотела три пъти с кошмарен френски акцент, докато накрая не се сетих да го напиша на гърба на касовата си бележка от „Буутс“. Таксиджията погледна, изсумтя, изгрухтя и потегли с вид на пълен нещастник. Трафикът вече беше станал много по-зле, отколкото беше сутринта. Париж се беше събудил и вече се радваше на една активна неделя. Ама че хора! Защо всички едновременно бяха решили да се мотаят по улиците и да ядат пасти, когато аз трябваше да стигна закъдето съм тръгнала максимално бързо?! Дойде ред и на мен да изсумтя нетърпеливо, превъзбудена от огромните количества желирани бонбони и от очакването на срещата. Ето как значи са се чувствали Таня и Саша! Интересно.

Като по някакво чудо успяхме да пристигнем на Рю Амело, без да ми се налага да скачам от колата и да убивам мотаещите се безгрижно туристи, които бяха решили да пресекат пред моето такси, тъкмо когато светлините на светофара се сменяха, и без да му се налага на шофьора на таксито да ме убива, задето крещя през прозореца към вече упоменатите туристи. Забавно пътуване беше. Хвърлих някакви пари на таксиджията — може би твърде много, може би прекалено малко, скочих от колата и се втурнах в хотела.

— *Мадмоазел* Кларк? — вдигна изненадано глава Ален, когато нахлух в рецепцията. — Нали трябваше да бъдете в Лондон?

— Бях — провикнах се през рамо, докато натисках бутона на асансьора, — но после настъпи промяна в плановете. Сигурно нямате представа дали приятелят ми, ммм, *мосю* Райд е тук?

— Доколкото ми е известно, *мосю* Райд напусна хотела преди известно време — отговори Ален с искрено обърквана физиономия. Напълно разбираемо.

— По дяволите! — Вратите на асансьора се отвориха, но прецених, че нямам никакво време да се качвам. Ако той вече пътува към фестивала, трябва и аз да тръгна натам. Веднага!

— Мога ли да ви помогна с нещо? — попита Ален. Разбрах, че съжали още в мига, в който думите излязоха от устата му.

— Проблемът е следният, Ален — обърнах се към него и подхотих със същата умолителна усмивка, която се оказа толкова ефективна при купуването на билета за „Евростар“. — Трябва да стигна до Арас. Всъщност трябваше да бъда там преди известно време, обаче направих огромна грешка и вместо това тръгнах за Лондон.

— Това определено е проблем — кимна Ален, за да ми покаже, че следи с интерес думите ми. Нещо, което определено ме впечатли.

— Нали? Та проблемът е, че сега нямам представа как да стигна до Арас. Там има един фестивал и аз веднага трябва да отида там. Можете ли да ми помогнете?

— Влакът за Арас тръгва от Гар дю Нор. Мисля, че следващият е в четири и двайсет — отбеляза той и сбърчи нос. Без да знае, но точно в този момент бе пълно копие на друг от лигата на великите рецепционисти — Джени Лопес. — Пътуването трае около един час. А след това отивате до площада пеша.

— Но аз току-що идвам от проклетата Гар дю Нор! — извиках, сграбчих в отчаяние ръба на плата и тропнах с крак. — А вече е твърде късно! Колко би струвало с такси?

— Много.

— Много?

— Много.

— Мамка му!

Отпуснах чело върху плата и зачаках прилива на вдъхновение. И чаках. И чаках. И...

— Може би аз бих могъл да ви помогна — изрече неохотно Ален. — Бих могъл да ви закарам до Арас.

— Вие майтап ли си правите с мен? — вдигнах глава и лицето ми светна по-ярко и от коледна елха. — Искам да кажа, сериозно? Сигурен ли сте? Защото това би било страхотно!

Някъде дълбоко в себе си осъзнавах, че това е твърде голяма услуга, която бих могла да приема от непознат, но някак си нямах, сили да откажа учтиво. Не бях изминала целия този път, за да объркам нещата в последния момент.

— Всъщност аз живея в Арас — поясни Ален, направи знак на своя колега и му каза нещо на френски със скоростта на картечница. — Затова просто мога да ви закарам на фестивала. И без това ми оставаха само няколко минути до края на смяната ми.

— Ако нямате нищо против, идеята наистина звучи страхотно! — изчаках го да мине пред плота на рецепцията и го прегърнах от благодарност. Едва когато се вцепени, осъзнах, че май съм прекалила с благодарностите. — Извинете — смотолевих.

— Насам, моля — промърмори той, изчервен като домати, и ми посочи вратата.

* * *

Докато минавах с кола през Париж за трети път днес, Ален слушаше историята ми с учтиво внимание. И тъкмо бях стигнала до онази част, когато зърнах Алекс и Солен, хванати за ръце, жестикулирайки като обезумяла и буквално подскачайки в седалката, когато си дадох сметка, че съществува известна вероятност Ален да е решил да използва повода да ми помогне като удобно извинение да се измъкне по-рано от работа. Стиснатата му челюст и побелелите кокалчета на пръстите му, здраво хванали волана, явно показваха, че не намира компанията ми за особено приятна. Може би не трябваше да изяждам цели две пакетчета желирани бонбони и един тоблерон на връщане от Лондон. Въглехидратната ми възбуда като че ли беше по-лоша и от странното ми желание рано сутрин да се наливам с шампанско.

— Е, та заради всичко това просто се налага да говоря с моя приятел, затова още веднъж благодаря за услугата — отсякох, прекратявайки излиянията си, след което се сгуших кротко на седалката. С периферното си зрение погледнах в огледалото, за да проверя какво е изражението му, чудейки се дали пък няма да иска да разбере какво става по-нататък. Обаче Ален просто въздъхна облекчено, вторачи се в пътя пред себе си, вкопчените му във волана ръце се поотпуснаха, а след няколко секунди едната от тях се протегна, за да включи радиото. Доста силно.

Струваше ми огромно усилие на волята да си овладее ръцете и да задържа устата си затворена, при това през цялата останала част от пътуването — за огромна радост на Ален. При всеки следващ километър, който изминавахме в мълчание, виждах как раменете му се отпускат все повече и повече, докато накрая не възвърна обичайното си спокойно излъчване. След двайсет мъчителни минути, запълнени с лошокачествен френски радиосигнал (никога не бих допуснала, че Ален е фен на кънтрито), спряхме пред централния вход на фестивала.

— Много ви благодаря! — промърморих за пореден път, докато се опитвах да отворя вратата. — Вие ми спасихте живота! Наистина! Направо нямам думи да изкажа благодарността си!

— Няма проблем — кимна той и разхлаби служебната си вратовръзка, с което потвърди подозренията ми, че след като види гърба ми, работният му ден наистина ще приключи. — Ще ви видим ли скоро в хотела?

— Надявам се да не е много скоро — отвърнах, докато излизах от колата. — Искам да кажа, дано не е по-рано от един час или нещо такова.

— Да, дано — повтори той, без въобще да крие намеренията си. Е, все пак ме бе докарал на фестивала и не ме бе изритал на магистралата, когато, без да искам, разлях половин кутийка пепси по цялата тапицерия на колата му. Поради което не можех да бъда нещо друго, освен много благодарна.

Затворих внимателно вратата, помахах му за довиждане, освежих устните си с гланц и се насочих към входа на фестивала. За разлика от всички други фестивали, на които някога съм имала нещастieto да присъствам, наоколо не се виждаше нито една кална поляна. Огромната сцена беше издигната в единия край на (представяте ли си

само!) главния площад! Не бях много сигурна какво точно съм очаквала, но това беше много красиво. Реших, че е добро предзнаменование дето пропускът ми на гост все още ме чакаше на портала. Влязох и започнах да се озъртам. Тук определено бъркаше от народ. И как ще открия Алекс наред толкова много хора?

— Ти си същински гений, Анджела — промърморих си под носа. — Уреди си да те доставят по средата на нищото в страна, чийто език не владееш, не разполагаш с работещ телефон, а после очакваш да откриеш приятеля си сред десет хиляди души!

А онова, което особено много затрудняваше задачата ми по намирането му, бе фактът, че поне шейсет процента от въпросните десет хиляди човека бяха облечени точно като приятеля ми. Всички битници и хипари на Париж се бяха пренесли в Арас и като че ли си бяха довели подкрепления и от други места. Затова, колкото и да не ми беше приятно, нямах друг избор, освен да се насоча към сцената и да проверя дали няма да мога да се вмъкна отзад при изпълнителите. Беше крайно невероятно да открия Алекс точно там, защото той винаги стоеше навън, за да гледа останалите групи, но пък Крейг нямаше начин да не е там. Как да откаже, горкият, на безплатните студени напитки и горещите мацета? Нямаше начин да е някъде другаде.

— Мисля, че трябва да съм в списъка на „Стилс“. Анджела Кларк — казах, когато се приближих до двамата здравеняци, охраняващи входа към кулисите. После вдигнах под носовете им пропуска си. Е, не беше точно джедайски трик, но би трябвало да сработи. Те обаче само ме погледнаха, спогледаха се и продължиха да се правят, че не ме виждат.

— Не, наистина, повярвайте ми! Трябва да съм в списъка! — изрекох, надявайки се да не ги лъжа. — Търся Алекс Райд?

— С мен ставаме двама — изрече един познат глас зад мен. Завъртях се на пети и зърнах пред себе си Греъм, понесъл калъфа на китарата си. Хвърлих се на врата му.

— Какво става, Анджи? Къде е той?

— Какво искаш да кажеш с това къде е? — попитах и никак не ми се искаше да го пускам, докато той ме отръскваше от себе си. Беше толкова хубаво да видя добрия стар Греъм! Струваше ми се цяла

вечност, откакто снощи му пожелах „лека нощ“. — Аз дойдох тук да го търся!

— Но аз си мислех, че си се върнала в Лондон — поясни той, размаха пропуска си пред двамата здравеняци и те се отдалечиха малко, за да ни пропуснат да влезем. — Не замина ли?

— И откъде накъде ще си помислиш, че съм в Лондон? — запитах и точно тогава зърнах Крейг, облегат на бара, да се сваля с някаква блондинка. Ама естествено.

— Защото получих някакво откачено съобщение от Алекс по гласовата поща, в което ми казва, че си го напуснала и си заминала за Лондон, затова той трябвало спешно да замине, за да те върне. — С тези думи Греъм измъкна от джоба си своя айфон, натисна няколко бутона и ми го подаде. — Искаш ли да чуеш?

Притиснах топлия телефон до лявото си ухо, а с пръст притиснах дясното, за да заглуша виковете на тълпите, приветстващи поредната група на сцената, и да чуя съобщението.

„Здрасти, човече! Мммм, налага се да замина за Лондон и да открия Анджела. Оплесках нещата и сега трябва да ги оправя.“

Преглътнах едва-едва. Заминал е за Лондон? Тръгнал е след мен?

„Ще се опитам да се върна за концерта, но, от друга страна... мммм... може и да не успея. Все пак ще се постарая. Съжалявам, приятелю!“

Върнах бавно телефона на Греъм. Всичкият цвят от лицето ми се бе оттекл, правейки напълно безпредметен огромния труд на горките гримьорки от „Буутс“.

— Ти търси ли го после? — извиках. Алекс е заминал за Лондон? Но защо Алекс ще ходи в Лондон? Откъде Алекс е разбрал, че съм заминала за Лондон?

— Разбира се — промърмори Греъм, бутна нагоре тъмните си очила и ме изгледа кисело. — Обаче не можах да се свържа с него. Сигурно защото все още не са успели да осигурят добър сигнал и под вълните на океана.

— Да, тук си прав — потвърдих, без да обръщам внимание на иронията в тези думи, както и на факта, че с всяка следваща размяна на реплики между нас той се ядосваше все повече. — Но на някакъв етап се възстановява, когато излезеш от другата страна на Ламанша. Може ли пак да опитаме?

— Ето, заповядай! — натика той телефона обратно в ръцете ми. — Аз трябва да отида да проверя звука. В случай, разбира се, че и последният член на моята банда се появи и успеем да излезем на сцената.

— Разбрах! — поздравих вече гърба му, защото той се изнесе с широки крачки напред и в най-буквалния смисъл на думата издърпа Крейг от блондинката и бара. Никога не съм се чувствала добре, когато точно Греъм ми се сърди за нещо. Отне ми няколко секунди, докато схвана как да натисна бутона за повторно набиране на последния набран номер на айфона, след което зачаках да се включи. За щастие, включи се.

— Здравсти, Греъм! — отговори веднага Алекс и автоматично се впусна в извинения. Не можах да го спра. — Много съжалявам, човече! Знам, че прецаках и теб, и Крейг, обаче наистина трябва да говоря с Анджеला! Позволих на тази ситуация да излезе от контрол и сега просто трябва да я накарам да се върне с мен или най-малкото поне да ме изслуша! Ще се върна за нашия концерт. Кога трябва да свирим?

— Не знам — запелтечих в телефона. — Но със сигурност знам, че не съм в Лондон.

— Анджеला?

— Да?

Настъпи мълчание. Болезнено продължително.

— Алекс?

— Анджела, в Париж ли си?

— Всъщност в Арас.

— И не си в Лондон?

— Не съм.

— А беше ли в Лондон?

— Ами... за мъничко.

Още една продължителна пауза.

— Ще ми свърши батерията — изрече накрая Алекс. — Ще ми направиш ли една услуга, ако обичаш? Да си седнеш на задника за известно време и да не мърдаш никъде, докато не се появя?

Кимнах отривисто.

— Да не би да кимаш срещу телефона? — попита той.

— Да.

— Окей.

И затвори.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Вторачих се в телефона и се зачудих какво би трябвало да направя сега. Помислих си да му изпратя есемес, за да му се извиня, че съм го пратила да гони вятъра в Лондон, само дето нямах никаква представа как се изпращат съобщения от айфон, а нямах никаква желание да питам за това Греъм. Освен това, щом батерията на телефона на Алекс е свършила, той и без това няма да получи съобщението ми. По дяволите! Чувствайки се като досадно трето колело, аз се запътих към бара и поисках едно кафе. После се отпуснах на една свободна масичка и извадих айпода и лаптопа си. Единственото, за което си мечтаех, бе да заспя и да спя, докато Алекс не се върне, и да се събудя точно навреме, за да го видя как се качва на сцената, как ме взема в обятията си пред цялата бохема на Париж и как обявява публично любовта си към мен. Но предвид събитията от последните двайсет и четири часа това сега изглеждаше точно толкова вероятно, колкото аз да заема мястото му на сцената, ако той не успее да дойде навреме, и да свиря и пея вместо него.

Лаптопът ми си стоеше на същата страница, на която го бях затворила преди много часове на Гар дю Нор. Прочетох какво бях написала рано сутринта. После пак го прочетох. Но колкото и да го четях, все си оставаше истина — тази седмица едно момиче действително ми разката фамилийката, макар че никой не забърка такава каша, каквато успях да забъркам аз. Заизтривах текста, докато накрая не остана чисто бяла страница, след което почнах наново.

„Приключенията на Анджела: Опознай врага си.

Време за признания. Това е вторият път, в който започвам да пиша този блог в рамките на дванайсет часа, и леко се притеснявам, че може да се окаже последният ми текст. Накратко казано (защото това в крайна сметка е блог, а не дневник), тази седмица пристигнах в Париж с видения

за велосипедни разходки край Сена, за обикаляне из Лувъра, хванати ръка за ръка с моя Бруклин, и поглъщане на всичко годно за ядене, което ми попадне пред очите. Но ето че картинката се оказа доста различна.

Вместо «Живот в розово» получих «Живот в развалини». Между трансатлантическите скандали с най-добрата ми приятелка, една абсолютна психарка, която се опитва да ми открадне гаджето, друга психарка, която пък се опитва да ми открадне работата, и велик пристъп на носталгия, въобще не успях да намеря време за целувки на Пои Ньоф или за нагъване на макарони. Седмицата, определено си я биваше. И ето че сега си седя и се опитвам да разбера какво всъщност стана. Не мога да се отърва от усещането, че ако имах по-голяма увереност в собствените си решения и в себе си, бих могла да избегна поне част от настоящите си проблеми. И тогава сигурно нямаше да си седя съвсем сама зад кулисите на фестивала в Арас с вид на абсолютна нещастница. Е, поне синината на околото ми почти не се вижда — но за това по-късно.

Затова оттук нататък предприемам нов подход. Смятам вече да казвам на всички онова, което наистина мисля, да правя онова, което наистина искам да правя, а оттам нататък ще видим. Каквото ще става, ще става, и всичко останало. Да се надяваме, че ще имам възможността да ви съобщя как се е получило...“

Натиснах иконката за изпращане, стискайки си мислено палци, след което затворих лаптопа си и отпих от кафето. Греъм и Крейг бяха все още някъде в разход, така че кръстосах ръце върху масичката, отпуснах глава върху тях и се заслушах в приспивната музика, която се носеше от сцената.

* * *

— Анджела? — прошепна тъничък гласец над мен.

Отворих очи. Лицето ми се оказа върху масата, а от размазаните черни петна върху ръцете ми стана ясно, че е стояло така доста време. Музиката, която гърмеше от високоговорителите, бе съвсем различна от нежната приспивна мелодия, която си спомнях за последно, а по ръцете ми пълзяха студени тръпки. Колко ли време съм спала?

— Анджела? — обади се отново гласецът.

Вдигнах глава и примигнах. Къде съм? За пореден път? Застанала до мен или по-точно до масата, но достатъчно далеч от обсега ми, стоеше Виржини. Отне ми известно време да се сетя защо изпитвам изгарящото желание да ѝ извадя очите, но в мига, в който се сетих, желанието се засили.

— Пръждосвай се оттук! — изломотих и се проснах отново върху ръцете си. Бях твърде изтощена, за да се занимавам с нея, пък и какво би могла да ми каже тя, което може да ми помогне?

— Анджела, изпратих имейл на твоята Мери, за да ѝ разкажа всичко.

Брей, какви неща се случвали на този свят!

— Сериозно? — отворих едно око.

Тя кимна, но все така застанала далече от мен, прибрала ръце на кръста си. Изпълних се с необичайно чувство, когато си помислих, че може и да я е страх от мен. Но това определено повиши самочувствието ми. Значи вече ме мислят за опасна мръсница. Ха! Някъде в Лос Анджелис Джени Лопес навярно се усмихва.

— А какво стана с онази асистентска длъжност в редакцията за красота, за която си пуснала молба? — изфъфлих, отваряйки и другото си око.

Виржини сви рамене и отговори:

— Заета е. И не смятам, че Сиси изобщо е говорила с когото и да било за мен. Много съжалявам. Проявих се като абсолютна глупачка.

Тук вече се събудих окончателно. Огледах я добре. И осъзнах, че Виржини изобщо не е във върховата си форма. Всъщност изглеждаше напълно скапана. Очите ѝ бяха кървясали, носът — зачервен, а косата ѝ беше вдигната в някакво подобие на опашка, което дотолкова нямаше нищо общо със стилно подредената ѝ прическа до онзи ден, че направо имаше нужда от измиване.

— Вече са заели мястото? — Дръпнах стола до мен и ѝ кимнах да седне. Обаче Виржини ме изгледа притеснено и прокара пръсти по

облегалката на стола. — О, я стига! Сядай най-сетне! Не възнамерявам да те удрям! — извиках и вдигнах ръце в знак на примирие. — Или поне не втори път. Между другото, много се извинявам и за първия.

— Аз също бих ударила човек, ако стори същото с мен — каза тя и седна срещу мен. Отбелязах си мислено никога да не я ядосвам. — И да, заели са го, ако изобщо е имало такова място. Много е възможно тя самата да е създала рекламата, не мислиш ли?

— Напълно в неин стил! — отсякох, но отказах да изпитам съжаление към това момиче. — А ти не си ли направи труда да провериш нещата с хората от „Belle“, преди да се съгласиш да съсипеш живота ми?

— Момичето, което познавах, старата асистентка в редакция красота, е била уволнена — обясни Виржини. — Сиси ми каза, че са я уволнили, защото надебеляла.

— Не могат да уволнят някого, защото е надебелял — изтъкнах, надявайки се да съм права. — От друга страна, ако е била уволнена, значи все пак мястото е свободно, нали?

— Нямам представа, но напоследък текаат такива реформи в американския офис, че не бих се изненадала наистина да не й търсят заместничка — отрони Виржини, изтри една непослушна сълза от бузата си и допълни: — Между другото, там наистина могат да те уволнят за това, че си напълняла!

— Мамка му! — промърморих и веднага съжалих, че пия кафето си с пълномаслено мляко. — Е, иначе благодаря. За имейла, де.

— Това е най-малкото, което мога да направя за теб — прошепна Виржини, опита се да се усмихне, но като че ли не й се получи особено. — Знам, че тази седмица не ти помогнах особено, и знам, че ти беше адски трудно...

— Не знаеш и половината! — въздъхнах и изчистих черните петна от ръцете си, като се постарях да не си представям какво означава това за лицето ми. — Снощи, преди да се срещнем на улицата, видях Солен. Говорихме. Стана ясно, че тя е твърдо решена да си върне Алекс.

— О, много съжалявам! — прошепна Виржини, предпазливо протегна ръка към мен и стисна моята. — Надявах се да греша.

— Е, казах, че тя е твърдо решена, а не той — уточних аз за песимистичната си дружка. — Що се отнася до него, още нямам

представа какво е решил.

— Снощи не разговаряхте ли? — възкликна Виржини и отдръпна ръката си. На малки стъпки.

— Снощи въобще не се върна в хотела — отговорих. Точно тази част не ми беше никак приятна за разказване. — А на сутринта изчезнах аз.

— Разбирам. — Тя стисна устни и започна да върти сребърното си колие между палеца и показалеца си.

— Ясно.

— Ясно.

Стояхме известно време, потънали в мълчание. Нито една от нас не знаеше какво да каже. Виржини бе наясно, че няма никакъв смисъл да се преструва на вечната оптимистка, защото аз и нямаше да ѝ повярвам, и вече няха сили да го правя. Единственото ми желание бе да видя Алекс.

— Колко е часът? — попитах, но по-скоро за да разчупя леда.

— Шест и половина може би? — каза Виржини и погледна часовника си. — Шест и трийсет и пет. Алекс, той трябва да свири много скоро. Не е ли тук?

— Нямам представа. — Изправих се и се огледах за Греъм и Крейг. Ако батерията на телефона на Алекс бе свършила, той нямаше как да им съобщи дали ще успее да пристигне навреме или не, а нямаше никакъв начин да знае наизуст мобилния телефон на когото и да било, за да им се обади от уличен телефон. — Ще отида да поогледам.

— Може ли и аз да дойда? — скочи на крака Виржини. — Бих желала да помогна с каквото мога.

— Защо не? — свих рамене. Вече играехме игра на изчакване. Повече щети от това нямаше накъде.

За щастие охраната около самата сцена не беше чак толкова затегната, така че с помощта на моя пропуск и с прескартата на Виржини успяхме да стигнем до самата сцена без особени проблеми. Греъм и Крейг стояха в готовност с инструментите си, оглеждайки се нетърпеливо и притеснено.

— Той обади ли се? — попита Греъм и протегна ръка за телефона си, за който бях напълно забравила, че още е у мен. Извадих

го от чантата си, но преди да му го подам, смъкнах от него залепналия станиол от тоблерон.

— Да. Каза ми да стоя тук и да го чакам — промърморих и се престорих на много виновна. — Това трябва да означава, че все пак ще дойде, нали?

— Да му мисли, ако не дойде — промърмори Греъм и отметна косата от лицето си. — Има десет минути преди онези момчета да свършат. Ние сме в седем.

— А какво ще стане, ако не успее да дойде точно в седем? — Не че много държах да разбера, защото вече се чувствах достатъчно виновна за всичко, но ми се стори учтиво да попитам.

— Ще бъдем глобени и надали вече ще бъдем поканени на подобни фестивали — изсумтя той и наклони глава. — Така че не е много приятно.

— И толкова често ли ви се налага да идвате в Париж? — вдигнах ръце.

— Продуцентът работи с целия свят.

— О!

— Да.

Крейг мина напред и ме взе в мечешката си прегръдка, като не пропусна лекичко да ме тупне по задника.

— Не се тревожи, Анджи! — прошепна в ухото ми. — А какво е това гадже с теб? Сама ли е? Може ли да я забърша?

Отблъснах го и го изгледах с възможно най-сериозния си поглед. През последните двайсет и четири часа Виржини се бе простила с мечтаната си работа и бе преживяла шамар през лицето, така че надали би преживяла и афера с Крейг. Ще прескочи ръба, със сигурност.

— Това „не“ ли е?

— Категорично не, Крейг — потвърдих с кимване и се загледах в сцената. Брей, голяма работа! И публиката също си я биваше. Стотици и хиляди. В другия край, зад кулисите, имаше друга група, която наблюдаваше изпълнителите и ни махаше. Крейг също помахаша, но Греъм веднага го плесна през ръката. Погледнах подозрително момчетата, а после примижих, опитвайки се да преборя залепналите си от спирала мигли. Вдигнах ръка над очите си, за да се предпазя от лъчите на залеза.

Беше Солен. И ми махаше.

— Анджела, остави! — прошепна ми Греъм, който по незначайно какъв начин бе успял да види надигащия ми се гняв дори зад гърба ми. — Тя не си заслужава!

— Говори ли с Алекс за това? — обърнах се към него аз колкото ми бе възможно по-тихо, като се имаше предвид, че се намирахме на няколко крачки от свиреща рокбанда и пищящи фенове.

— Снощи нямахме възможност да поговорим. Той изчезна веднага след концерта — изрева Греъм в ухото ми. — Та като получих онова съобщение, си помислих, че нещо сте се скарали.

— Но той изобщо не се върна в хотела — изрекох бавно и усетих, че действието на желираните бонбонки се връща. — Не беше ли с теб?

— О, не — промърмори той и се загледа към другия край на сцената, където Солен танцуваше заедно със своята банда. — Не прибързвай с изводите, Анджи! Не можеш да знаеш какво е правил. Алекс познава този град почти толкова, колкото и Ню Йорк, така че има милиони места, където би могъл да отседне.

— Милион значи — повторих, неспособна да сваля очи от Солен. Искаше ми се да повярвам на Греъм, но от двамата ни аз бях тази с мръсната коса и без никаква представа къде бе прекарало гаджето ми нощта. Ако Алекс я е пратил по дяволите, то тогава защо танцува? Защото, ако бях на нейно място и знаех, че завинаги съм го изгубила, не бих могла да танцувам. Всъщност не бих могла нито да се смея, нито да се усмихвам, нито сигурно да стана от леглото най-малко месец, така че наистина не можех да си представя за какво е толкова щастлива. Освен ако...

— Мамка му! Свършиха по-рано! — плесна се по челото Крейг, докато барабанистът на сцената подхвърли за последен път палките си във въздуха, за да обяви края на техния концерт. — Никога не съм ги харесвал тези копелета.

Момчетата от групата тръгнаха към нас, поздравиха с пляскане на ръце Крейг и Греъм, а междувременно асистентите се втурнаха на сцената да изключат инструментите, за да освободят мястото за „Стилс“.

— Какво правим сега, човече? — обърна се Крейг към Греъм с недвусмислена паника в очите. — Знаеш ли думите, можеш ли да пееш?

— Да знаеш думите не е същото като да пееш — смръщи се Грѐм. — Но все пак трябва да направим нещо. Ще отида да потърся някого, за да проверя дали не можем да отложим излизането си на сцената още мъничко. А ти върви да се настройваш — и без това ти трябва доста повече време, отколкото на нас.

Без да обръща внимание на обидата или може би без да я схване, Крейг запрескача кабелите и излезе на сцената, за да настрои барабаните си. Направо не можех да повярвам, че всичко това се случва наистина, и въпреки твърдото си решение да се придържам към положителното мислене, бях напълно уверена, че петдесет процента от това се случва по моя вина. Най-малко. Ако не и повече. Или по-малко. В зависимост от това дали Алекс е искал да ме види, за да скъса с мен или за да ми каже, че се е държал като пълен идиот и че ме обича.

— Ще отида да донеса нещо за пиене! — обяви на висок глас Виржини, очевидно долавяща предстоящия скандал и бързаща да се махне от очите ни. — Ще взема вино. — Въпреки предишното ѝ предателство не можеше да се отрече, че тя е интелигентна и интуитивна жена.

Започнах да крача напред-назад в ограниченото пространство зад кулисите, опитвайки се със силата на волята си да накарам Алекс да връхлети внезапно, да вземе стъпалата по две наведнъж и да нахлуе на сцената точно навреме. Обаче часовникът продължаваше да си тиктака, а по стъпалата не идваше никой — с изключение на някаква висока блондинка. О, чудничко! Моето парижко наказание. Тъкмо това ми трябваше!

— Анджела! — поздрави ме Солен с обичайната си усмивка. Готова за сцената в минирокличка на черни и бели ивици, каквато бях напълно сигурна, че притежавах и аз, преди да избухне куфарът ми, с високи над коляното ботуши и перфектен грим, тя не беше сред гледките, които тъкмо сега мечтаех да видя. — Анджела, спала ли си изобщо? Не изглеждаш никак добре.

— Все тая — отговорих, влагайки цялото си налично красноречие. После погледнах зад нея към сцената, където Крейг се бореше с един особено чепат за настройване барабан. Няма да участвам повече в това! Няма да чуя и дума повече от устата на тази жена, докато не говоря с Алекс!

— Е, и аз не успях да спя много — сви рамене тя. — Но сигурно цялата цъфтя от щастие, нали? Къде е моят Алекс?

Сърцето ми пропадна в петите. Последваха го стомахът и чантата ми. Ама тя да не би... Той не би могъл да... Те нали не...

— Така — издишах дълбоко, опитвайки се да се успокоя. И едва тогава се сетих, че лаптопът ми беше в чантата, която току-що бях пуснала на земята. — Мисля, че можеш да млъкнеш! Убедена съм, че всичко това ти е много смешно, но докато не говоря с Алекс, не желая да виждам личицето ти! А нещо ми подсказва, че и след като го видя, ти ще бъдеш последният човек, с когото бих искала да разговарям!

— Не си го виждала? — изгледа ме тя с видимо излинял кураж. — Не си говорила с него?

— Не говоря с теб! — отсякох и скръстих ръце пред гърди, за да им попреча да сторят нещо, за което ще съжалявам. По един шамар на седмица — това ми беше лимитът. — Така че, каквото и да е онова, което умираш да ми споделиш, можеш да се разкараш, докато не съм го чула от него!

— Ама той каза, че трябва да говори с теб! — запелтечи Солен. — Снощи. Каза, че ще говори с мен, след като е говорил с теб!

— Много кавалерско от негова страна, не мислиш ли? Да се завлече след мен чак до Лондон, за да ми каже, че късаме, за да можете двамата да си продължите епичния романс, нали така? — Направо не можех да повярвам, че всичко това се случва наистина. Наистина ли са прекарвали заедно нощта? И затова ли иска той да говори с мен? Естествено, че ще иска да говори с мен. Не би могъл да се върне при Солен, без преди това да скъса с мен — така ще може да си повярва, че не ми е изневерил. Боже, такава глупачка съм била! Позитивно мислене, да бе! По-подходящата дума е илюзии!

— Лондон ли? — изгледа ме объркано тя. — Той е в Лондон?

— Виж какво, не мога да си обясня всичко това първо на себе си, така че въобще няма да се опитвам да го обяснявам на теб! — срязах я аз и се зачудих как да се отърва от нея. — Моля те, сега си върви. Получи каквото искаше, нали?

— Всъщност да — сви рамене тя и арогантната ѝ самоувереност се върна автоматично върху лицето ѝ. — Но къде е той? Няма начин Алекс да изпусне концерт на живо!

— Очевидно има — размахах ръце и изцъклените ми от безсъние очи се изпълниха със сълзи. — Виждаш ли го някъде?

— Ти си виновна! — изсъска Солен и ме удари по рамото. — Досега Алекс никога не е изпускарал концерт! Заради никого! Направо не мога да повярвам, че рискува кариерата си заради теб!

Замръзнах за миг. Но защо се ядосва толкова, щом наистина са се събрали отново?

— Какво? Искаш да ми кажеш, че никога не е изпускарал концерт заради теб? — изгледах я ехидно.

Сега бе неин ред да замръзне на мястото си. Стисна устни и процеди:

— Той би сторил всичко на света заради мен!

— Само дето аз бях тази, която реши да гони чак до Лондон — изрекох с невъзмутимо спокойствие, наклоних глава и свих устни. — Като се замисли човек, странен избор на поведение спрямо човек, с когото се каниш да скъсаш, нали?

— Нищо подобно! — извика тя, но вече не звучеше толкова самоуверено. — Той каза, че няма да говори с мен, докато не е говорил с теб!

Поех си дълбоко дъх. Значи все пак не са прекарвали заедно нощта?

— Започваш да се повтаряш — изрекох. — Значи още не си го виждала, така ли?

— Сигурна съм, че след като говори с теб...

— Боже господи! — възкликнах, осенена от просветление, и направих крачка към нея. — Значи всичко това е било само в бара, нали? И ти изобщо не си го виждала след концерта снощи!

— Той каза...

— Престани да ми разправяш какво е казал и най-сетне кажи истината! — извиках, направих още една крачка към нея, а тя заотстъпва. Високите токчета и кабелите по сцената не са първи приятели. — Спа ли тази нощ с моя приятел или не?

— Може би не точно тази нощ, но...

— О, я се разкарай, Солен! — изрекох с толкова жлъч, колкото успях да събера, предвид невероятното облекчение, с което се изпълних. — Не можеш да си представиш колко си жалка!

Не че си бях въобразила, че тя ще се срине и ще се разреве — по-скоро си я представях как се нацупва и подвива опашка. Но последното, което очаквах от нея, бе да нададе смразяващ боен вик и да се хвърли върху мен, да сграбчи косата ми и въобще, да се държи като напълно откачила. Опитах се да я отблъсна, а в главата ми проблесна спомен за последната ми женска битка — с Джанет Мартин от училище, когато бяхме на девет. Само дето този път не разполагах наблизко с Луиза, която да я срита в кокалчетата, докато аз бягам.

— Какво по... — извиках задъхано, опитвайки се да я отблъсна. Но в сравнение с нея се оказах пълен аматьор. Може и да бях зашлевила една неочаквана плесница на Виржини, но на Солен ѝ личеше, че не за първи път влиза в битка. Диадемата на главата ми се оказа първата ми грешка. Тя я изтръгна от косата ми и започна да ме напада с нея като нокти на хищник. Сигурно бе изминала минимум една минута, преди някой да се опита да ни разтърве — най-вероятно, защото първият човек, който забеляза женския бой, бе Крейг. Видях го как буквално задържа хората да не ни помагат, за да може да гледа. Казах си, че ако оживея след този бой, той ще бъде следващият в списъка ми за наричане на задници.

Но преди Солен да се опита да изтръгне още малко коса от главата ми, усетих как някой минава зад мен и ме вдига през кръста. За щастие по-високата ми позиция вече означаваше, че имам възможност за добър ритник в челюстта ѝ. След което се изтръгнах от ръцете на човека зад мен и се тръшнах крайно неелегантно на задник.

— Анджела, какво правиш? — просъска Греъм, докато се опитваше с една ръка да задържи Солен далече от мен. — Всички те гледат!

— Ще ѝ сритам задника, Греъм, сериозно ти казвам! — извиках, изправих се на крака и го избутах от пътя си. Обаче не трябваше да се хвърлям срещу толкова кльошцава цел с цялата си мощ. В мига, в който се стоварих върху нея, и двете паднахме назад и се завъргаляхме по пода. Спряхме само толкова, колкото да установим, че се намираме точно в средата на сцената.

Тълпата зарева и запищя, когато се появихме на големите екрани от двете страни на сцената. Аз седнах, обкрачила Солен, и се вторачих в морето от хора пред нас.

— Мамка му! — промърморих и закрих очи, заслепена от светкавиците на фотоапаратите пред сцената.

— Тъпа кучка! — изрева Солен, събори ме и седна върху мен. Тълпата зарева окуражително, докато Солен ме млатеше с малките си юмручета, а аз се гърчех под нея, шляпах я през ръцете и ритях безумно с крака. Липсваше ни само някой да включи микрофоните на сцената — което ѝ стана, и този човек ще бъде до края на живота си в списъка ми на гаднярите, така че публиката вече можеше да се наслаждава на воля на ругатните, леещи се от устата и на двете ни, при това на два езика. И макар че сигурно бяха минали само секунди в този дух, имах чувството, че е изминала цяла вечност, когато тя се изправи и стъпи върху корема ми. Веднага след това усетих как някой я издърпва.

Когато отворих очи, видях, че това не е нито Греъм, нито Крейг, нито дори някой от поддръжката, а Виржини, която влачеше Солен назад през цялата сцена. Макар и значително по-дребничка от моя най-заклет враг, Виржини разполагаше с огромно предимство — елемента на изненадата. Както и с обилно количество от косата на Солен (изтръгната от корените) в ръката си. Роклята на Солен се бе вдигнала чак до кръста ѝ, а един от токовете на високите ѝ ботуши се беше отчупил. Не можеше да се каже, че е в най-добрия си вид като за пред камерите. Двете момичета започнаха да пищят една срещу друга на френски — за огромна наслада на целокупната местна тълпа. Солен се опитваше да се измъкне от железния захват на Виржини, а Виржини я риташе непрекъснато в краката, за да я изтика окончателно от сцената. Аз пък се облакътых на земята, за да си почина и да понаблюдавам сеира. Брей, женският бой бил страхотна аеробика!

И точно в мига, в който Виржини бе вече на крачка от избутването на Солен от сцената, онази успя да се измъкне и нападна моята спасителка. Аз веднага скочих, като първо се уверих, че тениската ми прикрива всичко, което би трябвало да прикрива, и се спуснах обратно в мелето. Избутах Виржини от пътя си (колкото ми бе възможно по-нежно предвид ситуацията), обърнах се и дарих Солен с онзи велик шамар, който си заслужаваше. Солен бе безкрайно изненадана да ме види отново на крака, но като че ли не достатъчно изненадана, за да забрави с какво сме се заели. И преда да успее да

отдръпна ръката си от лицето ѝ, тя заби юмрука си в лицето ми — точно там, където насиненото ми око започваше да зараства.

— Кучка мръсна! — изпищях, превих се о две и поставих ръка върху лицето си.

Солен се изхили победоносно, оправи роклята си и метна коса през рамо. Но преди да успея да реагирам по какъвто и да било начин, чух неистов вой зад гърба си, обърнах се и видях една стрела във вид на красива брюнетка. Отстъпих назад и, разбира се, се препънах и паднах по задник, но тъкмо навреме, за да видя как Виржини нанася почти смъртоносен удар на Солен право в красивото личице. Тя се залюля напред-назад, опитвайки се да се задържи на един висок ботуш и един без ток, и отстъпи крачка назад, за да възстанови равновесието си. За нейно нещастие обаче назад нямаше място за повече крачки. Затаих дъх, очаквайки комично размахващите ѝ се ръце да я върнат напред, обаче не. Тя изпадна назад от сцената като тухла, точно върху тълпата фотографи, които се надпреварваха да заснемат най-добрия кадър от неповторимия женски бой. Зачаках да чуя писъците ѝ, преди да си позволя да издишам. Не ми се наложи да чакам дълго.

Двете с Виржини допълзахме до ръба на сцената и надникнахме. Видяхме Солен как отблъсква ръцете, които се опитваха да я вдигнат на крака. Помахах ѝ със самодоволна усмивка — след като се успокоих, че не си е счупила врата, вече имах правото да се смее. Кое то може би беше малко прекалено от моя страна. Тя разбута хората със светкавици, които не спираха да я снимат, и куцукайки, се стопа в тълпата, която се разкрещя въодушевено.

Поклатих глава и внимателно докоснах бузата си. Още не можех да повярвам, че Солен бе успяла да ми нанесе толкова силен удар. Както и че Виржини имаше силите да я изхвърли от сцената.

— Много благодаря — промърморих и разтрих бузата си.

— Обикновено не съм агресивна — изчерви се Виржини, — но, честно казано, сега се чувствам значително по-добре.

— На мен ли го казваш! Наясно съм, че от време на време просто се налага да зашлевиш шамар на някого. Или да го удариш с тока на обувката си. Между другото, още веднъж извинявай за онзи шамар.

— Но ти не си ме удряла с тока на обувката си? — изгледа ме объркано момичето.

Обърнах се и погледнах към края на сцената, където Греъм си стоеше все така със зяпнала уста, вторачен в неவிждания хаос. До него стоеше Крейг, но очевидно не толкова разтревожен — вдигна похвално палец към мен, след което надигна и бирата си.

— Алекс? — изобразих само с устни, защото нямах представа дали микрофоните не са още включени. Греъм само поклати глава, сви рамене и посочи часовника си. Бандата е трябвало да излезе на сцената преди пет минути.

След края на неочаквания театър, който бе привлякъл вниманието ѝ, публиката започваше да става неспокойна. Една групичка отпред започна да напява името на „Стилс“ и този напев скоро се превърна във вълна, която заля целия площад назад. Греъм вдигна ръце, обърна се и сложи телефона на ухото си.

— Ъхъм — изкашлях се аз. — Това нещо още ли е включено? — обърнах се генерално към хората и вдигнах един изпаднал от стойката си микрофон. Писькът от монитора пред мен потвърди, че да, микрофонът е включен. И без да знам какво да кажа, вече разполагах с цялото внимание на тълпата, независимо дали го исках или не.

— Здравейте — изрекох бавно. — Аз съм Анджеела. Извинете за тази грозна сцена.

Сред тълпата се възцари гробовно мълчание. Всички погледи бяха вперени в мен.

А после един самотен глас на фотограф от групата под сцената се изкашля и се провикна нагоре:

— На френски!

— Много съжалявам, но не говоря френски! — изрекох единствената правилна френска фраза, която знаех, след което продължих на английски: — Но съм сигурна, че „Стилс“ ще излязат на сцената всеки момент.

Недоволните викове преминаха в някакво объркано мърморене.

Виржини грабна микрофона от ръката ми и преведе думите ми. Тълпата реагира с весели викове.

— Кажете още нещо! — кимна ми Виржини, поставила ръка на микрофона. — Аз ще превеждам.

Поех обратно микрофона и се огледах. Ама тук наистина имало много народ.

— Окей. Казвам се Анджела и съм голям фен на „Стилс“ — изрекох и върнах микрофона на стойката.

Кратко забавяне, докато Виржини преведе, след което тълпата изрева.

— Анджела, какво правиш? — изрева Греъм откъм страничните кулиси. А Крейг бе твърде зает да крещи заедно с тълпата. Очевидно и той беше голям фен на собствената си банда.

— И аз не знам! — изкрещях в отговор. — Иска ми се да ти отговоря, че ви печеля време, но е много възможно да се окаже, че просто съм дошла да се изложа окончателно!

— Мисля, че второто е по-вероятно — изкрещя в отговор той.

— Извинете, момчетата имат малко технически проблеми — изрекох обратно в микрофона, — но съвсем скоро ще бъдат с вас!

През площада се понесе ропот. Фотографите в краката ми извикаха нещо директно на Виржини, очевидно решили, че няма смисъл да минават през мен. И тя отговори в микрофона — не знам какво, обаче то предизвика буен, неистов вой, последван от масово кикотене, предимно сред женската част от публиката.

— Какво им каза току-що? — изсъсках, заслепена от внезапния изблик на фотографски светкавици в очите си.

— Той ме попита коя си — поясни Виржини, отстъпвайки малко от камерите, — а аз му отговорих, че ти си приятелката.

— Не може да бъде!

Боже, това не бе никак на добре. Аз изобщо не бях в състояние да бъда снимана като „приятелката на вокалиста“. Бих могла да мина по-скоро като „наркопласъора на вокалиста“, но само толкова. Факт, който очевидно не убягна на женската част от публиката, която не остана особено доволна от разкритията на Виржини. Вече виждах доста ръце, вдигнати към мен под формата на юмруци, а чувах и доста дюдюкания. Спокойно, дами.

— Искат да знаят защо групата не е вече на сцената — преведе Виржини някакъв крясък, излизащ от предните редици. — Мисля, че трябва да им разкажеш — историята е много сладка.

— Нищо подобно! — отсякох, опитвайки се да измисля някаква друга тактика за отклонение на вниманието, но единственото, което успях да измисля, бе да се усмихна на тълпата. Очевидно и това не беше достатъчно. Най-малкото — не и за момичетата, които вече ме

мразеха. Да, този ден определено не бе сред най-добрите в моя живот. — Няма да им разказвам защо Алекс още го няма!

— Тогава ще им кажа аз! — отсече Виржини и се усмихна хитро. Новата Виржини започваше да заприличва на Джени много повече, отколкото бе здравословно за мен. — Освен това искат да знаят защо се сби с момичето от групата „Стерео“.

— Добре де! — смръщих се аз и огледах тълпите за последен път, преди някой да насочи прожектора право в очите ми и да ме лиши от възможността да виждам каквото и да било напред. — Окей. Ами в основни линии, нещата стоят така.

Някъде вдясно от мен, на сцената, чух изругаването на Греъм. Вляво от мен чух бързия превод на Виржини.

— И така, най-малкото когато пристигнах в Париж, бях приятелката на Алекс, Алекс от бандата — уточних, като посочих, към огромния плакат от корицата на най-новия албум на „Стилс“, който висеше точно зад мен на сцената. — Обаче той не ми беше казал, че бившата му живее тук, имам предвид момичето, с което може да се каже, че си поговорих по женски преди малко на сцената.

— Искаш да преведа „поговорих си“? — спря насред превода си Виржини и ме погледна невярващо. — Те са само французи, а не слепци!

— Просто го преведи — кимнах ѝ аз, след което продължих разказа си: — Та тази жена се появява, започва да се преструва на моя приятелка, кани ме на купони и други такива неща, обаче после се оказа, че единственото, което искала, било да ни раздели, за да може да си върне Алекс!

Не виждах тълпата, но ги чувах как обсъждат възбудено на глас този обрат в интересния сюжет. Очевидно действащ като техен представител, фотографът отдолу изкрещя някакъв въпрос на Виржини.

— Пита защо изобщо двамата са скъсали — преведе на английски тя.

— О, ами защото тя му изневерявала! — отговорих и зачаках съответната реакция. Която не закъсня. Десет хиляди едновременни поемания на дъх и думата „кучка“, която се понесе като вълна през целия площад. Нямах нужда от превод, за да я разбера. — Да, държала

се е наистина гадно. И това е било преди цели две години, много преди да се запознаем с Алекс. Тя напълно разбила сърцето му!

В един момент си дадох сметка, че дори и тихото мърморене е спряло. На площада се бе възцарила гробовна тишина. Всички чакаха да чуят от мен продължението на историята.

— Та вчера „Стилс“ свириха в Казино Нуво в Париж — продължих и изчаках няколко потвърждения на хора, които също са били там. — И тя, разбирате ли, ми съобщава, че двамата били решили пак да се съберат. И аз не знам какво да мисля, защото малко преди това ги бях видяла в един бар заедно, а и с Алекс имахме известни недоразумения относно събирането ни да живеем заедно, та...

— Ще се пренасяш при него? — изкрещя Крейг от кулисите. — Хей, страхотно! — Греъм го срита, усмихна ми се и поклати глава.

— Та както и да е. Аз се разстроих не на шега, защото няхах представа какво става, а и в работата имам малко проблеми. — Погледнах към Виржини, която точно на това място в превода леко примигна. — Изчаквайки нещата да се изяснят и тъй като се бях затъжила много за приятелите ми на Острова, реших да отскоча до Лондон. И без да се впускам в повече подробности, стана ясно, че Алекс тръгнал след мен да ме гони, само дето аз промених решението си и в последния момент се върнах обратно в Париж, за да го открия. Ето защо сега не е тук.

Тълпата осмисли чутото, след което обърканото жужене отново започна.

— Е, може би историята ти не е чак толкова сладка — отбеляза Виржини и отстъпи назад. Тълпата започна да се вбесява. — Или може би просто не трябваше да им казваме, че той е в Лондон, за да те търси.

Но тъкмо когато си мислехме, че нещата ще загубеят, фотографът изрева нещо на Виржини, а публиката се разсмя и започна да напява нещо, което не разбирах.

— Анджела? — обърна се към мен Виржини и колкото и да се стараяше, не успя да скрие усмивката си.

— Какво?

— Искат да пееш.

Излязох от светлините на прожекторите, за да си възвърна зрението. Не че това промени нещо. Пред мен все още имаше десет

хиляди човека, които напяваха „шанте“ на френски. Погледнах към Греъм и Крейг, но те не ми помагаха с нищо. Всъщност Греъм дори пляскаше заедно с тълпата, а Крейг вече тичаше към барабаните си, крещейки нещо за свирене.

— Ама аз не мога да пея — изсмях се притеснено. — Освен ако не съм обърнала няколко и не се каня да пея „Гладна като вълк“ на караоке. Не ви трябва да ме чувате как пея!

— Хората искат да изпееш „Гладен като вълк“ — поясни Виржини. — Харесвала им.

Фотографът ме окуражи с палец.

Сърцето ми вече биеше толкова силно, че едва успявах да си поема дъх. Ама какво става тук, за бога? В кой точно момент реших, че да се обърна към публиката на музикален фестивал и да се пошегувам, че мога да пея песен на „Дюран Дюран“ е добра идея?

— Вижте какво, идеята не е никак добра — изрекох в микрофона, обаче Виржини вече беше върнала своя микрофон на стойката. Вдигна безпомощно ръце, обаче нещо ми подсказваше, че започва да ѝ става забавно.

Отворих уста да кажа нещо, тълпата изрева и аз затворих очи.

— Повярвайте ѝ, хора, идеята наистина не е добра! — разнесе се в микрофона нечий друг глас, последван от триумфален барабанен сигнал. Отворих очи. Светлините на прожекторите се изместиха от мен към един висок, тъмнокос мъж, който крачеше към центъра на сцената с микрофон в едната ръка и китара в другата.

— Идиот гаден! — изкрещях от радост и се хвърлих на врата на Алекс.

— Добре де, може би си го заслужавам — засмя се той и целуна косата ми, след което аз го пуснах и го ударих по рамото. — Но за този удар не съм много сигурен. За какво беше?

— За това, че снощи не се върна — отвърнах и го погледнах право в очите. Той наистина ли беше тук или аз просто бях припаднала и ми се привиждаше? Все пак трябваше да ми се признае, че това бе първото ми излизане на сцена пред публика.

— Наистина. Имаме да си говорим за много неща — кимна той и изведнъж стана ужасно сериозен, макар че тъмнозелените му очи продължиха да проблясват. — Само ми обещавай, че няма да духнеш, докато свирим!

— Обещавам! — кимнах и едва сега си спомних, че хората не бяха дошли тук, за да гледат мен. — Обаче публиката е много взискателна, така че внимавай! Няма да ти бъде лесно.

— Ще се постараям — усмихна се Алекс, измъкна микрофона от ръката ми и включи китарата си. — Когато преди това не ми се е налагало да гоня вятъра в чужда страна, обикновено свиря по-добре, но мисля, че и сега ще се справя.

— Разправяй си, каквото си искаш, но да знаеш, че след моето подгръване ще се озорите! — извиках, докато се измъквах на пръсти от сцената заедно с Виржини.

— Сигурно. Никога не е било лесно човек да върви по стъпките ти! — провикна се с широка усмивка към мен той.

— Така си е! — изкрещях ухилена и аз и стиснах ръката на Виржини.

— Ооох! — извика тя и си дръпна ръката.

— Извинявай — прошепнах и се вторачих влюбено в моя приятел, вече напълно сигурна, че все още е мой приятел.

И „Стилс“ най-сетне засвириха.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Минаха доста часове, докато се върнем в Париж, в нашата стая в хотела, и докато останем сами, Виржини се бе запиляла нанякъде с Крейг, уж да пийнат по едно, без да обръща внимание на многократните ми предупреждения под формата на сритване в пиццалите, които ѝ отправях в микробуса на връщане към града. А Греъм бе отишъл да си легне. Както благоволи да сподели, многоактното ми солово изпълнение му било докарало мигрена. Много мило. Направо не ми се искаше да си представям какво би му се случило, ако бях пяла. Сигурно инфаркт? Нетърпелива да избегна каквито и да било конфронтации относно изпълнението си на сцена, почти през цялото обратно пътуване бях играла любимата си роля на спяща красавица, отпуснала глава върху гърдите на Алекс, отлагайки неизбежния „разговор“. Вече всички в Арас знаеха за приливите и отливите в нашата връзка, но дори и аз нямах представа какво ще стане оттук нататък.

Алекс задържа вратата и аз побързах да се намъкна в стаята, внезапно изпълнена с притеснение да остана насаме с него. Поставих внимателно чантата си на масичката, което май беше безпредметно предвид удара, който бяха получили тя и лаптопа ми преди няколко часа. Но все пак понякога не вреди да бъдеш и внимателен. Въздъхнах шумно и се обърнах към Алекс, който продължаваше да стои до вратата.

— Няма ли да влезеш? — смотолевих притеснено.

— Искаш ли да вляза? — повдигна въпросително рамене той.

— Искам да знам къде беше миналата нощ — промърморих, отпуснах се на леглото и се загледах в очуканите си пантофки. — Искам да знам също така защо ме последва до Лондон.

— Последвах те, защото, когато тази сутрин се прибрах, видях, че паспортът ти го няма, а си беше забравила разпечатката за разписанието на влаковете, която са ти дали от рецепцията — отговори

той, прекоси стаята и седна на един стол. — А нощта прекарах с приятел.

— А защо си търсил паспорта ми? — запитах. Реших да оставя проблема с „приятеля“ за после.

— Проверявам паспорта ти всеки ден — сви рамене Алекс. — Не се обиждай, но както знаеш, лесно губиш разни неща. Кой, според теб, връща ключовете ти на мястото им в онази кула до входната врата в апартамента ти? Защото повече от сигурно е, че не си ти.

— О! — възкликнах разчувствана.

— И тъй като знам, че вече си мислиш най-лошото за приятеля, за когото ти споменах, обаче няма да посмееш да ме попиташ, въпросният приятел беше всъщност братът на Солен — продължи Алекс. — Те двамата не се спогаждат особено, но ние с него си останахме приятели и до днес поддържахме връзка. Много свестен тип е. Исках да обмисля някои неща, а и Греъм ми каза, че ще се прибереш в хотела, защото имаш мигрена, и че не трябва да ти се обаждам. Затова отидох при брата на Солен.

— Греъм ти е казал да не ми се обаждаш? — възкликнах. Браво на Греъм, че е излъгал, макар да каза, че му е трудно да лъже. Само дето, ако точно в този случай не беше излъгал, Алекс щеше да се върне в хотела и нито една от последните глупости нямаше да стане факт. Чудничко! Значи Греъм е виновникът за цялата тази суматоха, която се получи на фестивала.

— Да, така каза — отвърна Алекс и ме погледна през кичура коса, паднал върху очите му. — Но доколкото разбирам, не е било вярно. Снощи си говорила със Солен, нали?

— Така е — кимнах. — И преди това ви видях заедно в онзи бар.

— Господи! Ама защо просто не дойде при мен?! — извика Алекс и прокара пръсти през косата си. — Значи затова си отпрашила за Лондон! Анджела, колко пъти още трябва да водим онзи разговор, че трябва да си казваме всичко, което ни притеснява, при това веднага?!

— Е, казвай — побързах да замажа поредния си гаф аз. — Каж ми защо беше в един и същи бар с бившата си приятелка, която толкова много мразиш?

— Защото тя не искаше да ме остави на мира! Защото не искаше да остави на мира теб! Защото държах да ѝ съобщя, че всичко е

приключило, много отдавна и завинаги, и че съм влюбен в друга, и че нищо, което тя каже или направи, не е в състояние да промени този факт! — Той се изправи, приближи се до мен, коленичи и хвана нежно ръцете ми. — Съжалявам, че не ти казах, но съобщението беше прекалено лично, за да го оставям на рецепцията. Все пак наистина смятах да ти кажа после. Каквото и да ти е казала, Анджела, запомни: тя не е част от живота ми! Излезе от него в мига, в който ми изневери, и никога повече няма да влезе обратно!

— Добре е да го знам — подсмръкнах, твърдо решена да не плача. Все пак имах още много въпроси, чиито отговори държах да чуя. — А какво стана онази вечер? На рождения ти ден?

— Ти ми кажи! — отвърна той, скочи на леглото и седна с кръстосани крака срещу мен. — Ти си тази, която изведнъж започна да се държи много странно.

— О, нееее! — изпищях. — Беше ти! Ти каза всички онези неща дето не си искал да се жениш и да имаш деца, а после заяви, че вече не искаш да живееш с мен!

— О, това значи.

— Да, това.

— Ами — сведе очи към пода Алекс, — понеже ти непрекъснато повтаряше, че не искаш да се пренасяш още при мен, аз реших, че ще бъде по-лесно за егото ми, ако прехвърля топката в моето поле.

Намръщих се. Много мразех, когато Джени се оказваше абсолютно права за такива неща.

— Обаче аз искам да се преместя при теб — изрекох тихичко. — Просто бях уплашена заради... знаеш... заради последния път, когато живях с един човек.

— Аз също съм уплашен. Последният път, когато живях с друг човек, при мен също не се получи добре — прошепна Алекс, протегна ръка и отметна косата ми зад ушите. Беше невероятно мило от негова страна, че не направи никакъв коментар за отвратителния ѝ вид. — Обаче много искам да живея заедно с теб. Искам да правя всичко заедно с теб!

— Ама нали каза...

— Да, знам какво казах и знам, че се държах като идиот. — Постави ръка на двойно наранената ми буза и поклати глава. — Но като че ли срещата със Солен ме подплаши много повече, отколкото си

мислех, че може да стане. Не знам дали някога съм ти казвал, но тогава ѝ направих предложение да се омъжи за мен. Беше изключително глупав ход от моя страна, защото нещата между нас и без това не вървяха, тя си имаше проблеми с визата, а аз реших, че по този начин ще мога да оправя всичко. Да, знам, това не е добра основа за създаване на връзка за цял живот.

— Ти не си ми го казвал, но тя успя — промълвих и поставих ръка върху неговата. — Но нали знаеше, че аз съм била вече сгодена? Щях да те разбера.

— Да бе, сякаш не изпадам в дива ревност всеки път, когато си спомня за това! — повдигна вежди той и се усмихна. — Наистина ли щеше да го приемеш хладнокръвно, ако ти го бях казал?

— Е, може би не веднага, но в крайна сметка щях да те разбера — признах си аз. — Вече разбирам, че не е нищо сериозно. Може би съм се питала защо не си ми го казал, но вече разбирам. И аз не бих се хвалила с миналите си намерения за брак, ако въпросният обект ми бе наврял под носа изневярата си.

Предпочетох да не споменавам, че сега мисля така, само защото Джени ми го обясни. Нека си мисли, че съм мъдра и разбираща. С течение на времето сам ще се увери дали е вярно или не.

— Е, та значи това бяха част от нещата, за които исках да помисля — изрече тихо той. — Точно след като казах на глас, че не ги искам, се замислих за тях.

— Така ли? — Незнайно защо, обаче устата ми внезапно пресъхна. — И до какво решение стигна?

— Че може би всъщност ги искам — изрече бавно и нежно той, вдигайки очи към мен. — Искам ги с теб!

— Наистина ли? — прошепнах вече в устните му.

— Наистина — прошепна в отговор той. — За мен това е връзката на моя живот, Анджеела! Всичко предишно спира дотук! Аз съм твой, изцяло твой и можеш да правиш с мен каквото си поискаш. Ако искаш да се оженим още утре, излитаме директно за Лас Вегас. Ако искаш да се върнеш в Лондон, ще помоля Греъм да ми събере багажа от апартамента и да ми го изпрати и веднага се местим в Лондон! Ако искаш осемнайсет деца и къща с бяла ограда, добре — ще се хвана на работа в рекламата, ще си залижа косата и ще се

превърнем в типична средна класа! Каквото пожелаеш! Започвайки още от сега!

— Е, може би на първо време ще бъде добре да започнем просто със съвместния живот, а оттам нататък да говорим за брак — изрекох тихо, нищо че сърцето ми биеше така, че щеше да изхвъркне. — Или за деца — допълних.

— Само да се надяваме, че когато започнем да си ги раждаме, няма да се окажат тъпи като мен и непохватни като теб, защото в противен случай ще бъдат прецакани още от самото начало — отбеляза той и завърши разговора с топла целувка. Аз го бутнах на леглото, без да свалям устни от неговите, и когато усетих познатата му тежест върху себе си, топлината на тялото му върху моето, всички противни гласчета в главата ми най-сетне се усмириха.

* * *

По-късно, докато лежахме с преплетени тела в тъмнината и аз рисувах с пръсти кръгчета по гърдите му, през главата ми мина една мисъл.

— Алекс?

— Мммм...

— Какво щеше да направиш, когато стигнеш в Лондон? Искам да кажа, как щеше да ме намериш? Нали знаеше, че телефонът ми не работи?

— О, да бе — промърмори той, прозя се, обърна се на една страна и ме притисна до себе си. — Утре сутринта трябва да се обадиш на майка си, за да я успокоиш, че си добре.

— Обадил си се на майка ми? — По-сигурно събуждане от това, здраве му кажи!

— Това е за утре сутринта — промърмори Алекс, целуна косата ми и допълни: — Сега заспивай.

— На теб ти е лесно да го кажеш — прошепнах ядосана. Толкова ядосана, колкото можех да бъда на мъж, който преди не повече от петнайсетина минути вършеше с мен някои изключително груби неща. — Направо не мога да повярвам, че си се обаждал на майка ми!

* * *

— Направо не мога да повярвам, че не ми се обади! — изпищя с все сила майка ми по телефона. — Първо се връщаш у дома, после не се връщаш. След това някакъв странен американски мъж ми се обажда и ме пита къде си. След това ти ми се обаждаш и ми казваш, че всичко е наред. Да, ама не е наред, Анджела! Затова веднага докарай проклетия си задник у дома, разбра ли? Цяла нощ не съм спала да те мисля и да се притеснявам, поболях се от тревога! Не знаех как да се свържа с теб! Пробвахме онова нещо фейсбук, но ти не отговаряш. Обадихме се на Луиза, звъняхме и в квартирата ти в Америка, после се обадихме на онова момиче Джени, а тя ми каза да се разкарам. Да се разкарам, моля ти се! Е, кажи ми сега, Анджела Кларк, какво да мисля при тези обстоятелства?

Затворих очи и набързо си съставих списък на всички хора, на които трябва да се обадя, за да се извиня за поведението на майка си.

— Съжалявам, мамо — изрекох, след като я изчаках да спре да диша като локомотив. — Вчера бе наистина малко смахнат ден, но сега съм добре и днес следобед се връщам в Ню Йорк. Всъщност вече трябва да затварям, защото трябва да бъдем на аерогарата доста порано.

— Нищо подобно! Автоматично се връщаш у дома, млада госпожице! Нервите ми вече не издържат! Първо, бягаш в Ню Йорк, после си развяваш шапката в Лос Анджелис, след това идваш в Париж, изведнъж се оказваш в Лондон... Не, връщаш се у дома!

— Мамо...

— Хич не ме мамосвай!

— Ще ме оставиш ли да довърша?

— Няма какво да довършваш! Веднага хващай влака и...

— Мамо, ще млъкнеш ли поне за малко? — Тя млъкна точно за една секунда. А после:

— Не каза ли току-що на майка си, на собствената си майка, да млъкне? — Бавно дишане. — Боже господи! Направо не мога да повярвам...

— О, не започвай пак! — Вече съвсем сериозно обмислях дали да не ѝ затръшна телефона и оттук нататък да казвам на хората, че съм

сираче, но бях наясно, че тя се държи така, защото се притеснява за мен и ме обича. Някъде дълбоко в себе си знаех, че е така. И се налагаше непрекъснато да си го напомням. — И американският мъж не е бил странен. Това е бил Алекс. Така че сега не започвай да приказваш, че непрекъснато ти звънят разни странни мъже, за да те питат за мен!

— Махни се от телефона, махни се... — започна да мърмори майка ми, обаче гласът ѝ ставаше все по-тих и по-тих.

— Мамо? — извиках, без да обръщам внимание на Алекс, който ми се хилеше от банята. — Мамо, там ли си?

— Анджела, татко се обажда.

Зяпнах. Не бях чувала гласа на баща си месеци наред. Според майка ми той никога „нямало какво да каже“, макар че аз бях по-склонна да смятам, че просто тя не го оставя да каже каквото и да било. Освен това тя не обичаше той да говори по телефона, защото можело „да си въобрази разни неща“.

— Татко?

— Да. Как си, скъпа? — попита той, същински образец на спокойствието въпреки тракането и шума, които се носеха около него. Все още чувах майка ми как мърмори някъде наоколо, този път дори по-силно от преди.

— Много се радвам, че те чувам — изрекох и преди да се усетя, се разплаках. — Добре ли си?

— Да — отговори той. — Ти добре ли си?

— И аз да — отговорих. — Наистина съм добре.

— И казваш, че се връщаш в Ню Йорк, така ли?

— Да.

— Нали знаеш, че винаги, когато поискаш, можеш да се върнеш у дома?

Вече не чувах гласа на майка ми и заподозрях, че той се е заключил в шкафа под стълбите. Винаги съм се питала защо на онази врата има резе отвътре.

— Да, знам, татко.

— Е, в такъв случай се прибирай, а ние ще те видим, когато те видим — отсече той. — Обичам те, ангелче!

— И аз те обичам, татко! — Не исках той да разбира, че плача, но вече ми беше твърде трудно да спра. — Грижи се за мама.

— Разбира се — отвърна той и затвори.

Алекс беше спрял да се смее и ме наблюдаваше съчувствено от прага на банята.

— Добре ли си? — попита. — Ако трябва, да отидем до Лондон. Знаеш, че мога да те заведа у дома, ако искаш.

— Да, отиваме си у дома — кимнах и изтрих сълзите си. — Но не в онзи дом, а в нашия!

— Сигурна ли си? — изгледа ме той.

— Абсолютно! — отсякох и затворих телефона.

ДВАЙСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Двайсет и четири часа по-късно вече седях пред кабинета на Мери напълно съсипана от пътя и часовата разлика и абсолютно сигурна, че приличам на парцал. Обаче нямах друг избор — този въпрос трябваше да бъде разрешен веднага. Още в мига, в който бяхме кацнали в Ню Йорк в понеделник вечерта, аз се бях обадила, за да оставя съобщение на телефонния ѝ секретар — да ѝ кажа, че още на другата сутрин съм при нея. Знаех, че тя идва на работа рано, обикновено по-рано и от Сиси, затова сега бе единственият ми шанс да я изловя, без да ми се налага да минавам през нюйоркското си наказание. Брей, от нито едно наказание, само за една седмица се бях сдобила с цели две, просещи възмездие! Сериозна работа!

Точно в осем нула нула вратите на асансьора се разтвориха и тя се появи — с кафе в едната ръка, блекбъри в другата и леко изражение на досада върху негримираното си петдесет и няколко годишно лице.

— Анджела — изрече, докато минаваше покрай мен. Стоманеносивото ѝ кокче подскачаше на главата ѝ.

Тръгнах след нея, едва удържайки желанието си да повърна от ужас, и се настаних на стола срещу бюрото ѝ.

— Слушам те! — кимна Мери, остави всичко на бюрото си и свали суичъра си, под който се разкри елегантно потниче от черен кашмир. Имаше невероятно мускулести ръце за жена на нейната възраст. Всъщност, за която и да било жена.

— Направо не знам откъде да започна — смотолех аз. — Но за да не ти губя времето, ще бъда кратка. Сиси ме прецака, в големи мащаби. Изключила блекбърито ми, пуснала ми подставено лице от френския „Belle“ — асистентка, която положи огромни усилия да ми попречи да напиша статията, изпрати ми списък с отвратителни места, а след това се опитала да убеди въпросната асистентка да ме накара да не се връщам в Ню Йорк.

— Ясно — кимна Мери, отпи от кафето си и ме погледна над чашата и над очилата си.

— Не знам какво друго да кажа, Мери.

— А аз не знам какво очакваш от мен да сторя. Готова ли е статията?

— Все още не, но ще бъде — отговорих. — Не и благодарение на Сиси.

— От гледна точка на „Belle“ въпросът за това дали ще предадеш статията или не няма нищо общо със Сиси — отбеляза шефката ми. — Защото тя не работи за „Belle“, не ти е била назначена за помощник от „Belle“, откъдето следва, че всичко, което е направила за, против или зад теб, е само в твоята глава.

— Но ти ми вярваш, нали? — прошепнах и усетих, че ми става още по-зле. — За онова, което ми стори?

— Да, вярвам ти — кимна Мери. — За жалост не са много нещата, които мога да сторя по този въпрос.

— Какво искаш да кажеш? — извиках. — Не можеш да сториш много по кой въпрос?

— За това, че Сиси е препратила някакъв твой имейл, в който я ругаеш, директно на дядо си — отбеляза тя и включи компютъра си. — Искаш ли да ти прочета собствените ти доста колоритни думи?

Но какво, по дяволите...

— Ама аз не съм пращала никакъв имейл на Сиси! — извиках и скочих от стола си. Не съм изпращала имейл на Сиси, нали? Уверена съм, че това е нещо, което със сигурност бих си спомнила независимо от умората от полета и огромните количества френски алкохол.

Но ето го и злополучният имейл, препратен на „Дядо Боб“, собствената ѝ сърцераздирателна история все с главни букви, в която ме нарича грубиянка и тиранин, твърдейки, че досега не била казвала нищо, защото се опитвала да ми бъде приятелка. А после един доста по-кратък имейл от Боб до Мери, чието послание се заключаваше в думите „отърви се от нея“. А чак в дъното на страницата беше имейлът, който аз уж съм изпратила. И трябва да призная, че действително беше пълен с цветисти слова, всички до едно насочени срещу Сиси.

— Не съм изпращала този имейл до нея — поясних, разпознавайки част от изразите на екрана. — Изпратих го до теб. Но не точно този имейл. Бил е променен. Почти до неузнаваемост.

— Изпратила си ми имейл, в който ругаеш Сиси? — възкликна Мери и вдигна очилата върху главата си. — На служебния ми имейл адрес? Ти наред ли си?

— Ами... да?

— Анджела, коя е моята асистентка?

— Сиси?

— Тогава кой има достъп до цялата ми служебна поща?

— Сиси?

Мамка му!

— А кой, както изглежда, никак, ама никак не те харесва?

— Сиси?

Два пъти мамка му!

Мери отпусна ръце върху бюрото си и рече:

— Да кажа, че Боб вече не е сред най-големите ти фенове, ще се изразя твърде меко.

— Уволнена ли съм? — прошепнах. Май този път наистина щях да повърна.

Тя кимна.

— Би могло да се каже, че вече няма да водиш блог за онлайн изданието на „Look“.

Три пъти мамка му! И пак мамка му!

— Но все още се нуждаят от статията ти за „Belle“, защото вече е прекалено късно да запълват страницата с нещо друго — продължи тя.

— И кой знае? Ако статията се окаже наистина добра, след като страстите се уталожат, аз може би ще мога пак да те взема на работа. Защото ти определено ни носиш множество читатели, а оттам — и много рекламодатели. Обаче точно сега никой от „Спенсър Медиа“ не би поел риска да те ангажира — твърде опасна си.

— Ами визата ми? — простенах. Стаята се завъртя бързо пред очите ми и това нямаше нищо общо с умората от полета. Не, това не може да е истина! Не е възможно да се случва на мен!

— Не си напълно прецакана — напомни ми Мери. — Все още си задграничен редактор на британското издание на „Look“. Така че визата ти няма да бъде отнета автоматично. Говорих с една от нашите адвокатки и според нея би могла да останеш още поне два месеца, преди имиграционните служби да започнат да разпитват за теб. А дори и да дойдат, винаги можеш да пуснеш молба до съда, в която да

изтъкнеш, че на практика все още работиш за „Спенсър Медиа“. Обаче, ако те проверят и не се съгласят да водят едно доста скъпо дело, за да уважат молбата ти, като нищо могат и да те депортират. Адвокатката каза, че в такъв случай трябва доброволно да се върнеш в Англия и оттам да пуснеш молба за нова работна пресвиза, но която да не е обвързана с нито един конкретен работодател.

— И колко време ще отнеме всичко това?

Нова виза? Да се върна в Лондон? Тя сериозно ли говори? Че аз току-що се прибрах от шибания Лондон!

— Не работя в американското посолство и нямам представа — сви рамене тя. — Но ако се нуждаеш от някакви препоръки, за мен ще бъде удоволствие да ти напиша. Много съжалявам, Анджела! Съзнавам, че ситуацията е отвратителна за теб.

— Но Виржини от френския „Belle“ каза, че ще ти се обади? — извиках отчаяно. — Тя беше асистентката, която уж трябваше да ми помага. Каза, че ще ти обясни всичко.

— И го направи — кимна Мери и погледна отново към монитора си. — Но едно патетично гласово съобщение от младши асистент във френския „Belle“ няма да означава почти нищо за Робърт Спенсър, когато има ридаеща внучка в скута си и имейл от някаква си случайна служителка, която нарича неговата радост и гордост... ммм... Позволи ми да ти цитирам, за да стане по-бързо, „шибана, психясала кучка, която трябва да бъде умъртвена като бясно куче“.

— В оригиналния си имейл не съм казвала подобно нещо! — извиках възмутено. — Казах само, че е психясала кучка, която трябва да бъде изпратена в лудницата! Без „шибана“!

— Трогната съм, че си решила да ми спестиш думата „шибана“! — отбеляза с крива усмивка Мери. — Но сега наистина те моля да ми дадеш малко време. Щом Боб се успокои, веднага ще разговарям с него. Смяя да твърдя, че имам известно влияние върху него.

Ха! Значи наистина го правят! Пфу!

— Може дори да ти изпратя няколко свободни поръчки, стига да си готова да пишеш под псевдоним — отбеляза тя и сви рамене. Очевидно, що се отнасяше до нея, разговорът ни бе приключен.

— Но какво ще стане, ако имиграционните служби наистина се заемат с мен? — попитах, макар че нямах нужда от нейния отговор. — Какво ще стане, ако Сиси ги изпрати при мен?

— Ще минем по този мост, когато стигнем до него, става ли? — погледна ме Мери. — А Сиси я остави на мен. Тя вече получи каквото искаше, така че ще те остави на мира.

— Мислиш ли?

— Нея я остави на мен — повтори Мери.

— Окей. Ами... предполагам, че трябва да си върна служебното блекбъри и другите неща... — прошепнах и започнах да ровя в чантата си. Не исках да се разплаквам пред Мери. Знаех, че това с нищо нямаше да ми помогне. Налагаше се да се стегна.

— Прекрасно разбирам как се чувстваш, но остави тази работа на мен — изрече тя за трети път, изчака ме да стана и като никога се приведе към мен за непохватна прегръдка. — Не твърдя, че ще мога да оправя нещата, но гарантирам, че ще опитам. Няма да си позволя да изгубя един добър писател само защото онази надута дребна кучка се е разплакала на рамото на дядо!

— Смяташ ме за добър писател? — подсмръкнах на рамото ѝ.

— Хайде, да те няма, Кларк! — избута ме Мери с нещо, което почти приличаше на усмивка. — Ще поддържахме връзка.

Излязох от кабинета на Мери, без да знам кога или дали изобщо ще вляза отново там. Спрях, за да се овладея. Човек никога не знае с кого ще се сблъска в офисите на списание „Look“. И както можеше да се очаква при мен, сблъсках се с единствения човек, когото никога повече не желяех да виждам.

— О, здрасти, Анджела! — провикна се Сиси през двойните врати и се отпусна царствено в стола зад бюрото си. — Да извикам ли охраната да те ескортира навън или ще можеш да измъкнеш нещастния си задник оттук и сама?

В живота има мигове и места, когато трябва да вдигнеш глава и да отминеш. Но докато се обръщах към Сиси, която държеше в ръка гигантска чаша кафе фрапе и смучеше през цикламена сламка, разбрах, че това не е един от тях.

— Една моя приятелка обича да казва, че рано или късно хора като теб си получават заслуженото — отбелязах и спокойно свих рамене. — Ти какво мислиш?

— Нямам представа — отговори тя все така със сламка в уста и объркано изражение на лицето.

— Мога ли да те питам нещо? — Приседнах върху ръба на бюрото ѝ, изпитвайки огромна наслада да я гледам как се гърчи като червей. Кое то не беше никак лесна работа в прилепнал по тялото „Ерве Лежер“. Интересен избор за офиса.

— Да? — вдигна очи към мен Сиси и остави кафето си. Може пък Виржини да е споделила с нея колко чевръста съм с шамарите, та искаше да е подготвена.

— Защо, според теб, ти положи толкова големи усилия да ми направиш тази мръсотия? — запитах и стиснах ръце между краката си. В тази страна не бе препоръчително да удрияш никого. Здравей, съдебно дело! — Не може да ти се отрече, че вложи всичките си умения, за да ме провалиш.

— Ами... не знам — отговори тя и наклони глава настрани. Дългата ѝ конска опашка с ягодоворусите допълнителни кичури скоро я последва. Някой трябва да каже на тази жена, че Линдзи Лоън не става за образец в живота. — Може би защото не те харесвам?

— Смешна работа, защото аз също не те харесвам чак толкова — отбелязах и започнах да барабаня с пръсти по бюрото ѝ. — Чудя се защо ли?

— Може би защото съм по-млада, по-красива и по-модерна? — изтъкна тя. И най-лошото бе, че тя наистина си вярваше.

— Може би — кимнах. — Може би. Странна работа, нали?

— Сигурно — отбеляза бавно Сиси и ме изгледа така, сякаш започвам да полудявам. Кое то бе напълно възможно.

— Да, едно от онези чудати неща в живота — отбелязах, скочих от бюрото ѝ и я накарах да се изправи. — Например като кафето фрапе. Не го разбирам. Сигурно защото в Англия го нямаме. Питам се как едновременно може да бъде сварено кафе, но и да бъде с лед.

— Нямам представа, кучко! — отсече Сиси, вирна нос и се присегна към чашата си от „Старбъкс“. Обаче аз бях по-бърза.

— Да, през чашата се усеща като студено — отбелязах и го разклатих, загледана в парчетата лед. — А на теб как ти се струва?

— А? — Сиси се оказа твърде бавна, за да избегне пороя от кафе фрапе, който заваля върху скъпата ѝ прическа. Както и върху роклята ѝ. Както и върху — олеле! — велурените ѝ ботушки. — Мръсна кучка!

— Знаеш ли, понякога нямам време да чакам намесата на кармата — отбелязах невъзмутимо и хвърлих чашата в кошчето до

бюрото й. — А може би точно това ти е кармата. Не мога да бъда сигурна.

— Жалко, че всичките ти пикливи дрехи избухнаха, а? — изкрещя Сиси в момента, в който се обърнах, за да си ходя. — Разбрах, че бил изгорял доста бързо, защото куфарът ти бил пълен с изкуствени влакна!

— Това ли е най-доброто, което можеш да кажеш? — изкрещях без да спирам. — Хайде де! Гледала съм „Грозната Бети“. Очаквах нещо повече от теб!

— Може в обидите да не съм много добра, но поне ме бива да говоря с охраната на летището! — контрира ме тя. — Както и да уредя уволнението ти!

Натиснах бутона на асансьора и едва тогава загреях. Куфарът ми е бил взривен заради Сиси? Загледах се в пръста си върху бутона на стената и забелязах, че ръката ми трепери. Да се опита да ме провали бе едно, но да унищожи всички онези дрехи... Красивата ми синя чанта... Перфектно пасващите ми дънки от „Топ Шоп“, дето повече не ги произвеждат... Незаменимите ми лубутенки... О, това вече е твърде сериозно! Това е обувкоубийство!

— Какво каза? — изрекох тихо и се обърнах с лице към нея като същински Джон Уейн или може би като Шарън Стоун в онзи каубойски филм, дето игра с Ръсел Кроу и Леонардо Дикаприо. Мисля, че второто сравнение е по-ласкателно за мен.

Вратите на асансьора се разтвориха и разкриха половината от екипа на „Look“. Хората се сковаха от неудобство.

— И какво ще направиш сега, а? — провикна се Сиси и разтвори ръце. — Нещастният ти задник се омита оттук. Не можеш да докажеш нищо. Дядо няма да повярва на нито една твоя дума!

Но преди да успее да кажа каквото и да било, вратата на кабинета на Мери се отвори толкова рязко, че се трясна в стената. Всички наоколо подскочиха.

— Не, но ще повярва на мен — изрече тихо шефката й. — Сиси, веднага в офиса ми! Анджела, с теб ще говорим по-късно.

Лицето на Сиси пламна. Тя скръсти вбесено ръце пред подгизналата си от кафе фрапе рокля и закрачи като градоносен облак към офиса на шефката си.

— Мери! — извиках, притиснала ръка към сърцето си. — Но тя е взривила обувките ми! Красивите ми обувки!

— Значи ще ги възстанови! — отсече Мери с убедеността на училищна директорка. — Върви сега, Анджела!

Разбутах зяпачите и натиснах бутона за партера. Сграбчих здраво металните перила, за да не падна. Горките ми обувки! Вече не бяха случайно загинали в постоянната битка на летищната охрана с тероризма, а целенасочени жертви на една отмъстителна злобна психарка. Налагаше се да възстановя траура си по тях.

* * *

Алекс ме чакаше пред входа на сградата, облечен в дънки и суичър, който вече ставаше твърде дебел за бързо повишаващите се температури. Париж беше горещ, обаче Ню Йорк беше и задушен.

— Какво стана? — попита, готов да ме хване, когато се стоварих в обятията му. — Наред ли е всичко?

— Сиси е взривила куфара ми! — проплаках върху гърдите му аз. — Така де, тя е уредила да го взривят! Не е било случайно!

— Сериозно? — подсвирна той. — Брей, трябва много да си я вбесила в някой предишен живот!

— Да, знам — подсмръкнах и се оставих да ме притисне към себе си. — Обувките ми!

— Всичко ще бъде наред, ще ти купим нови обувки — прошепна Алекс и целуна косата ми. — Как са нещата с работата ти?

— О, това ли? — сбърчих чело. — Не много добре. Уволниха ме.

— Какво? — отдръпна ме леко от себе си той, за да ме погледне. — Уволнена си? А плачеш за обувките си?

— Да, знам — въздъхнах и затворих очи. — Но точно сега не мога да мисля и за това. Ако опитам, главата ми ще експлодира, а съм толкова уморена. Не може ли просто да се приберем у дома?

— Разбира се — кимна той, обгърна с ръка потното ми рамо и двамата поехме по 42-ра улица. — Направо не мога да повярвам, че вече не си започнала да откачаш.

* * *

— О, господи! Откачам! — Седнах на ръба на дивана в квартирата си, люшчайки се напред-назад, после станах и отидох до прозореца. Там пък започнах да барабаня с пръсти по стъклото и да клатя ритмично глава. — Алекс, уволнена съм! Уволниха ме, Алекс! Никога досега не са ме уволнявали! О, господи, ще изгубя визата си! Ще трябва да се върна в Лондон! Какво ще правя сега? Не мога да работя нищо друго! Ще трябва да се хвана като чистачка или нещо подобно. Не, няма да ме пуснат да припаря до боклука. Може да стана пощальон. О, господи, ще трябва да стана пощальон!

Скръстил ръце, Алекс ме наблюдаваше от другия край на стаята. Накрая попита:

— Свърши ли?

— Но ти не разбираш! Почальоните трябва да стават адски рано! И ще трябва да карам колело! — Приседнах на перваза на прозореца. — Направо не мога да повярвам, че ще трябва да стана пощальон!

— Така — отсече Алекс. Приблужи се до прозореца, хвана ме за раменете и започна да ги стиска, докато не вдигнах очи към него. — Анджела Кларк, няма нужда да ставаш, пощальон!

— Така ли?

— Не! — кимна той. — Нито чистачка. Единственото, което се изисква сега от теб, е да се успокоиш, да си спомниш какво ти е казала Мери и да охладиш страстите.

— Знаеш, че не мога да „охлаждам страстите“ — смръщих се аз. — Аз съм англичанка. Ние не знаем как да охлаждаме страстите. Най-доброто, което мога да сторя, е да се опитам да запазя спокойствие и да продължа напред.

— Щом така предпочиташ — усмихна се той и обгърна с ръце лицето ми. — Ще се справиш. Всичко ще се оправи. Просто сега имаш нужда от нещо, което да те разсее.

— Извинявай, но не точно сега — промърморих уморено. Та аз бях като съсипана! Той да ме убие ли иска?

— Не това — разсмя се Алекс и приседна до мен на перваза. — Мислех си за нещо друго.

— Но ще трябва да е нещо много сериозно, за да успее да ме разсее — измънках и се дръпнах колкото можах, за да му направя място да седне. Слава богу, имаше къде. Добре, че неговият задник бе два пъти по-дребен от моя. — Какво имаш предвид?

— Събиране на багажа — прошепна той и вплете пръсти в моите. — Местиш се при мен. Днес!

— Местя ли се? — ококорих се аз. По гърба ми пролази приятна тръпка, надвиваща и стреса, и умората от пътуването.

— Да, местиш се! — кимна той. — Сега ще отидеш да си полегнеш, докато аз потърся навън някакви кашони, след което започваме да пренасяме нещата ти в моя апартамент. В *нашия* апартамент!

— Ти сериозно ли? — извиках и усетих как по лицето ми започва да се разлива усмивка. И не само защото ми бе обещал, че мога да подремна.

— Сериозно — изрече нежно Алекс, затвори ярките си зелени очи и залепи една целувка на носа ми. — Сега върви си почини. За довечера ще ти трябват сили, за да ми приготвиш вечерята, жено!

— Я не ми викай „жено“! — скастрих го аз и се запътих към стаята си.

Обаче мислено вече започвах да планирам вечерята му. Никак не ме бива за феминистка.

ДВАЙСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

— А това е дневната — изрекох към лаптопа, изнасяйки го от спалнята. — Скоро ще си вземем нови дивани, така че не гледай тези, не стават за нищо!

— Знаеш ли какво, Анджела Кларк? — засмя се Луиза от екрана на лаптопа, докато го поставях внимателно на масичката. — Съжалявам, но не говоря американски.

— Канапета! — натъртих нарочно бавно. — Извинявай, но вече ставам двуезична. Използвам още какви ли не американизми. Просто няма как. Ако дойдеш тук и поискаш да си купиш, примерно, патладжан, гарантирам ти, че ще ти бъде адски трудно.

— Голяма работа! — показа ми среден пръст тя. Страхотно изобретение е този скайп! — Е, апартаментът изглежда много приятен. Изгледът към Манхатън е възхитителен!

— Нали? — усмихнах се аз, докато отварях бутилка бяло вино. — Направо е жесток!

— Нали? — имитира ме Луиза. — Защо трябва да го повтаряш в края на всяко изречение? Май вече започваме да те губим, скъпа! Започвам да се тревожа какво ще бъде влиянието ти върху това бебе!

— Нищо, освен най-доброто за моя кръщелник или кръщелница! — отсякох и ѝ показах снимката от видеозона, която ми беше изпратила и която аз вече си бях отпечатала и поставила на хладилника. — Виждаш ли колко добра кръстница съм вече? Алекс ме накара да я сваля, защото го отвращавала от храната.

— Просто смятам за странно да лепиш на мястото, където държим храната си, снимка на вътрешностите на най-добрата си приятелка! — провикна се Алекс откъм спалнята. — Здравсти, Луиза!

— Здравсти, Алекс! — провикна се на свой ред Луиза. — Извинявай, че ти прекъснахме банята.

Изчервих се срещу екрана и се ухилих на намигването на Лу.

— Нали си давате сметка, че виждам и двете ви? — извика Алекс и показа мократа си глава на вратата на дневната.

— Нали? — започна да се киска Луиза.

— О, я... — махна с ръка той и изчезна в спалнята.

— Не му обръщай внимание — рекох и се настаних на дивана с чаша вино в ръка. — И без това вече трябва да се е облякъл.

— Направо не мога да си намеря място задето не успях да дойда на партито ви — нацупи се Лу в другия край на света. — Обаче Тим не можа да си вземе отпуска, а не иска да ме пуска да летя сама. Глупости, наистина, но съжалявам.

— Няма проблеми — махнах с ръка. — Радвам се, че така усърдно се грижи за моя кръщелник или кръщелница.

— Ако ти кажа какво е детето, ще престанеш ли най-сетне да го наричаш той или тя? — въздъхна Лу. — Ако трябва да бъда честна, знам близо от седмица и сега направо не издържам да не ти кажа!

— Казах ти, че не искам да знам! — разкреших се аз и си запуших ушите. — Сериозно! Толкова е вълнуващо! Искам да бъде изненада.

— Радвам се, че поне за някого е вълнуващо — въздъхна приятелката ми и отпусна ръка върху буквално несъществуващия ѝ корем. — Представи си обаче каква беше моята изненада, когато разбрах, че всъщност съм вече в петия месец!

— Тук вече си напълно права — съгласих се аз натъжена, че Луиза е изпуснала сума месеци, без да знае, че е бременна. Но и тайничко щастлива, че ще има кого да глезя много по-скоро, отколкото предполагаме. Новата детска линия на Марк Джейкъбс е ужасно сладка. — Но съм сигурна, че с това изненадите няма да свършат.

— Не говори такива неща — въздъхна тя и докосна уморено челото си. — Нека първо да изкараме това на бял свят.

Звънецът на вратата иззвъня и толкова ме стресна, че подскочих и излях половината от виното си на дивана.

— По дяволите! — измърморих и започнах ожесточено да го попивам.

— Няма да кажа на никого — обеща Луиза. — Просто го покрий с кувертюрата. Нали и без това каза, че ще си купувате нови дивани?

— Вярно, права си — усмихнах се към екрана. А след това последвах съвета ѝ за кувертюрата. Ето, като новичко. — Ще трябва да отида да отворя.

— Аз и без това трябва да затварям, вече стана много късно — отбеляза Луиза, като ми помахаша от екрана. — Приятно парти за събирането ви! Жалко, че с бебето не можем да бъдем при вас!

— Обичам ви и двамата! — изпратих въздушна целувка към монитора. — Е, също и Тим.

Затворих лаптопа и го плъзнах под дивана, за да предотвратя всякакви по-нататъшни поражения на напукания му вече капак, скочих на крака, оправих разкошната си купонджийска рокля на розови и оранжеви райета на Марк Джейкъбс (Алекс каза, че била твърде официална за домашно парти с шепа най-близки приятели, обаче аз учтиво бях отклонила модния му съвет) и отидох да отворя вратата.

— Алекс, гостите пристигат! — провикнах се по посока на спалнята, като натиснах бутона за долната врата, за да пусна огромна група от хора. После отворих вратата на нашия апартамент и започнах да ги посрещам. Греъм и неговия приятел. Крейг и последната му приятелка (е, трудно може да се нарече приятелка, но поне беше от женски пол и се държаха много приятелски), Ванеса и няколко от момичетата от хотел „Юниън“, следвани от Ерин и Томас, а после и десетина приятели на Алекс от Бруклин.

— Алекс, ще пуснеш ли малко музика? — провикнах се пак и тъкмо се канех вече да затварям вратата, когато бе блокирана от един крак, обут в разкошен кожен чехъл.

— Ще ми затваряш вратата под носа, а? — изписка един познат глас от коридора.

— Джени! — изпищях, хвърлих се на врата ѝ и я притиснах към себе си. — Нямах представа, че и ти ще дойдеш!

— Можеш ли да си представиш, че сме успели да пазим това в тайна от теб близо седмица? — обади се Алекс, облегал на прага на вътрешната врата, ухилен самодоволно.

— Ама че мръсници! — извиках възмутено. Бях толкова щастлива, че ми идваше да се разплача от радост. — Трябваше да ми кажете! Имаш ли някакъв багаж?

— Не, всичко е в квартирата — отговори Джени и автоматично фиксира тоалета ми. — Браво! Изключително актуално!

Тя също не изглеждаше никак зле. Финото ѝ тяло бе обгърнато във фина небесносиня коприна, която изпъкваше страхотно върху златистия ѝ тен.

— „Вена Кава“ — обясни тя, без да чака да я питат. — Жестоко, нали?

— Абсолютно! — съгласих се аз и поех нова чаша вино от Алекс. — Значи вече си била в квартирата? Колко ще останеш?

— Да, бях, а на втория ти въпрос — може би завинаги — отговори тя, наблюдаваща ме изпод водопада от къдрици, падащи върху лицето ѝ. — Стигнах до извода, че нюйоркчани трябва да вземат Лос Анджелис само на малки дози.

— Сериозно? О, Джени, това е страхотно! — втурнах се да я прегърна за втори път аз, като се постарях да не излея виното си и върху двете ни. — Толкова се радвам! Ама, разбира се, че ще останеш! Няма да се връщаш повече там!

— Знам си аз, трябва ти само заради ходенето по разпродажби! — изрече през смях тя, но не успя да скрие от мен, че ѝ стана много приятно от топлото посрещане. Като че бих я посрещнала по някакъв друг начин. — Реших, че и в Ню Йорк бих могла да работя точно толкова, колкото и в Лос Анджелис. И тук има предостатъчно хора с много пари и малко разум, не мислите ли?

— Определено! — кимнах аз. — Боже, толкова съм щастлива! Но съжалявам, че няма да бъдем съквартирантки.

— За нищо на света не те пускам обратно там! — намеси се Алекс. — Направо не мога да повярвам колко боклуци имаше! Като се има предвид, че половината от тях ги взривиха!

— О, ама аз изобщо не я искам при мен! — отсече Джени, грабна първата си чаша вино и показа гол гръб на минаващия покрай нея и вече поразен от красотата ѝ Крейг. Очевидно гаджето за вечерта беше забравено. — Тази седмица Ванеса се изнася, та реших да пробвам да поживея и сама. Да ви кажа честно, след номерата на Дафни ми се иска да превърна втората спалня в кабинет.

— Може, обаче няма да се спасиш от мен, когато дават „Следващият топмодел“! — заявих и пак я прегърнах. Знаех си, че се хия като идиот, но не ми пукаше.

— Виж, тук си напълно права — съгласи се Джени и отметна косата ми назад. Май пак беше тръгнала да расте. — Обаче бирите са от теб! По дяволите, много ми липсваше, Анджи!

— И ти на мен! — промърморих и сърцето ме бодна така, както когато последния път прегърнах Луиза. Само дето този път Джени не

си тръгваше, а оставаше. — А сега би ли могла да ме пуснеш, за да отида до тоалетната?

— Само да си посмяла да ми напикаеш роклята! — скастри ме Джени. — Това е сто процента коприна!

— Която ще изглежда още по-красиво върху пода на спалнята ми — измърка Крейг в ухото ѝ и подаде ръка. — Не мисля, че се познаваме. Аз съм Крейг.

— Кажи ми, че не каза това, което чух! — изгледа го безизразно Джени. — По дяволите, човече, започваш по грешния начин!

Втурнах се към банята и затворих вратата след себе си. Усмихнах се в огледалото и подложих парче тоалетна хартия под всяко от очите си, за да уловя сълзите, които заплашваха да развалят моя толкова внимателно поставен грим. Беше изминала почти седмица, откакто се върнахме от Париж, аз се бях нанесла в апартамента на Алекс, а синината на два пъти удареното ми око почти се бе стопила. Мери все още не ми се беше обадила, но пък получих писмено извинение от Сиси, придружено от чек за две хиляди долара. Той изобщо не можеше да покрие загубите ми, но все пак оценявах усилията на Мери, които ми даваха надеждата, че все някой ден ще получа обратно работата си. Дотогава щях да се посветя на списването на моята рубрика в английското издание на списанието. И да се постарая да не мисля за проблема с имиграционните служби.

Чух тихо почукване на вратата, след което топката се завъртя. Докато осъзная, че всъщност не съм заключила, Алекс надникна в банята.

— Добре ли си? — попита с нежна усмивка. — Съжалявам, че не ти казах за Джени. Реших, че ще бъде приятна изненада.

— И точно така беше! — измърках и започнах да си вея пред лицето. — Толкова съм щастлива!

— И плачеш, защото... — промърмори той и се вмъкна при мен в миниатюрната баня.

— Защото съм щастлива — повторих. — Честна дума! Така де, вече се преместих при теб, Джени се върна... Толкова неща, на които да се радвам!

— И не съжаляваш, че не остана в Лондон, нали? — попита той и изтри една непослушна сълза под окото ми с палеца си.

— Ни най-малко — тръснах глава. — Вярно е, че ми е мъчно за Лу, а може би мъничко и за майка ми, но искам да бъда тук! Когато Мери ми каза, че мога да изгубя визата си, се почувствах много по-зле, отколкото когато се качих на обратния влак за Париж.

— Ще разрешим и този въпрос — обеща Алекс. — Ще видиш, че ще се нареди. Всичко е само бумацина. Нищо особено.

Кимнах, надявайки се да е прав.

— Ехо! Вие двамата да не се чукате? — провикна се от другата страна на вратата Джени. — Защото, ако не сте забравили, имате гости и е много шибаняшко от ваша страна да се държите така! Освен това ми се пишка!

Поклатих усмихнато глава, избутах Алекс и отворих вратата. Джени стоеше с ръце на кръста, а едната ѝ вежда беше вдигната толкова високо, че ме достраша да не падне.

— Човече, контролирай се, когато имате компания! — промърмори тя и плесна лекичко Алекс по главата. — Тя вече живее при теб, което е като да разполагаш с топла и студена вода двайсет и четири часа на ден и седем дена в седмицата. Не можеш ли да почакаш, докато ни изпратите?

По време на краткия ни престой в банята някой беше угасил централните лампи и бе запалил малките лампички, които бях окачила преди няколко дена въпреки притесненията на Алекс, че с тях апартаментът щял да заприлича на къщата на „Плейбой“. Показа се, че не беше така. Изглеждаха страхотно. Примигваха весело около стъклата на прозорците, обграждайки в пъстроцветна рамка остров Манхатън, осветения в зелено Емпайър Стейт Билдинг, приличащия на обърната фунийка за сладолед Крайслер Билдинг и цялата останала част от града, която ни намигаше с милионите си светлини, за да ни напомни, че е там. Животът продължаваше.

— Имаш ли нужда от нещо? — прошепна Алекс и ме прегърна през кръста, докато съзерцавах щастливата сцена в нашия апартамент.

— Аха! — кимнах и поднесох устни за целувка. Гланцът да върви по дяволите.

— И не искаш нищо друго, така ли?

— Имам всичко, от което се нуждая, и всичко, което искам! — отвърнах усмихнато и стиснах лекичко ръката му, загледана в Джени, която въртеше отегчено очи на глупостите, които ѝ говореше Крейг, и в

снимката от видеозона на Луиза, прикрепена с магнитче за хладилника.

И поне в този момент това бе самата истина.

ПЪТЕВОДИТЕЛ НА АНДЖЕЛА ЗА ПАРИЖ

Няма майтап, Париж е най-красивият град, който някога съм виждала! Всичко е разкошно... магазините, ресторантите, хората — всичко. Накъдето и да се обърнеш, всичко е умопомрачително. Най-добрият съвет, който мога да ви дам, е непременно да се снабдите с равни, удобни обувки за изминаване на множество километри (и по калдъръм), гланц за устни, ако държите да не предавате отбора, и кафява торбичка за моментите, когато усетите, че въздухът не ви стига. Гарантирам ви, че само след няколко забележителности и ще започнете да се задъхвате!

За разлика от Ню Йорк и Лос Анджелис, Париж е град, в който е напълно нормално да се изгубите. Изберете си квартал за разглеждане, снабдете се с добро количество храна, изключете часовника, телефона си и чувството си за ориентация и просто се отдайте на безметежно бродене. Няма начин да не прекарате чудесно! Въпреки личния си опит много хора продължават да настояват пред мен, че с метрото можеш да се справиш много лесно, стига да си знаеш маршрута, и че това е най-удобният начин за придвижване из града. Таксите не могат да бъдат спрени толкова лесно, колкото в Ню Йорк и дори в Лондон, но ако в крайна сметка успеете да си намерите такава, цените им са сравнително поносими. И ако наистина нямате сили да се справите с лабиринтите на метрото, помолете хората от хотела да ви дадат номера на някоя сериозна таксиметрова компания и оттам нататък разчитайте само на нея, за да се оправите из града. Това е особено важно, ако сте попрекалили с прочутите френски вина. Гаранция!

ХОТЕЛИ

Хотел „Ле Жарден дю Маре“

Улица „Амело“ №74

75011, Париж, Франция

Хотелът е страхотен за един уикенд в Париж с приятелки. Уютните стаи не са толкова бляскави, колкото сексапилното, минималистично фоайе, а сексапилното, минималистично фоайе не е толкова приказно, колкото светлия, просторен вътрешен двор, но като събереш всички части и добавиш към тях превъзходното местоположение, хотелът е една страхотна възможност. Точно срещу него е едно от любимите места за местната бохема, бар „Отбий се“. И всичко това е само на десет минути път от центъра на Маре, а десет минути в другата посока ще ви отведат право на Оберкамп, където е пълно с готини барове, готини ресторанти и още по-готини момчета и момичета.

„Отел дю Нор“

Канал „Сен Мартен“

Този хотел винаги се появява в списъка на най-шикозните хотели благодарение на близостта си до канал „Сен Мартен“ и редовната си хипарска клиентела. Но дори и да не изберете да отседнете в този хотел (а много други хора ми казват, че по въпроса си струва сериозно да се помисли), пробвайте за вечеря неговия невероятно вкусен ресторант. С ниските си тавани и осветлението от свещи мястото е страхотен избор за приятна, романтична вечер и за всички, които предпочитат традиционното френско меню. Барът предлага разнообразие от коктейли (тук е и вездесъщото за Париж мохито), но ако преди това не сте вечеряли, вероятно ще ви бъде трудно да се вмъкнете в бара.

Хотел „Амур“

Улица „Дьо Навирен“ №8

Ако търсите страстен, романтичен уикенд (а под романтичен имам предвид мръсен), подходящо кръстеният хотел „Амур“ е точно за вас. Мъничък е, само с двадесет стаи, а някога тук е можело да си наемеш стая и за час. Сега нещата са малко по-стилни, но все още няма нито телефони, нито телевизия, нито интернет — все неща, които биха разсеяли влюбените от по-важните задачи. Все пак, предлагат връзка за айпод, за да ви предоставят необходимата музика за настройка. А ако наистина много държите да уведомите приятелите си колко готино си прекарвате, във всички общи пространства има безжична интернет връзка. Само, моля ви се, не пишете във фейсбук!

Хотел „Атене“

Площад „Атене“

Ако държите да се потопите в блясъка на Париж, романтиката в суперстил и една глътка Кари Брадшоу, хотел „Атене“ е точно мястото за вас. Особено ако плаща някой друг. Като същински образци на лукса стаите са красиви и пълни с всичко, което може да ви мине през ум — сиди плейър, климатик с дистанционно управление и дори меню на възглавницата. Ако успеете да се вдигнете от невероятно удобното легло, гледките от този хотел са фантастични — от едната страна е Айфеловата кула, а от другата — авеню Монтен (равно на парад на дизайнерските магазини, поради което съвсем достойно съперничи на Айфеловата кула). Ако все пак успеете да напуснете стаята си, цялата кухня на хотела е под ръководството на Ален Дюкас и дори аз, която не правя разлика между пицария и стилиен ресторант, си давам сметка, че това е добра кухня.

ПИЕНЕ И ХРАНЕНЕ

Льо Бар Диз

Улица „Одеон“ № 10

„Льо Диз“ е миниатюрно местенце и доста отдалечено от блясъка на Париж, но ако търсите автентично преживяване от Левия бряг, ще го откриете точно тук, в този сумрачен подземен бар. Грабнете си халба сангрия, поръчайте си вкусни мезета и се отдайте на стария училищен джубокс. Това е един от онези барове, където можете да се отбиете за бързо питие, а после да осъзнаете, че сте прекарали цялата нощ в разговор със съседа си по стол — ще го разберете чак когато на сутринта ви изритат. Само един съвет — преди да тръгнете в тази посока, си сложете в чантата руло тоалетна хартия — в това отношение има какво да се желае.

„Алиментасион Женерал“

Влюбих се в това място и ми се ще да бях прекарала повече време там. Това е огромен бар с излъчването на супермаркет. Всяка вечер е пълен и обикновено има дискотека. Ако търсите място, където да започнете петъчната си вечер с красиви момичета, няма защо да търсите по-далече. Но да си знаете, че затварят доста рано, така че предварително си намислете място, където да се прехвърлите. И бъдете нащрек, защото мъжете на това място си падат малко агресивни, така че дръжте под око приятелките си.

Бар „Отбий се“

Това е раят на бохемите, при това съвсем в началото на Оберкамп. Намира се точно срещу хотел „Ле Жарден дю Маре“. В нормална вечер тук можете да видите много повече карирани ризи, отколкото в среден американски бар, непрекъснато сновящи по стълбите рокбанди и огромни халби бира, които се изливат в гърлата

на тълпите по масите и по стълбите. Ако предпочитате груби, но готини места, това е изборът за вас.

Бар „НЛО“

Този бар има доста общи черти с „Отбий се“, но се радва на по-централно местоположение в Оберкамп, което го превръща в превъзходен избор за хипарската ви обиколка по кръчмите. Диджеите поддържат атмосферата с всички видове рок, а в приземието има дори дансинг. Придържайте се към верните си маратонки и старите ботуши — това не е място за сексапилни високи токчета. Тук човек може да прекара не един и два щастливи часа, а мохитото е мнооого силно. Хлъц!

Казино Нуво

Улица „Оберкамп“ №109

Работи от полунощ до пет сутринта, от сряда до събота. Едно от нещата, които много ме изненадаха в Париж, бе колко рано затваря всичко. Възможно е животът в Ню Йорк напълно да ме е разглезил, но когато вляза в някой бар, понякога ми се иска и да потанцувам. За щастие Казино Нуво се грижи за тези нужди. Разполагат с микс от музика на живо, страхотни диджеи и много силни, но и доста скъпички напитки. И с вече споменатите агресивни мъже.

„Льо Пик-Клоп“

Приятно кафене, отворено доста до късно, сервиращо ужасно вкусна храна, безплатни пуканки, докато я чакаш, и поне последния път, когато бях там, бяха пуснали втория албум на „Да! Да! Да!“ А това кога не е било хубаво нещо? Препоръчвам ви бургерите. Колкото и да не е за вярване.

„Берттон Гласие“

Най-добрият сладолед в целия свят! Гаранция! Наистина не знам какво друго мога да кажа. Тук можете да опитате всички видове, които

сте чували, и още милиони, които не сте чували. Само дано после някой не ви качи на самолет! А разкошната обстановка на остров Сен Луи въобще не вреди за бързото поглъщане на сладоледите.

ПАЗАРУВАНЕ

„Антоан и Лили“

Малка парижка верига магазини, в която се влюбих автоматично. Много трудно е да не забележиш магазините с техните витрини в яркорозово, а вътре ви очакват още повече вълнуващи цветове. Великолепни момичешки рокли, сладки аксесоари и внимателно подбрани домашни потреби крещят, докато обикаляш около тях, но онова, което веднага грабна вниманието ми, бяха обувките. Боже, какви красиви обувки!

„Матиер а Рефлексит“

Това е невероятен магазин. Възхитителните собственици превръщат стари кожени якета в чисто нови чанти и портфейли, всеки от тях абсолютно уникален и много, много красив. Можете да занесете старото си кожено яке, за да го трансформират в нещо, което желаете... аууу! Освен това държат на склад множество прекрасни дребни аксесоарчета в случай, че ви се налага бърза поправка.

„Алис Кадол“

Този бутик за бельо се предава от поколение на поколение във фамилията Кадол още от Ермини Кадол, която се счита за изобретателката на сутиена. Да живее Ермини! А днес Пупи Кадол произвежда едни от най-великолепните образци на бельо в цял Париж, перфектно местенце за отбиване в началото на романтичния ви уикенд!

„Безплатна «Р» звезда“

Това е един от най-добрите антикварни магазини за дрехи в цял Париж, в него винаги можете да си намерите нещо. Цените са доста по-поносими от тези в останалите магазини от този вид, а освен това

разполагат с богат асортимент от неща от всички епохи. Особено много ми допаднаха очуканите стари чанти и колани, но ми се наложи буквално да се сбия с една фешънка, за да сложа ръка върху онова, което искам. Определено си заслужаваше.

„Шанел“

Улица „Камбон“ №31

Не можем да говорим за пазаруване в Париж, без да споменем Шанел, нали? Независимо дали търсите само шишенце парфюм „№ 5“, или сте тръгнали да правите инвестиция във вечния модел на чантите „2.55“, нито едно пътуване до Париж не може да се счита за пълноценно, ако не надникнете в този емблематичен бутик. В красивата четириетажна сграда можете да намерите самия бутик на първия етаж, висша мода — на втория, апартамента на Коко Шанел — на третия и работилницата ѝ — на четвъртия. Но запомнете, скъпи дами, че стилът извира отвътре. Заредете се с него в този истински храм на модата.

„Колет“

Всички са чували за „Колет“, нали? Като един от най-прочутите магазини на Париж, той предлага милиарди стоки от най-актуалните и свежарски марки, както и от дизайнери, чиито имена още не сте чували. В случай че от цените ви се прииска да припаднете, винаги можете да се доверите на Водния бар на приземния етаж. Да бе, не ви лъжа! Бар, който специализира в продажбата на вода! Всяка чаша вино в Париж потръпва от срам пред него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.